

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๕ ตอนที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๘

อธิบาย ๖ ลัทธิ

(ต่อจากเล่ม ๕ ตอนที่ ๑๑)

๖. เกี่ยวกับร้าน ต่อ การงาน มี โทษ ๖ ประการ

ก(๖) มักให้อ้างว่าหนานัก

คัดสร้อย

๑. มักเขย มักอ้างว่า
งดทำงานไว้ ก่อน ผ่อน ถาลยว
เคยทะกิจ ผิด เวลา ที่ พา หยุต
อัน เกี่ยวจวร้าน การ ทำประจำใจ

หนานัก รักพามักว่าหนานัก
คว้นหายหนาว ถึงนัด ผิดต่อไป
สง นอน มุดอยู่ กับ บ้าน งานไม่ได้
ยอมไว้ประโยชน์ เกิดโทษ เอย

๒. มักให้อ้างว่า ร้อนนัก

๑. มักเขย มักอ้างว่า
เที่ยวดตาก อาภาศ นวย นาดไป
แต่เข้าจวนเย็น ไม่เป็น ผล
คว้น ตักดิน คินน หวานย่นตา มัก

ร้อนนัก พัก เวลาพาไปตาก
เบน อันไม่ ทำการ งาน ของตัวเอย
เดิน แวะจวน เทียวเตร่ ใจ ไป ทัก
เคย มุดหัว เข้านอน อ่อนใจเอย

(๓) มักให้อ้างว่าเวลาเย็นแล้ว

- ๑ มักเอ่ย มัก อ้างว่า เวลา เย็น แล้ว คดาด แคว้ง กิจ
 ดงเรือน เชื้อชนโถงไป หา มิตร ไม่ คิด ถึง บ้าน ครั้น งาน ทำ
 เทียว คบ หญิงสาว มัว พุด พุดอด เฝ้า แด่ กอด ชม ชื่น ทุก คืน คำ
 เกิดเจ็บไข้ ไร ไร ตาก มี หลามจำ ยัง ซ้ำ เสีย งาน บ่อย การ เอย ฯ ๑

(๔) มักให้อ้างว่า ยังเข้าอยู่

- ๑ มักเอ่ย มัก อ้างว่า ยัง เข้า อยู่ ดอก หวา เวลา หลาย
 ขอ พักผ่อน หย่อนใจให้ สบาย พอ เทียง สาย จึง ค่อย ทำ ประจำ งาน
 เดิม ม่อย หด บัด กับ เมื่อย เห็น ย่อย หน่าย กิจ ดง นอน บิด ขี้ เกย จ เกย ดง งาน บ้าน
 ทำ โต เต เต ใด ไม่ ทำ การ เกย จ กร้าน เสีย กิจ เปน นิตย เอย ฯ ๑

(๕) มักให้อ้างว่า หิวนัก

- ๑ มักเอ่ย มัก อ้างว่า หิว นัก พัก เวลา กว่า จะ สาย
 กิน ข้าว ก่อน หย่อนใจให้ สบาย พัก ร่าง กาย อิ่ม หนำ จึง ทำ การ
 แดง ผด เพี้ยน เปด ย่น เวลา พาย เกย จ ดง นอน เหยียด ผแผ่ หลา อยู่ หนำ มาน
 ว่า ปวด เมื่อย แข้ง ขา พา หยด จง น จม ดง กาด เกิน ควร ชวน เด็ก เอย ฯ ๑

(๖) มักให้อ้างว่า ระหายนัก

- ๑ มักเอ่ย มัก อ้างว่า ระ หาย นัก ชัก ช้ำ พา ระ หอย
 มือ เท้า เพี้ยน ตะ เหยียด ใจ ให้ ระ หอย เดย บอก ม้วย ปวด ค่ำ ระ เลิก ดง งาน
 ผู้ ห่วง ความ มี โชค โภค ทรัพย์ พึง เว้น ด้วร พะ เครื่อ ดิบ หาย หลาย ดง งาน
 เมื่อ ครั้น เกย จ ทำ กิจ นิ จ จ กาด อาจ พบ พาน อมัย มุข ปราศ ดุช เอย ฯ ๑

โคลง ส่ง

โคลง ๕ ผู้หวัง โภคทรัพย์ ต่ำ

เดอ หลาย

พึง เตียง หัก อบาย

มุข พัน

ย่อมปราศจาก อันตราย

เจริญสุข เกษม แะ

หมดโทษ ทุกข์ รุกรัน

โรคร้าย หาย สุขุม ๑

๑ อาดูร เตือด ร้อน รุ่ม

รุ่มท่า เวทนา

จักพินาศ ขาด กรรม

เกี่ยวของ

ดุดงค์ทุกข์ บำ

รากล่ำ

เพราะเหตุมาก ทพยมอง

มิดขวางทาง จน ๑

๑ จำเวียนผล จรดแล้ว

จรมุขพงศ์ พนธ แด

ประสพ ทพย์ สัมประสงค์

ประสิทธิ์ ต่ำ

พิศมัย พิสุจน์ บง

พิบัติเสื่อม สุขุม แะ

ไป เกียงไป เกินกา

มิด กน กน อบาย

๑ สัมหมาย ดำารณ อ้อม

โถมันต์ นิยาม นอ

ใน คหิ อนุบัติ

บ่งไว้

ถ้าหริบ คฤหัสถ์

คฤหะ บัดนา

ถ้อย ยด ประพฤติได้

ประเสริฐ ดัน ผล เจริญ ๑

หลวง สันธาน อภิษรศาสตร์



บทที่ ๑

“เธอไม่ควรบอกความรักแก่ตินัน ตินัน ขอบเขตที่เถอะคะ
เก็บ มัน ผั่งดิน เสีย ดีกว่า”

นางสาว ถัดดา เจริญสุข ตอบ เน้นคำ แก่ คุณหลวง พิจารณ (เทียบ
รักสัจย์มัน) ซึ่ง วิงวอน ร้องขอ ต่อเจ้าหุดอน มา ๗ ดาย ครั่ง หาด หน เล็ด

หนุ่มสาว คู่ นั้น กำลัง นั่ง สันทนา กัน อยู่บน ม้ายาว ใน ส่วน ดอกไม้
หน้า เรือน เด็ก ๆ หลั่ง หย้ ซึ่ง ประดิษฐาน อยู่ ณ ริม ถนนพญาไท วาระ
นั้น เป็น เวลา ไกล จะ อัมฤงคต ดวง อรุโณทัย ค่อย ๆ เดือน ดับ ลง ไป
ตาม ทิวไม้ ที่ ตะน้อย ๆ ท้องฟ้าแดง ประดง สดโหด มี ต้นม่วง ระคน
ปน อยู่บ้าง พระพาย ก็ ค่อย ๆ ไชยช่วย รวยริน มา อ่อน ๆ น้ำพา
เอา นานา บบผกสร มา ตอง ฐาน ประสาท หอม หวด หวด อบ ภาพอัน
งดงาม อากาศ อัน บริสุทธิ์ ทำให้ หนุ่มสาว คู่ นั้น ระลึก ถึง เรือง เก่า
และ พัน ขน มาก ต่ำว

ชายหนุ่ม ตื่น หน้า สดต วิงวอน ต่อไป อีก ว่า :

“ทำไมหัดอ่อนจัง พุด เช่นนั้น ฉัน หรือ รัก หัดอ่อนเสียเหตุดีฉัน—
รัก จริง ๆ—รัก อย่าง ยาก ที่ จะ หา ถ้อยคำ ไດ ๆ มากด่าให้ลด้าย คลึงกับ
ความในใจของฉันได้ จะหา ขายน้อย คนหนึ่ง ที่ จะมี ความรัก เช่น ฉัน
รัก หัดอ่อน”

หญิงสาว ตอบ ด้วย เสียง อ่อน ๆ อย่าง ๆ ว่า “ดิฉัน เชื้อ—เห็นจริง
ตาม คำพูด ของ เธอ ทุก ๆ คำ ดิฉัน ก็ คู่เคียง กับ เธอ มา ช้า นาน แล้ว
ไม่ใช่ เพิ่ง จะ มา รู้ จัก มี คู่ กัน เมื่อ ณ ึ่ง ตอน นั้น ไหม ไหว แต่—”

คุณหลวง ซึ่ง พุด ขึ้น ว่า “แต่ อย่างไร ใจ ทำไม ฉัน ไม่ มี ฐานะ
ดั่ง ควร กับ หัดอ่อน เทียว หรือ?”

“เธอ อย่า เข้าใจ ผิด เหว ไป เช่น นั้น” เจ้า หัดอ่อน ปลดอม พดวาง
เอื้อมมือไป จับ แขน ของ ชายหนุ่ม แล้ว กล่าว ค่อย ๆ ว่า:

“เธอ ก็ ทราบ ได้ ดี อยู่ แล้ว ว่า ดิฉัน เป็น คน ชน ต่ำ และ ไม่ มั่ง มี
ดี ชะไร เป็น แต่ คน พ่อม ่อน จะ กัน เท่านั้น น่ะ ด่อน เธอ รึ! ดั่ง ศักดิ์
เกิน อำนาจ วิชา ศาสตร์ ของ ดิฉัน เธอ เป็น ลูก ชวย คน เดียว ของ ท่าน เจ้า พระยา
ฤทธาสูภภาพ เป็น ผู้ ที่ จะ ได้ รับ มรดก อัน เป็น จำนวน ด้ว ด้ว แดง ๆ เมื่อ
ฐณะ อัน สูง ของ เธอ มัน คำ คำ ดิฉัน เช่น นั้น ดิฉัน จึง เห็น ว่า ไม่ เป็น การ
ดั่ง ควร ที่ ดิฉัน จะ รับ ความ รัก อัน มี ค่า—ความ รัก อัน มี ด้ว ด้ว ของ เธอ”

หนุ่มสาว ทั้ง ด้ว ด้ว ต่าง ก็ สงบ เงียบ โดย มิ ได้ ปฏิภาณ อย่าง ใด ค่อย ไปอีก
คำ ทั้ง ด้ว ด้ว ต่าง จิต ใจ จึง จับ กัน และ แสง แห่ง ปฏิพัทธภาพ เป็น ปรกาย
อยู่ แวด วาด ด้ว ชาย วร ุ้ ด้ว เดียว อยู่ ใน ใจ อย่าง ไหว ชอบ กด อธิษาย

ให้ถูก ถัดกันได้ยาก ถ้า ท่าน ผู้อ่านได้ ประดับ เชาว์ เอง แล้ว จึง จะ ชิม
ทราบได้ โดย แจ่มแจ้ง

นางสาว ดัดดา เจริญสุข ผู้ ขยาย ย่าง เข้า ๑๘ ปี มี รูปโฉม โฉม
พรรณ ไถ่ จาก ความ ขาว เด็ด ถิบ ถิบ เจ้า ห่อ นม ม่วง หน้า ชนิด เรียกว่า
รูป ใช้ คือ โกง เรียว พอ สั้น หน้า จมูก โด่ง พอ ขาม ริม ฝี ปาก จม ถม
พริ้ม พราย เข้ม ยิ้ม อยู่ เป็น นิดๆ แก้ม เป่ง บ่ง มี สัน วิบุรณ ด้วย โลหิต
ตาม เขียง หมิงสาว ซึ่ง สัน บุรณ รูป ร้าง อ่อน แฉ่น กระ ทัด รัต รูป
รวม ความ ว่า เจ้า ห่อ นม ด้วย — งาม พร้อม ทั้ง สรรพ ภา คาย จะ หา

คำ หิน ถัก น้อย หนึ่ง ก็ ทั้ง ยาก น้อย ท่าน ทั้ง หลาย จะ เห็น ว่า ความ รัก
ทำให้ คุณ หลวง ตา บอด ไม่ ใช้ คุณ หลวง คน เดียว ที่ เห็น ว่า ห่อ นม ด้วย

ชาย แทบ ทุก คน ต้อง หยุด ชะงัก เพ่ง ดู ดวง พัก ตรี อัน งาม ของ เจ้า ห่อ นม
มาก กว่า ครั้ง หนึ่ง มี ชาย หนุ่ม หลด คน ที่ พก กัน มา หลด โหล ไม้ สั้น
คิด พิน เจ้า ห่อ นม แต่ จะ เป็น ที่ ถูก เหนอ ต้อง ใจ เจ้า ห่อ นม จน คน เดียว ก็
หา มิ ได้ จน มา ถึง ครั้ง หนึ่ง—ครั้ง หนึ่ง? ที่ เจ้า ห่อ นม รู้ ดี ว่า

ได้ ทั้ง ด้วย คือ ความ ดี เนหา บัก ตรง แน่ แน่ คง ไป ที่ คุณ หลวง หนุ่ม
ผู้ นั้ แล้ว แต่ จะ ทำ อย่างไร ได้ ฐานะ อัน คำ คัด คำ ติ กระ กุด ของ เจ้า ห่อ นม
บังคับ มิ ให้ เจ้า ห่อ นม เฉย อริ ริม ฝี ปาก ออก แด่ คง หรือ รับ รัก ของ ชาย
หนุ่ม นั้น ได้ เจ้า ห่อ นม จน ใจ เป็น ที่ ดี

ส่วน ชาย หนุ่ม นั้น รูป ร้าง หน้า ตา จะ นับ ว่า อยู่ ใน จำนวน ชาย ที่ ด้วย
ก็ คง ไม่ ผิด ว่า รูป ร้าง ไป ร้าง ๆ สูง คำ พอ สั้น ทัด คน ของ หน้า ของ เธอ

มีลักษณะ อย่างหนึ่งที่ แสดง ให้ ใคร ๆ เห็น ได้ ว่า เป็น บุตร ผู้มี ตระกูล ตัน
สูงศักดิ์ เธอ มี อายุ ได้ ๒๒ ปี รับ ราชการ อยู่ใน กระทรวงมหาดไทย.

ลักขณ์ ฝ่าย ชาย ก็ เคย ทำลาย ความ ดุชนิภาพ ชน ก่อน ว่า “ฉัน
ขอ เตี้ย ที่ เกอะ” ขอให้ ฉัน ได้ ยิน คำ ว่า “หัดก่อน มี ฐานะ ไม่ สมควร และ
ฉัน เกิด ใน ตระกูล สูงศักดิ์ อีก ต่อ ไป เลย” ฉัน ไม่ ไร เป่ คน ถิ่น เนิ ถิ่น ตัว
หรือ เห็น ตัว ของ ฉัน นี้ แปลก ต่าง ไป จาก มนุษย์ บิด ชน ธรรมดา เลย ฉัน
ไม่ เลือ ก เมีย ที่ มั่งมี หรือ มี ตระกูล สูง เป็น โห่ เมื่อ หยิง คนใด
เป็น ที่ ต้อง คา ต้องใจ ของ ฉัน แล้ว ก็ เป็น ที่ พอใจ ฉัน”

หยิง นึง ประหนึ่ง ว่า ครอบ ลักขณ์ จึง ตอบ ว่า “เท่า ที่ เธอ ได้ พุด
มา แล้ว เธอ ก็ เห็น ว่า คำ พุด ของ เธอ เป็น คำ พุด ที่ ถูก แต่ ดิฉัน เชื่อ
อย่าง แน่ นอน เทียว ว่า ท่าน ผู้ใหญ่ ฝ่าย เธอ จะ มีความ เห็น สอด คล้อง
ต้อง ด้วย กับ เธอ ก็ หา ไม่ ท่าน จะ มา ใด ใด ะไร กับ คน ที่ มี ตระกูล เลว ๆ
อย่าง ดิฉัน” ดู ชน หน้า ชน นาง พระยา เจ้า พระยา ด้วย ๆ ที่ มี ถม เไป
ท่าน คง เลือ ก สรร มา ให้ เป็น ที่ ถูก ออก ถูกใจ เธอ จน ได้ ตาม ธรรมเนียม
เธอ ก็ เป็น คนใจ อ่อน อยู่ แล้ว ถ้า ถูก คุณพ่อ คุณแม่ รบ รว หนัก เข้า ก็
คง จะ นุด ครว ให้ เอา หัวใจ ของ เธอ หัน เไป ทาง อื่น ได้ และ นอกจาก นั้น
ถึง จะ ตกตง ปลงใจ แต่ง งาน กับ ดิฉัน แล้ว ก็ จะ มีความ สุข ไป ได้ สัก
กี่ น้า ดิฉัน นึก ว่า สัก ไม่ เท่า ไหร่ เธอ ก็ คง เบื่อหน่าย ดิฉัน”

คุณหลวง ควัก ของ ออก มา จาก กระเป๋า เตื่อ เปิด ชน หีบ บบ หรี ซีกา แรด
ออก มอ นหนึ่ง แล้ว ขุด ไม่ ขุด ไฟ ลุ่ พร้อม กับ คำ ขอ อนุญาต ต่อ เจ้า หัดก่อน

เธอ พ้นควีน บหรี เป็น วง กลม ขึ้นไป บน อากาศ หนึ่ง ดังบ หนึ่ง เป็น เขิง
ตริก ตรอง

ใน ที่สุด ก็ คำน วน ว่า “ฉัน ไม่ เห็น พ้อง ด้วย ตาม คำพูด ของ ห่อถ่อน
เลย อย่างไร ก็ คำน วน เชื้อ ว่า คุณ พ่อ คุณ แม่ ท่าน คง ไม่ ขัดใจ ฉัน และ
ใน ข้อ ที่ ห่อถ่อน ว่า ฉัน จะ เบื่อ ง่าย ๆ นั้น ฉัน ขอ คัดค้าน อย่าง เด็ด ขาด
ที่ เดียว ว่า ไม่ จริง ตลอด ชีวิต ของ ฉัน ฉัน ไม่ เคย หลง ใหล ใฝ่ฝัน ถึง
ใคร เท้า ตัว ห่อถ่อน เลย และ ฉัน มอง ไม่ เห็น ท่าทาง ว่า จะ เบื่อ ห่อถ่อน
ได้ อย่างไร ? อีก ประการ หนึ่ง ขอ ขอให้ ห่อถ่อน ดิม ว่า ฉัน ไม่ได้ หลง
รัก เพียง รูป อย่าง งาม ของ หน้า อ่อน งาม ตม พรหม พราย ของ ห่อถ่อน เท่านั้น ครึ่ง
แรก ที่ แม่ พิน เซก แนะนำ ให้ ฉัน รู้จัก กับ ห่อถ่อน เขา ถาม ฉัน ตาม ใจ จริง
ว่า ฉัน จะ แต่ง งาน กับ ห่อถ่อน หรือ ไม่ ? ฉัน ได้ บอก กับ เขา ว่า ฉัน ไม่ แต่ง
แต่ บัดนี้ ฉัน ได้ เห็น ซึ่ง นอกจาก ความ สวย งาม ของ ห่อถ่อน แล้ว ห่อถ่อน
ยังมี คุณ ดี มี บัณฑิต และ มี ความ ฉลาด อย่าง หา สติ รั้น อย ด้ จั บ เพราะ
ฉัน นึก ความคิด ของ ฉัน จึง ได้ ผัน แปร ไป อย่าง ผิด คาศ เวลานี้ ฉัน ตั้ง ใจ
โดย แน่ นอน ว่า จะ แต่ง งาน กับ ห่อถ่อน ห่อถ่อน ผู้ เดียว ใน โลก นี้ รูป สัม บั ต
มี คุณ ดี สัม บั ต ของ ห่อถ่อน เหล่า นั้น ได้ ครอบ รั บ เอา หัว ใจ ของ ฉัน ไว้ ใน กำ มื่อ
กับ ห่อถ่อน เดียว อย่าง แน่ นอน แท้ ด้ ”

“อ้อ ! แท้ ด้ จริง ! เธอ ยอ ดิฉัน มาก เกิน ไป ละ คะ ดิฉัน ก็ ไม่
รู้ สัก ตัว ว่า มี คุณ ความ ดี อะไร ผิด กับ ผู้ หญิง สามี ญี เเลย แต่ เมื่อ เธอ
จะ เห็น อย่าง ไร ก็ แท้ ด้ แท้ ใจ เธอ ข้อ สำคัญ เธอ ย่า ดิม ว่า ดิฉัน จะ รั บ

ความรักของเธอไม่ได้เป็นอันตราย ถึงแม้ว่าดิฉันจะยอมสารภาพความจริงว่าดิฉันรักเธอ—รักเธออย่างแทบใจจะขาดก็ตาม ดิฉันก็ไม่กล้าพอที่จะรักเธอถึงขนาดฐานะและตระกูลอันต่ำต้อยของดิฉัน ดิฉันอยากจะหักใจหนีเธอไปเสียให้พ้นทุกข์พ้นร้อนไปทีไร แต่พยายามจะลืม—ลืมถึงภาพชายหนุ่มที่ดิฉันรักอย่างสุดหัวใจขาดใจ ดิฉันจะทำอะไรได้ กรรมบันดาลให้ดิฉันเกิดมาในตระกูลอันต่ำต้อย น้อยทรพย์ ก็ต้องหักห้ามความรักปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม แต่ก็มีความรักผูกพันอย่างมั่นคง ดิฉันจึงไม่กล้ามาพบปลุกเร้าให้ห่างจากเธอได้”

ตอนนั้นหน้าแดงของเจ้าหล่อนกระเด็นเจ้าเงาะอ่อนดวงหน้าชัด สดุด่งด้วยความน้อยใจเพียงอีกหก

ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อนโยนว่า “โอ! ยอดรัก! หล่อนอย่าพูดเช่นนั้น ถึงหล่อนจะหลบหนีไปแห่งไหนก็ตามได้ ดิฉันก็จะพยายามติดตามค้นหาไปจนกว่าจะพบ ดิฉันจะไม่ยอมเห็นหล่อนตกไปเป็นของผู้อื่นเป็นอันตรายในชาตินี้ ถ้าจำเป็นจะต้องเห็นแล้ว อยาให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกลี้ จะดีกว่า”

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะความรัก—ความรักอันครั้งคราวอยู่ในหัวใจของดิฉันจนชั่วอวดอ้าง ขอให้หล่อนถึงดาวและเห็นแก่ความรักอันสุจริตของดิฉันบ้าง ใจของหล่อนจะแข็งไปยิ่งกว่าเหล็กกล้าทีเดียวหรือ? ดิฉันจะทำประการใดจึงจะให้ใจหล่อนอ่อนลงได้บ้าง?

ดวงตา ของ ชายหนุ่ม ซึ่ง จม อยู่ ที่ แม่ ล้วน น้อย ก็ เตือน ลง มา
 สู่ พื้นดิน ด้วย อาการ อย่าง ละห้อย ค่ำย กับ คน หมด หวง แต่ เธอ จะ
 ดั้น ความ พยายาม เสีย ย่าง ๆ เจียว หรือ ? ไม่ได้ ! เธอ ถอนใจ ใหญ่
 ยัด ตัว ตรง หมายถึง จะ กระทำ ความ พยายาม ครั้ง สุด ท้าย เธอ ซ้อน มือ
 ของ เจ้า ห่อ น ชน มา แบน ทรวง ออก พลัง กล่าว เสริม ชน ต่อ ไป ว่า
 “ คุณ พ่อ คุณ แม่ ของ ห่อ น ก็ ยินดี และ เต็ม ออก เต็ม ใจ ยก ให้ แก่ นัน แล้ว
 ห่อ น ยัง จะ ยึด เอ็น ไป ถึง ไหน ? ถ้า นัน ไม่ได้ ห่อ น ใน ชา ตินี้ แล้ว
 นัน รับ รอง ว่า ห่อ น จะ ไม่ได้ แด เห็น หึง อื่น มา เป็น คู่ ครอง ของ นัน เป็น
 แน่ แท้ นัน ซอม ทน—ทน อยู่ เป็น โสัด โดด เดียว ไป ใน โลก นี้ จน กว่า จะ ถึง
 วัน สุด ท้าย แห่ง ชีวิต ของ นัน นัน พุด จริง ๆ ! ไม่ได้ พุด เล่น ถ้า ไม่ เชื่อ
 ขอ ห่อ น จง คอย ดู ให้ เห็น ประจักษ์ แก่ ตัว เอง ว่า คำ พุด ของ นัน นั้น จริง
 เท็จ ประการ ไດ ? ”

สีหน้า ของ คุณ ห่อ นง สดุด ลง ตาม ถ้อย คำ ดวงตา มี สี แดง เรื่อ ๆ
 หึงสาว พัด น ระทวย ชบ คีรี ษะ ลง บน บ่า ของ ชาย คู่ รัก น้ำตา
 ไหล ริน ๆ ออก มา อาบ แก้ม โดย อำนาจ แห่ง ถ้อย คำ ของ เธอ พลัง
 พุด เสียง ดัน เครื่อ ว่า :

“ โอ ! เธอ ที่ รัก คะ ทำไม เธอ จึง พุด เช่น น ? เมื่อ เธอ รัก ดัน
 จริง ๆ โดย ไม่ ถ้อย ศ ก่อ กระทบ ของ เธอ และ พรอม ด้วย ความ ตก
 ลง ปลง ใจ ของ คุณ พ่อ คุณ แม่ ดิฉัน แล้ว ดิฉัน จะ ขัด ขืน ใจ เธอ กระไร
 ไດ ? ค่อ ไป นี้ ดิฉัน ยอม—ยอม ตาม ใจ เธอ ทุก ประการ ดิฉัน รู้ ดี

ไม่สบายใจมากในระหว่างที่คิดนับถึงอำพราง ความรักไว้ในใจ บัดนี้
คิดได้เสียแต่ความจริงให้เธอทราบหมดแล้ว ทำให้คิดโน้—”

“คุณหลวง พิจารณ์ แทบจะถูกชนกระโดดโดดเต็มเสียพักใหญ่
ด้วยความ บิดีอย่างแสนมหา บิดี ถ้ามั่น อย่างไม่เชื่อ หูตัวเองว่า
“หล่อนพูดจริงหรือ?”

“ก็จริง ๆ นะ ชะคะ—” คำพูดของหล่อน ยุติลง เพราะริม
ฝีปากของหล่อน ถูก ครอง ด้วย ริมฝีปาก ของ คุณหลวง เสียแล้ว

“แม่ ยอด ชั่วดี!—อ้อ! ฉันลืมเสีย สันทีทีเดียว ฉันนั้น ฉันมี
แหวนหมื่น คิด กระเบา เต็มมา ด้วย เธอ พูด เร็วปรือแทบไม่ เป็น ศัพท์
พยางค์ หีบ แหวนเพชร อย่าง ชวนดี ๒ กระหวัดขึ้นจาก กระเบาเสียแล้วกล่าว
เสริมสืบไปว่า “แหวนนี้ แม้แต่ เป็น ของ มีค่า เพียง เด็ก น้อย ก็ ตาม
แต่ขอให้เธอเข้าใจว่า แทนความรัก ฉันจะ ยั้งยืน อยู่จน ถึง โสฬส
หยดสุดท้าย ของ ฉัน”

เจ้าหล่อน ก้มหน้า เมิน สะเท็น อาย คุณหลวง รู้ ตั้ง ช้อนมือซ้าย
ของ เจ้าหล่อน ขึ้น ล้อม แหวน นวดนาง น้อย ๆ แล้ว จม พัดปราง อันเปด
ปลั่ง ของเจ้าหล่อน ด้วยความ แสบเส่นหา ฉันฝังแน่นอยู่ ภายในดวงใจ
มาช้านาน แล้ว ซึ่งเจ้าหล่อนได้ ยินยอมโดย เต็มใจ

ทันใดนั้น เด็ก สดิ่ง ก็วิ่ง มาจาก บน เรือน ตรงไป บอก กับ คุณ
นายผู้หญิงว่า :

“คุณแม่ ให้มา เชิญ คุณนาย กับ คุณ หลวง ไป รับ ประทาน ข้าว
เกือบ ห้าหมื่น แล้ว เจ้าคะ” หม่อมเจ้าต่าง ลูกขึ้น จาก ม้านั่ง ต่าง คดง

เล็ดตา กัน กระแสไฟฟ้า แห่ง ความพิศมัย เชื่อม ติดต่อกัน ซึ่งกัน และกัน
 อยู่ แน่นหนา แล้ว และ แล้ง อากาศ ยืนยวน แห่ง คุรุภิก ให้ ปรากฏ ออก
 นอก หน้า บอก ความรัก อันเพิ่ม พูน ซึ่ง มี ต่อ กัน ต่าง ก็ มี วัฏ จะ เพลย
 วาจา ออก ว่า ประการใด ด้วย ความรัก ได้ ขึ้น มา ตื่น ตื่น อยู่ เทบ ออก จะ
 สด ย้าย เสีย แล้ว ใน ที่ สุด ต่าง เอน กาย เข้า ขัด กัน พดุง จม พดก แดง จม พดก
 เดา เพื่อ ประสงค์ ความรัก ให้ สิ้น ทิ้ง ชน ครน แดง กก็ อย อย เตน พนอ เคียง
 ข้าง กัน ไป จวน ถึง บน ไค เรือน ?

บท ที่ ๒

ภายใน ห้อง นั่ง เต้น ของ ศฤหาสน์ อัน มี โหฬาร แห่งหนึ่ง ซึ่ง ตั้ง
 อยู่ เนิรมิ ถนน สระ ประทุมวัน เครื่อง ตก แต่ง ภายใน ห้อง ด่วน แล้ว ไป
 ด้วย ของ อัน มี ค่า เหลือ ที่ จะ คณนา นับ ขณะ นั้น มี ท่าน ผู้ หญิง ราช
 ฤทธาภาพ มจรดา กับ หดวง พิจารณ์ นั่ง สันทนา กัน อยู่

ท่าน ผู้ หญิง อย่ ยถาม ชน ว่า “อย่างไร หมูน ดู ดูก เสงหา หงอย ไป?
 ถ้า จะ ไป คิด ผู้ หญิง เสีย ท ไหน กระมัง ?”

• หดวง พิจารณ์ ตอบ อย่าง ห้วน ๆ ว่า “ไม่ได้ ขอรบ

“ดู อย่ำ บิด บัง แม่ เลย ไม่ มี ประโยชน์ ดอก แม่ เห็น โลก มา มาก กว่า
 ลูก นก พอ แม่ เห็น หน้า ลูก แม่ ก็ เดา ได้ ที่ เดียว ว่า ลูก คง ไป หลง หลด
 ใฝ่ ผัน ผู้ หญิง คนใด คนหนึ่ง เข้า แล้ว บอก แม่ เสีย ตาม ตรง ดึก ว่า
 และ อก ประการ หนึ่ง แม่ อยากรู นก ว่า นาง สวรรค์ ตก ตา ที่ ตก จา หน้า ของ
 จดหมาย ให้ เด็ก ไป ทง เมื่อ เข้า น่ะ คือ ใคร ?”

“คุณแม่จะให้ผมบอกความจริงที่ไม่เป็นไรไม่ได้ แม่คิดว่า
เป็นหญิงที่กระผมได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะแต่งงานกับ ห่อน”

คุณแม่ตัดสินใจแล้วถามว่า “เขาเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ?
แม่ไม่นึกเลยว่า เขาจะเป็นคนที่สมควรแก่ลูก แม่เชื่อว่า ลูก คงจะ
ไปว่าเอา ผู้หญิงเดี๋ยวนี้เป็นแน่”

บุตรชายตอบด้วยน้ำเสียงปรกติ. “เหมือนหนึ่งมีได้มีเรื่องราว
แปลกประหลาดอะไรเกิดขึ้น”

บิดาของ ห่อน ชื่อ นายมา มารดา ชื่อ แม่เซย แม่ ห่อน จะเป็น
หญิงตามญ พอมันจะกนก คง แต่กระผมก็ ไม่เคยพอใจในหญิง
ใดมากเท่า ห่อน

ท่านผู้หญิงมีอายุราว ๕๐ ปี หยัดหนึ่งเอามือเท้ากาง เป็นเชิง ครัก
ครอง อยู่เป็น ครุใหญ่ แล้วเริ่มสั่งสอนว่า :

“ขอให้ลูกใคร่ควาญ ดูให้จง ดีอย่า เพื่อ หุนหัน พด้นถื่น ตามใจ
ตัวเองให้มากนัก แม่จะเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง คือเมื่อวานนี้ แม่ได้
ไป สู่ขอ ลูกสาว คุณนาย สมัยกับ คุณพระ วิเชียร ผู้เป็น เศรษฐี มั่งมีมาก
คนหนึ่ง ในกรุงเทพฯ เขา เป็นคน มี เงิน คง เจ็ดสิบ หมื่น และโรงสี
อีก ๓ โรง แม่ตัว เป็น ลูกสาว คนเดียว ของ คุณพระ และ เป็น ผู้ที่
ได้รับ มรดก ทั้งมรดกนี้ พ่อแม่พร้อมด้วย ลูกสาว ของเขาก็ยินดีรับ
รอง ลูก แม่สมัย บอก ว่าฉัน จะพา ลูกสาว มาให้ ทำความ คู่กันเคยกับ
ลูก แม่ตัว เป็น ผู้หญิง สม สมัย ได้รับ ความ คักขา ครอบ จาก โรงเรียน

เซนต์ หลุยส์ ก่อนเข้านอน อายุ เพิ่งได้ ๓๘ ปีบริบูรณ์” พอสิ้นคำ เด็กหญิง คนไข้ ซื่อสัตย์ ก็เข้ามาในห้องเรียน ท่านผู้หญิง ว่า :

“มีแขก ผู้หญิง มาหา สอง คน เจ้าคะ กำลัง คอย อยู่ ที่ ใน ห้อง รับแขก” คุณแม่ หัน มา สั่ง บุตร ชาย ว่า “คอย อยู่ ที่ นี้ ก่อน นะ แม่ จะ ไป รับแขก ดัง ประเดี๋ยว ก่อน นี่ คง ไม่ ใช่ คนอื่น โทก คง เป็น คุณ นาย ตมัย กับ แม่ ฉวี เป็น แน่”

เมื่อ ท่าน พุด แดง ก็ ตก เต้น ออก ไป จาก ห้อง ทั้ง ให้ ชาย หนุ่ม นั้น ส่ง บารมี ณ อยู่ แต่ ผู้เดียว

เธอ เหน็ด พัง พนก เกาฬ หอบ ตา คำนึง ถึง ดวง หน้า ของ นาง และ เหตุการณ์ อัน เกยว ของ กับ เจ้า หล่อน อยู่ ชั่ว นาน ประ มาน คง ชั่ว โมง ก็ ได้ ยืน เติง ตก บิด ประตุ บิดัง มารดา ของ เธอ นำ คุณ นาย ตมัย กับ แม่ ฉวี เขามา คุณ หลวง ตก ชน ยก มือ ไหว คุณ นาย ตมัย และ นาง ล้าว ฉวี ก็ ยก มือ ไหว คุณ หลวง ๗ ไหว คอบ

คุณแม่ เข้ม ขึ้น ว่า “แม่ ฝาก น้อง ไว้ ด้วย คน นี้ ระวัง อย่า ให้ น้อง หงอย ได้ นะ”

เธอก็ คำนึง รับ คำ แล้ว คุณแม่ ก็ กระวี กระวาด พา คุณ นาย ตมัย ออก จาก ห้อง พอ เติง ตก บิด ประตุ บิดัง ใจ ของ เธอ ก็ เค้น รว รวด กับ กตอง เพด เธอ อุด ล้า หั เข้ม ขึ้น ฝืน ใจ ระวัง เดิน ประดำ ทให้ เป็น มี รก ดี แล้ว กล่าว คำ อัน เขียว ให้ เจ้า หล่อน นั้น ทั้ง ต้อง คน ต่าง นั้น ลง บน เก้าอี้ ยาว นาง ล้าว ฉวี แคร่ ขลุ่ย ผู้ น วุฒ ร้าง ค่อน ข้าง ท่วม แต่ ท่วม พองาม ใบ หน้า กระเตี้ย ไป ข้าง กตมๆ ดวง หน้า จม ด้ม พรม พราย

ปาก นิดจุมก หน้อย กอปร ด้วย ย้มแย้ม แจ่มใส อยู่ เสมอ บอก อาการ
 ผาลัก ส้ม ที่ ห่อหุ้ม เกิดมา ใน กระบุง อัน มั่งคั่ง ผิวเนื้อ ขาวนวล ถ้า
 จะ เทียบ กับ นางสาว ดัดดา แล้ว จะ ยิ่ง ห่อหุ้ม กว่า กัน ก็ ไม่ เท่า ไฉน ก็ เจ้า
 ห่อหุ้ม พุด แก่ ขวัญ ขึ้น ก่อน ว่า “คุณพี่ จำ ดิฉัน ได้ ไหม คะ ?” ดิฉัน
 เคย เห็น คุณพี่ ครั้งหนึ่ง เมื่อ งาน สกนจิครัตนาป ที่ แล้ว ความ ทรง จำ
 อนันต์ ผั่ง อยู่ ใน ใจ ดิฉัน เสมอ ”

ชายหนุ่ม ตอบว่า “ทำไม ฉัน จะ จำ เธอ ไม่ ได้ หาก โอภาส ยัง
 ไม่ มี ใคร แนะนำ เรา จึง มิ ได้ รู้จัก กัน ใน ครั้ง นั้น ”

“คุณพี่ ทราบ ว่า ที่ คุณแม่ ของ คุณไป ขอ ดิฉัน ให้ แก่ คุณ แดง
 หรือ ยัง คะ ? ”

“ทราบ แล้ว จะ ” คุณหลวง ตอบ อย่าง หนา เนย ตา เนย มี ได้
 แดง กิริยา กระตือ รือร้น หรือ ดี ออก ดี ใจ อะ ไหว

หญิง จึง ซัก ซั้น โดย เร็ว ว่า “การ ที่ ท่านไป ขอ ดิฉัน นั้น ด้วย
 ความ ยินยอม พร้อม ใจ ของ คุณพี่ หรือ เปล่า คะ ? ”

“ท่าน บอก ฉัน ภายหลัง ”

“ดู ย !” หญิง นั้น จะ ให้ ดิฉัน เข้า ใจ ว่า คุณพี่ ไม่ มี ความ รู้ เห็น อะ ไหว
 ด้วย “แต่ ไม่ มี ความ พึง ใจ ใน ดิฉัน เลย ี่ คะ ? ” เจ้า ห่อหุ้ม ถาม
 เตียง ตะ ห้อย

“เธอ อย่า เข้า ใจ ผิด เช่น นั้น” ฉัน หมาย ความ แต่ เพียง ว่า ท่าน
 พึง มา บอก ให้ ฉัน ทราบ เมื่อ ท่านไป ขอ ตกตง กับ คุณแม่ ของ เธอ แล้ว

หญิงชาย ทั้งสอง ต่าง หยต ตรึก ตรอง อยู่ ดัง ๒—๓ นาที เคา ทั้งคู่
ของ หญิง สาว จ้อง จับ ดวง หน้า ชาย หนุ่ม ด้วย แว่น แดง อาการ รั่ม
ร้อน จิตต์ อยาก พัง นาคำ ของ คุณหญิง เป็น เหลือ ดัน ใน ที่ดีด หด่อน
พูด เลื้ม ขน อีก ว่า “ถ้า ไม่ ถ่มนํก ของ ดิน ใน ชาตินี้ แดว ดินนี้ ไม่
คิด หา คู่ ครอง อีก ค่ะ ไป ดินนี้ มั่งมี พอ ที่ จะ หา ความ สุข ความ เติบ
เปิ่น ทาง อื่น ได้ แต่ ถ้า จะ ให้ หา ชาย ที่ ไม่ ถูกใจ มา เป็น ผู้ปกครอง
แดว เมิน เลี้ย เกิด ใน ชาตินี้—เป็น ไม่ มี แน่ ที่ เดียว คุณพี่ จะ บอก ดิน
เลี้ย ตาม ตรง ไม่ ได้ หรือ ค่ะ ? ว่า คุณพี่ จะ แต่ง งาน กับ ดินนี้ ใหม่ ?
ไป รบ บอก เร็ว ๆ ชี๊ยะ” เจ้า หด่อน ยก แขน ทั้ง คู่ ขึ้น ถ่มมัส ให้ ดัน ของ
คุณหญิง เป็น เชิง กระช้ำ

เจ้า หด่อน สงบใจ คอย ฟัง คำบอก ของ ชาย หนุ่ม ด้วย หัวใจ อัน เด่น
แรง จน กระทบ ชี๊ว ไครง โลหิต นี๊ด แรง ขน สู้ ดวง หน้า จน รูดี้ ร้อน
นี้ ส่วน ถ่มนํก ของ คุณหญิง ก็ ถ่าง ปน บวน รวด กับ จิน หนั ไม่ รู้ จะ
ตอบ ว่า ประการ ไດ้ ? ความจริง หด่อน ริ ! ทั้ง ด้วย แดว มั่งมี ! ยาก
ที่ จะ มี มนุษย์ บุก ขน ขรรคมา ถัด ทั้ง เจ้า หด่อน ใน เมื่อ เจ้า หด่อน แดง
ความรัก ค่ะ เขา ได้

เมื่อ เจ้า หด่อน กระเข้า ถาม หนั เข้า เธอ จึง ตอบ อย่าง ขอ ไป ที่ ว่า
“เวदान จิตต์ ใจ ของ ดิน ยัง ตุ่นเต้น ดี ออก ดี ใจ เกิน ประมาณ ไม่ รู้ ว่า
จะ บอก เธอ อย่าง ไถ่ ถูก ขอ มัส ถัด เวดา พวง หนั เข้า เถอะ ดิน จะ บอก ไป
ให้ เชร ทราบ ”

พอ ชายหนุ่ม พุด จีบ ประโยก มารดา ของ เธอ กับ คุณนาย ตมย ก
เปิด ประตู ห้อง เข้ามา คุณ นาย ตมย พุด เป็น เชิง เคื่อน ว่า :

“ นูว เรา กลับ เสีย ท ด กระทบง . ตัว คุณพี่ เสีย ชี เรา จะ ต้อง
ไป ชุร ที่ นอก ”

เจ้า หด่อน ยกมือ ไหว้ แดง ของ จีบ ตา คุณ หดอง เล่ม่อน หึ่ง จะ ดัง ว่า
อย่า ตม กรณา ตม นะคะ . คุณ หดอง ถู ก ตา พอ ท จะ เป่อน หน้า หน เสีย
แดง ยกมือ ไหว้ คุณ นาย ตมย แดง ไหว้ คอบ เจ้า หด่อน แดง สดร ทั้ง สำน
คน นก ออก ไป จาก ห้อง พรอมกัน ทั้ง ให้ เธอ อยู่ ใน ห้อง คน เดียว โดย
ไม่ ไหว้ ดิง กาย

คุณ หดอง จม บัญญา ไม่ รู้ จะ คิด—ไม่ รู้ ว่า จะ คัด ดิน ใจ อย่าง ไหว้ ถูก
ตมของ บัน บวน อย่าง ไหว้ ชอบ กต . เวลา นี้ เธอ ต้อง การ ความ สงบ เงียบ
โดย ปราศ จาก ใคร รบ กวน ครน แดง เธอ ถู ก ตา จาก เกาอี ออก มา จาก
ห้อง เรียก เด็ก ตอ มา ดัง ว่า จนน คน ไม่ ใคร สบาย . ถึง เวลา รับ
ประทาน อาหาร เช่น ไม่ ต้อง ไป ตาม คน
ครน ดัง เสีย เด็ก เรียก รอย ด แดง ถู รบ เขา ห้อง นอน ทอด กาย
ลง บน ที่ นอน อัน อ่อนนุ่ม ยกมือ ชน กาย หน้า ผาก แดง ทอด ตา

คน จนน คุณ หดอง ไม่ หดบ ตลอด คน เธอ คิด แดง ผัน ถึง ค ครอบ
และ ภาพ อนังาม . ความ เปน ไป แหง ชั่ว ดิ ของ เธอ ใน อนาค ตภาค เธอ
ได้ เอา นานก ความ รัก ของ สดร ทั้ง สดง คน นน ชน ตรา ชู ช่ง ดิ แม่ ตัด ตา
หรือ ? รูป ร้าง ก็ สดวย ฉดาด มี คุณ ตมบ ตอ อย่าง ดี ทุก ประการ ส่วน

แม่ฉันก็ไม่แพ้ในความงาม ถ้าจะค่อยกว่าก็สักเล็กน้อย แต่
 เจ้าหล่อนก็เป็นหญิงที่มีมนต์จนถึงนั่งกินนอนกินโดยไม่ต้องทำอะไรได้
 ตลอดชีวิต ทั้งแม่ติดตามมีความรักในตัวเธออย่างสุดซึ้งมาก่อน
 แต่แม่ฉันถึงจะพบได้เคยรู้จักกันก็จริง เจ้าหล่อนก็มีเงินทอง
 จนเหลือใช้ พยคำว่าเงิน! มาตกอยู่ในห่วงแห่งความทุกข์ของเธอ
 นานนักแห่งตราฐแทบจะเอียงหนักไปข้างแม่ฉัน แต่ถึง—ถึงก่อน—
 ยังไม่มีนาหนักมากกว่าแม่ติดตามซึ่งเธอได้เคยเห็นอีกเห็นใจกันมา
 นานแล้ว เวลานตราฐแห่งความรักกำลังมีนาหนักกำลังถนอมอยู่
 เธอพยายามคิดทบทวนไปมาดังหลายร้อยหลายพันครั้ง จนรู้สึก
 ถึงเวียนศีรษะเป็นที่สุด ก็ไม่ทราบว่าจะตัดสินใจลงไปแน่
 อย่างไรลูก?

ถ้าเป็นชายทั่วไปโดยมากแล้วมีפקที่จะกล่าว ท่านทั้งหลาย
 คงคาดได้ว่าเขาคงเลือกแม่ฉันผู้มั่งมีอย่างเหลือที่จะคำนับ ใคร
 เลยจะอยากลำบาก? ใครจะไม่อยากได้รับความสุขตลอดชีวิต?
 เงิน—เงินเป็นแก้วสารพัดนึก แต่สำหรับเธอ ยัง—ยังมิได้คิดเช่นนั้น
 จะว่าเธอคิดถูกหรือไม่ก็ทำเนา?

เวลาวัน ๔ นาฬิกา. เธอจึงหวนระลึกขึ้นได้ว่าความสุขอย่าง
 บรรบูรณ์นั้นไม่ได้อยู่ที่เงินทองอย่างเดียว อยู่กระหม่อมถ้าสุขภาพกาย
 ใจดีกว่าอยู่ในเคหะสถานอันกว้างใหญ่แต่ไร้ความสุข แม่ติดตามเจ้าหล่อน
 เป็นคนที่มีความรู้ฉลาดเฉลียว แม้ว่าเมื่อเธอแต่งงานอยู่กินด้วยกัน

แล้วเธอจะตก อับ คับ แค้น อย่างไร เจ้าหล่อนก็จะได้วิชาเป็น
เครื่องมือช่วยเหลือ เธอเอง ถูก เหยิง เต้า เกตอกว่า คน ๆ เดียวคือ
เธอ จะหา เหยิง ไม่เพียงพอ เธอรู้สึก พากภม ใจ มากกว่าที่จะได้เงิน
ทอง ของ คนอื่น มา เหยิง ๆ โดยเธอไม่ต้อง ออก ก่าส่ง ขาย หรือ ก่าส่ง
ความคิด และ นอกจากนั้น เธอยังได้ ให้ คำ ปฏิญาณ แก่เจ้าหล่อนไว้
ว่า จะ แต่ง งาน กับ เจ้าหล่อน—เจ้าหล่อน คนเดียวในโลก เป็นใจเธอ
จะกลับ ถ้อย คินคำ เหยิง ใน เวลา อันรวดเร็ว เช่นนี้ ได้ เธอทำไม่ได้เป็น
อันขาด เธอได้ ให้เกียรติศักดิ์ แห่ง ถ้อยคำ กับ เจ้าหล่อนแล้ว เธอ
จะให้เงิน เป็นเครื่อง ประทาน ประหาร ความดี ถ้อยกระไร ได้— ไม่ ได้—
เธอจะ ตั้งใจ ชีวิต ของ เธอเอง ดีกว่าที่จะ ยอม ถิ่น ถาน ทั้งความดี เธอก
ก็ มั่น ใน สุภาษิต ที่ว่า ‘เหยิง พอย่ำ เหยิง สัตย์’ นั้น ไว้ ในใจ เสมอ
เป็น นิติดิน

เมื่อ ความคิด เช่นนี้ ได้ มา สู่ สมอง ของ เธอ แล้ว ตราฐ ข้างแม่
ก็ ตกใจ เหยิง เก่ง หนัก ที่ เธอ ตก พรอด พรอด ขึ้น จาก ที่นอน ด้วยความ
อัมเมบ ใจ พลาง หยิบ ปากกา หมึก ชิม กับ กระดาษ เขียน จดหมาย มา
เขียน ที่ โต๊ะ กาง ห้อย ใจ ความ ใน จดหมาย นั้น มี ดังนี้ :

คำบด ประทุมวัน

วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๓

พี่ผู้รัก เป็นเกียรติยศ และความปลื้มปิติใจ จนไม่ทราบบ
ว่า จะ สรรพ หา ถ้อยคำใด ๆ มา ก่อตัว ให้ สัม กับ ความ กรุณา ของ น้อง ที่

ม. คอ พ. พ ขอสารภาพความจริง ว่าได้ ให้คำมั่น สัญญา กับ หญิง คน
หนึ่งเสีย แลว่า พ. จะ แต่งงาน กับ เขา ขอให้ ครอง ดู ที่ หรือว่า พ. จะ
กตม. ด้อย คน าคา ของ พ. เอง กระไร ได้ พ. เสียใจ—เสียใจ จริง ๆ ที่ พ.
จำเป็น ต้อง ทิ้ง น้อง ให้ อยู่ ใน ที่ ลำบาก ต่อไป น. ขอ ให้ เรา รัก กัน อย่าง
พี่น้อง จะ ดี กว่า หวัง เจา เมื่อน้อง นก ถึง ออก พ. แลว่า น้อง คง ไม่
โกรธ เคือง พ.

ใน ที่ สุด น. ขอ แสดง ความ เสียใจ อย่าง ลึกซึ้ง อีก ครั้ง หนึ่ง
จาก พ. ที่ รัก กับ น.

หลวงพิจารณ์

เวตา เข้าวัน รุ่งขึ้น มี เด็กชาย นำ จดหมาย ของ คุณหลวง พิจารณ์
ไป ยัง บ้าน คุณพระ วิเชียร คำปลด ของ เคย

เด็ก หญิง ใส่ว รับ จดหมาย ซึ่ง คุณหลวง ส่ง มา แล ก็ รีบ ไป ให้
คุณนาย ของ ตน เจ้าหัดอ่อน รับ มา โดย ความ ปรีดา ปราโมทย์ เต็ม
ไป ด้วย ความ หวัง—ความ หวัง อัน มี ชัย ใน ความ รัก ของ คุณหลวง หนึ่ง
อย่าง แน่ว แน่

เจ้าหัดอ่อน รับ กลับ ไป ยัง ห้อง เขียน หนังสือ มือ ที่ ถัด จดหมาย
อยู่ นั้น ดัน เทา ๆ หัวใจ เต็ม รวดเร็ว แทบ จะ พัง ไม่ ทน เจ้าหัดอ่อน
กตม. หายใจ พดาง นึก จดหมาย นั้น ออก ดู แต่ อนิจจา ! ยิ่ง อ่าน ไป
สีหน้า ของ เจ้าหัดอ่อน ยิ่ง สดุด ลง ทุก ที่ ๆ พอ จบ จดหมาย ฉบับ นั้น ก็
ดวง ฝลย ลง จาก มือ โดย ไม่ ระวัง สัก สิริ ร่วง ของ เจ้าหัดอ่อน ระทวยอ่อน
ล้ม ผาง ลง ยัง พื้นห้อง ถึง ซึ่ง วิสัญญีภาพ ทันที

ฝ่าย คนในบ้าน นั้น ครั้นได้ ยืนเสียง ตั้ง ตั้ง ก็รีบวิ่งเข้าไปใน
ห้อง พบ เจ้าห่อถ่อน นอน แน่นิ่งไม่ ตีงกาย อยู่ กาง พ้น ต่าง คน ก็ตกใจ
อก สั่น ขอฉันทน์ รีบ ขนไป บอก พระวิเชียร และคนหน้า ทนที่

บทที่ ๓

เช้า วันหนึ่ง คือ จาก วันที่ คนหลวง พิจารณ์ ตั้ง จดหมายไปให้นาง
สาว นิด สอง วัน เมื่อ เธอ รับประทาน อาหาร เข้า แล้ว คนใช้ จึงเข้า
ไป บอก ว่า ท่าน เจ้าคุณ บิดา ให้หา ท่าน เจ้าคุณ กำถิง นอน เอก เซน
อยู่ บน เก้าอี้ ยาว ริม เติดยัง ตัก พร้อม ด้วย ท่าน ผู้หญิง และ นางสาว
ระเบียบ บุตร ของ ท่าน ซึ่ง อยู่ ใน ด้วย ตรณ มี อาย ย่าง เข้า ๗ ปี
คุณหลวง คอย ๆ คลาน เข้าไป นั่ง พับเพียบ เรียบร้อย อยู่ ที่ ปลาดยเท้า
ของ เจ้าคุณ บิดา

ท่าน เจ้าคุณ ตัดหัว ถ่มง ทง ลอง ต หน้า เธอ อยู่ เป็น คร ห่ง
แล้ว ท่าน เริ่ม ถาม ขนว่า :

“อย่างไร ! ราย ลูกสาว พระวิเชียร น่ะ เอ็งไม่พอใจเขาหรือ ?”

คุณหลวง ก้มลง ตัดหัว มี อยู่ เป็น คร แล้ว ตอบ อย่าง ขอไป ที่ ว่า
ขอ รม

“ทำไมเขาไม่ ตีพอ ดำหรับ เอ็ง กระมัง ?” เอ็ง ทำให้แม่เอ็งได้
รับ ความ อับอาย มาก ไหน ๆ เขาก็ ได้ รม รong กับ พระวิเชียร และแม่
ตมยใด ทงท ว่า เอ็ง จะ พอใจ แต่ เอ็ง กลับ ทำ เสีย เจ็บ

“ผมจะทำอย่างไรได้? ผมไม่รัก หตอน ขอรบ
ท่าน คงทน เป็ดย่น เป็น เดียง ดูว่า :

“มึง มัน ระวัง ยั้ง น เดียง ดอย นี อ้าย ท เขา เล็ก ก ให ดั ๆ ะ ก
ไม่ เอา จะ ชอบ เอา แต่ อ พวก ขี้ ขา ท่าน นี แหะ :

“ก็ ผม ชอบ ใจ ของ ผม อย่าง นี น ขอรบ จะ ทำ อย่าง ไ้ ได้ ไ้ ?
ความจริง มัน เป็น ความ สุข ใน ชีวิต ของ ผม คน เดียง เพราะ ฉนั้น ผม จะ
ต้อง เป็น ผู้ เล็ก เอง ผม จะ ไม่ ยอม ให ใคร ๆ มา กด คุม กุณ ษณ ให ผม
อย่าง สมัย โบราณ เป็น อนิชาด ”

เจ้า คุณ นง ไป นาน ครน แด ก ถด เียง เป็น ขอน โยน และ ปลด บว่า :
“ขอ ให เจ้า ใ คร ครอบ ฎ ใ ห้ จ ด เดียง น ไม่ เหม อน สมัย กอน สมัย
กอน ไม่ มี นาม สก ฎ เมื่อ มี นาม สก ฎ ใ แล้ว ความ รับผิดชอบ ใน ระหว่าง
ครอบ ฎ มัน ก็ ต้อง มี มาก ขึ้น เป็น ขรร มตา ผู้ หนี ง ที่ เอง รั ก น น ขา
จะ จ ด เียง คบ แด ท ร ทา ย ่าง หนั ง อย่าง ไ้ ให เอง ไม่ ได้ เป็น อนิชาด เพราะ
เป็น คน ช้น ค่ำ จ น แทบ จะ ไม่ มี ใคร รั จ ก ”

คุณ หตง ของ แด แด ก เวร น ข แด ง ด้วย เียง เมา ๆ ว่า “ส่วน คัว
ผม เอง การ ม คุ ผม ไม่ ถอ เขา สก ฎ รุน ษาคิ เป็น สิ่ง ค่ำ คัญ ยง กว าส ง อื่น ๆ
เกณ ฑ์ สำหวั บ ที่ ผม จะ เล็ก มี อยู่ ๓ ประการ คือ ๑ รูป สัม บค ๒ คุณ
สัม บค ๓ ทพย สัม บค แม ถด คาค วั ก ของ กระผม นน ถ้า จะ ถว
ถึง รูป รว ำ แด หตง น ก็ ด้วย ไม่ ม คว จ บ ะ คว ำ มา ผม ยง ไม่ เคย
เห้น หนี ง คน ไ้ ท ด้วย เทา เทม กับ หตง เอง และ จะ ถว ำ ถึง คุณ

สมบัติ หด่อนทำอะไรได้สารพัด เข็ม บัก ถัก ร้อย เขย ทำ กับ
 ข้าวกับปลาดูเฮย ข้าวหด่อนยังเป็นนักประพันธ์ และแปลภาษาอังกฤษ
 ได้เป็น อย่างดี คนหนึ่ง อีก ด้วย ความ เด็ดขาด ของหด่อน ต้อง
 นินทา รอบตัวทีเดียว ถึง สม ก็แทบจะยอมแพ้ ถ้าจะกล่าวถึงทรัพย์
 สมบัติ หด่อนก็มีพอประมาณไม่ใช่ ว่าเป็นคนยากจน ขัดสนอะไร
 ทั้งการใช้จ่ายเงินของหด่อนก็ไม่สุรุ่ยสุร่าย แต่ก็ไม่ใช่ ว่าเป็น
 คน ขี้ตระหนี่ และ รุกะเก็บ หอมรอมริบ และ กระแสม เชื้อ อย่างแน่นอน
 ว่าตลอดชีวิตของ กระแสม ๆ จะหา หญิง ที่ ถูก เนื้อ ต้องใจ เช่นนี้ ไม่ได้
 เป็นอันขาด ถึง หากว่า สม จะได้ ภรรยา ที่ มั่งมี สักปานใด ก็ตาม ถ้า
 หด่อนมีนิสัยด้อยใช้ สุรุ่ย สุร่าย อย่าง ที่เคยอยู่ กับบิดา มารดา จนเคยตัวแล้ว
 ก็คง จีบจ่ายใช้ สรุ่ยเงิน ทอง ซึ่งไม่ใช่ แต่เพียง ของหด่อนเท่านั้น ของ
 สม ก็ จะ พ่อย่อย หรือ หมดไป ด้วย อย่าง ที่ เขา เรียกกันว่า ก้นดงว่า
 สมได้เคย เห็น ตัว อย่าง มา มาก แล้ว มีหน้า ข้าว จะ มา ตัก ตัว บ่า เพญ
 คน เปน นาย กดหัว สม เดี่ยว อีก ด้วย และ———”

เจ้าคุณ บิดา ตวาด ขึ้นในทันใดว่า “หยุด! พอที่! ข้าวไม่ยาก
 พังคำอธิบายของ เอ็ง มาก มาย นี่แหละ เขา ว่า อ้ายพวก หมู ๆ—เอ็ง
 มันเป็นคนโง่—โง่ เซตที่สุด เอ็ง เปน ลูก เจ้าพระยา—มัน ก็ หอม อยู่
 มาก แล้ว ยิ่ง ข้ามึง มี ตัว มัน ก็ ยิ่ง หอม ไหม เพราะ ความ โง่ แกม
 หึง ของ เอ็ง ๆ จึง เดิน เชื้อ ข้าวไปตักหลุมที่ขุด ดื้อ ได้ อย่าง ง่าย ดาย พวก
 ข้าว ตั้งแต่ บิดา ตายาย ที่เดียวไม่มี ใคร เลย ที่ จะ มีความ คิด ระวัง อย่าง เอ็ง

จะได้เมียมาครองไว้กับเขาทั้งคนดีไม่เอา... โพล่จะไปเอาคนเส่ๆ
ซึ่งมีฐานะสมควร แต่เพียง เมียน้อยของ เอ็งเท่านั้น เอ็งจะมีเมียดีกว่า
คนอื่น ข้าก็ไม่ห้าม นี่นา... ใจ เอ็งจะแต่งงานกับแม่จ๋าหรือไม่? เอ็ง
ไม่รู้ว่าเขารักเอ็งเพียงไร... แม่ของเขาเล่าว่า ห่ออันเสียใจจน ตมจับ
เมื่อได้รับจดหมายของ เอ็ง... ว่าไง? ทำไมถึงไม่พูดไปอีก?... นี่
เป็นเบาะอยู่ได้... ตอนนั้น เจ้าคุณ ลูกชิ้น นิ่ง พูด พาด ขมิบ และกระต๊บ
เท้าโดยอิสระ

ท่าน ผู้หญิง ครั้น เห็น เจ้าคุณ โกรธ จิต จึง กล่าว ขึ้น เปน เสียง ใส
เกลี้ย ว่า

“เจ้าคุณ ค่ะ อย่า พูด กระโชก โยก ยาก ดุกัน กับ ลูกชาย ให้มันมาก
นัก... ยิ่ง มัน ก็ ตก ออก ตกใจ หมด นะ ชี๊ว... โกรธ บ้าง จะมี ใจ ตบ”

เจ้าคุณ ถัด หัน มา ไล่ ท่าน ผู้หญิง อีก ว่า “แก... ยังงี้... เสมอ แหะ
แล้วจะไม่ให้มันกำเริบ อย่างไร ได้?... มัน ได้ บอก แล้ว ว่า ถ้า แก ขึ้น
พนอ อ้าย ลูก คนนี้ มาก... มัน คง จะ ต้อง เสีย คน ดัง วัน หนึ่ง เปน แน่
ทีเดียว”

ท่าน ผู้หญิง อาราม กัด เจ้าคุณ ไม่ กัด ได้ ตอบ ประการ ใด...
เงย มา กับ พัง เทศน์ ทันที

เจ้าคุณ หัน กลับ ไป เดิน งาน บุตรี ขวัญ ต่อ ไป อีก ว่า “เอ็ง ได้ ยิน
ข้าพูดไหม?... เอ็ง จะ ทำ คำ คำ ข้า หรือไม่?”

ชายหนุ่ม เบียด นิ่ง เป็น เลี้ยง ออก... “ความจริง กระผม ไม่
ค่อย จะ ระวัง คุณ พ่อ เลย เทียว ขอรับ... แต่ผม ได้ ให้ คำ ตัด ยับ ต่อ ผู้หญิง

เขาเสียแล้ว ว่าผมจะแต่งงานกับเขา ผมไม่สามารถจะพูดเท็จ
กับผู้ที่ผมเพิกข้อนแอได้ และผมตั้งใจจะมีภรรยาเพียงคนเดียวเท่านั้น”

“ข้าไม่เห็นแปลกอะไร เลยกับให้คำสัตย์เท่านั้น ถ้ามัน
เสียก็ได้—ถ้าสงบไว้ก็สงบดีมันเสียเท่านั้น มันก็สิ้นเรื่องไป แล้ว
ข้าว่าการเสียคำสัตย์ของเธอนะ ข้าก็ไม่เห็น มันคงคล้ายอะไรเสียต่าง
อะไรด้วยนี่นา”

“ผมไม่เห็นด้วยตามที่คุณพ่อกล่าว” คุณหญิงซึกมีเสียง
ขึ้นๆ “ผมรักษาความสัตย์เสมอด้วยชีวิต และถ้ายังเป็นอย่าง
สัตย์ต่อผู้หญิงด้วยแล้ว ผมเห็นว่า ควรรักษาให้คงจนยังขึ้นกว่า
นั้นอีก”

“เอ็งละมันมีความเห็นขัดขบ บ้างๆ บอ ข้าเห็นเสมอ ข้าขอ
บอกเอ็งตามตรงว่า ถ้าเอ็งไม่แต่งงานกับแม่แล้ว และยังขึ้นหลง
รักนางลิดดาอยู่ละก็—เอ็งจะไป อยู่กัน อยู่อย่างไร ก็ตามที่ แต่ข้า
จะไม่ให้ทรัพย์สินสมบัติเอ็งสักสิ่งต่างก็เลย และยิ่งกว่านั้น ข้าจะไล่หัว
เอ็งไป ไม่ให้มาเหยียบบ้านของข้าอีกต่อไป ข้าไม่ต้องการช่วยคน
หัวค้ออย่างเอ็งมาเป็นลูก นับว่าขาดกันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

คุณหญิงมิได้แสดงกิริยาอาการ ครั่น คร้าม อย่างหนึ่ง อย่างใด
ในการที่ตนจะได้รับโทษเช่นนั้น กลับขยันทามขึ้นด้วยอาการยิ้ม
แย้มว่า :

“คุณพ่อพูดจริงหรือพูดเล่นขอรับ? คุณพ่อพูดด้วยความ
ตั้งใจเช่นนั้นหรือขอรับ?”

เจ้าคุณ พุด เน้น ถ้อยเน้นคำ อย่าง จริงจังว่า แน่ นอน ที่เดียว ข้าพ
ด้วย ความ ตั้งใจ จริง ข้าไม่ ยาก เห็นหน้า คำ ตา อ้าย คน หัว วัน อย่าง
เฮ้ง อีก ต่อไป เฮ้ง รุ้ ตี แล้ว หนา ว่า การ ที่ ขัด ขัน คำ ของ ข้า นั้น จะ
มี ผล ร้าย แก่ ตัว เฮ้ง ใน ภาย ภาค หน้า เพียง ไหว ?”

คุณหลวง ลูก ชื่น นิ่ง ตรง คอบ อย่าง ละเอียด เน้น คำ ว่า “ผม ขอม
ทำตาม ความ ประสงค์ ของ คุณพ่อ ไม่ได้ เป็น อันขาด ผม เสียใจ ที่ จะ ต้อง
เรียน ว่า ผม ได้ ตั้งใจ จะ แต่ง งาน กับ แม่ ตัด ตา เสีย อย่าง แน่ นอน แล้ว
จะ เปลี่ยน ความคิด ไม่ได้ เป็น แน่ แท้ ผม จะ สู้ ยอม สด ตาย เสีย ดี กว่า
เมื่อ คุณพ่อ ต้องการ ให้ ผม ไป จาก บ้าน ผม ก็ ไม่ ขัด ข้อง”

ท่าน เจ้าคุณ บิดา ดัน เท็ม ไป ทิ้ง ตัว ด้วย อานาจ โทสะ เขา มือ หุบ
พนัก เก้าอี้ และ กระทับ เท้า อย่าง แรง พดาง ตวาด ว่า “ไป—ออกไป
ให้ พน อ้าย ลูก ระบาย อ้าย เนรคุณ พ่อ” พดาง ขี้ ประตุ ให้ บุตร ชาย

เธอ ก็ มั่ง ดง กราบ บิดา ด้วย ความ เคารพ แล้ว กลับ หลัง หัน จะ
ลุก ขึ้น เดิน ออก ไป คุณแม่ กับ น้องสาว เห็น ดัง นั้น ก็ ผิด ว่า เข้า จับ มือ ไว้
คน ตะ ข้าง

แม่ ระเบียบ หัน ไป กล่าว จิง จอน ชื่น ว่า “คุณพ่อ เจ้าข้า ถ้า คุณ
พ่อ ไม่ ส่ง สาว คุณพี่ ก็ ขอ ให้ นึก ถึง ดิฉัน บ้าง ชิคะ เธอ เป็น ลูก ผู้ ชาย
คนเดียว ของ คุณพ่อ เท่านั้น โถ ! ถ้า เธอ ไป เสีย แล้ว จะ ทำให้ ตระกูล
ของเรา เป็น อย่างไร ? ก็ คง พินาศ ไป เท่านั้น เอง !”

พุด เน้น พุด พดาง ร้อง ให้ พดาง แล้ว ก็ กล่าว ต่อ ไป ว่า “โธ ! โธ !!
ถ้า เธอ ไป เสีย แล้ว ดิฉัน ก็ ไร้ ความ สู้ ไม่ มี ใคร จะ ประจักษ์ ประแก้

เส้นหัวให้เพ็ดเพ็ดน กระม—กระม ของ คินัน มี พี่กับเขาทั้งคนก็ต้อง
ถูก ขบได้ และ——” พูดแล้ว หต่อนก็ ปลดปล่อยโฮใหญ่

เจ้าคุณ ชิง พูด กระแทก ๆ คับทเสียงว่า “ถูกเป็นเด็ก ๆ ไม่รู้จัก
อะไร ไป เสียให้ พันเถอะ คุณหญิง พาถูกไป ชี—เฮ้! ยัง จะซัก
ข้า อยู่ ออก”

ท่าน ผู้หญิง และ แม่ ระเบียบ หมัดเสียง เจ้าคุณ พูด ตด หน ทาง
เสียไม่ให้ โอกาส พูด จาค่อ ไป อีก สตรี ทั้ง สอง คน ไม่ รู้ท จะ ทำ

ประการใด ความกลัว เจ้าคุณ หรือ ก็ มาก ความรัก เธอ ก็ เป็น ที่ สด
ได้ แต่ โฉมฉาย เข้า ไป กอด คอ กัน สัก สิ้น พไร รา ต่าง คน ก็ พุ่ม พาย
ไป ด้วย ยึด สติ ส่วน ตัว คุณหญิง พิจารณา เอง เธอ ก็ ไม่ สามารถ ถิ่น
ถิ่น ผืน น้ำตา ไฉน ให้ ไหล ริน ลง มา อวบ หน้า ได้

เจ้าคุณ แหว่ ค่อ ไป อีก ว่า “ทำไม เอง ยัง ไม่ ไป ให้ พันหู พันตา ข้า
อีก เถอะ? อย่า มีว ส้า ออ ยก กัน ให้ มาก นึก ชี!”

คุณหญิง ยุกมือ ขึ้น ไขว่ บิดา อีก ครั้งหนึ่ง แล้ว หมอบ ลง กราบ เท้า
มารดา และ ตาน้องสาว ผู้ สด สว่าง ชาติใจ รู้ สักใจ หัก—ว้าง เวียน
ชอบ กัด เพราะ ตั้งแต่น้อย จน กัม ไหญ่ เธอ ไม่ เคย จาก บ้าน ไป เป็น
เวร นาน ๆ เลย แต่ ครั้งนี้ เธอ—เธอ จะต้อง ไป—ไป อย่าง ไม่มี เหวล คับ
ไป จน ถึง วัน สด ทำย แห่ง ชีวิต ของ เธอ แล้ว เธอ ก็ แข็ง ชิน ผืน ใจ กัม
หน้า เติบ ออกจาก ประตู ไป

ประมาณ เดือนเศษให้หลังมาแล้ว คุณหลวง พิจารณ์ ก็ได้
 เต็ม สวม มงคล ร่วมกัน กับ นางสาว ถัดมา เจริญสุข ที่ บ้าน ของเจ้าหล่อน
 เธอ ทำ อย่าง ไม่ สู้ เอิกเกริก ใหญ่ โคนัก บรรดา ผู้ ที่ ออวยพร รดน้ำ ก็มี
 ข้าราชการ ชั้น ผู้ ใหญ่ ซึ่ง เป็น ที่ นับถือ ๒-๓ คน และ บิดามารดา
 ฝ่าย ผู้ หญิง เท่านั้น ส่วน เพื่อน ที่ ไป ช่วย เหลือ เธอ นั้น เธอ มี การ
 เลี้ยง อย่าง เอิกเกริก และมี มโหรี บรรเลง อย่าง สนุกสนาน สำราญใจ

ต่อ จาก วัน นั้น มา เธอ เป็น ชาย ที่ ได้รับความ—ความ สุข อย่าง ชาย
 น้อย คน ที่ จะ พึง ได้ รับ เจ้าหล่อน ปฏิบัติ วัตถุ ถาก เขา ยก เอาใจ มิ ให้ เธอ
 หนาว ร้อน ใจ ได้ เวลา เธอ กลับ มา จาก ทำ ราชการ เหน็ดเหนื่อย เจ้า
 หล่อน ก็ ยิ้มแย้ม แจ่มใส หน้า หน้า ขน ตา บาน ออก ไป วน ถึง ที่ ประชุม บ้าน
 เมื่อ เธอ มี ทุกข์ มี ร้อน เจ้าหล่อน พุดจา โถม เอาใจ ให้ บรรเทา เบาบาง
 ลง นับ ตั้งแต่วัน ที่ ได้ อยู่ กัน ด้วย กัน มา เจ้าหล่อน ไม่ เคย แล้ง
 กิริยา อាកาร หรือ พุด แม้ แต่ ถ้อยหนึ่ง คำใด ให้ เป็น ที่ ขัดข้อง ระคาย เคือง
 ใจ เธอ เจ้าหล่อน เป็น คน มี มารยาท น่ารัก นิสัย มี ชาติ ไร้ย่อ
 ไม่ สู้ รุ่ย สู้ ร้าย โดย ไร้ย่อ อด สู้ ให้ เก็บ รวย รวม เงิน เดือน ของ สามี
 ไว้ ทำ ประโยชน์ ให้ ได้ ผล เพิ่ม พุฒ ขึ้น ส่วน คุณหลวง พิจารณ์ ได้ ก็
 คั่งหน้า พยายาม ปฏิบัติ ราชการ โดย กวดขัน จน ท่าน ผู้ ใหญ่ เห็น ใน
 ความ สามารถ และ ใน ที่ สุด เธอ ก็ ได้ รับ พระราชทาน เดือน บรรดาศักดิ์
 ขึ้น เป็น พระ พิจารณ์ นับว่า คู่ สามี ภรรยา ทั้ง สอง นี้ ถ้า ถึง บ่าย หน้า ไป
 สู้ ความ มั่งคั่ง และ ความ สุข เจริญ ใน อนาคต กาล

ต้องไปผ่านพ้นไป แล้ว ในวันหนึ่งขณะที่คุณพระพิจารณกำลังนั่ง
เดิน อยู่ บ้าน พร้อม ด้วย ภรรยา และ บุตรชาย น้อย ๆ มี คนนำ จดหมาย มา
ให้ฉบับหนึ่ง จดหมาย นั้น มี ต้นฉบับ บอก ว่า มาจาก เจ้าคุณ บิดา เธอ
รับ จดหมาย มี อี ดั่ง นั้น งบ รับ นึก ออก อ่าน เห็น ที่ ยื่น จดหมาย ฉบับ นั้น มี
ใจ ความ ดังนี้ :—

วันที่ ๑๑ เมษายน ปี พ.ศ. ๒๔๖๕
ถึง เทียบ ดูรัก
พ่อ ขอ แสดง ความ เสียใจ ใน การ ที่ ได้ ขยับ ใต้ ถูก ไป เสีย จาก บ้าน
พ่อ ต้อง ขอโทษ เจ้า เพราะ เวลานั้น พ่อ กำลัง คิด จิต เวลานั้น พ่อ กำลัง
เจ็บหนัก อยาก เห็น หน้า เจ้า เป็น ที่สุด ขอ ให้รีบ มาหา พ่อ โดยเร็ว
มิฉะนั้น จะ ไม่ ได้ เห็น ใจ พ่อ ขอ เจ้า จง ต้ม ความ หดง เสีย เกิด อย่า เอา
มา เป็น ขารมณ เดียว

หวัง ใจ ว่า เจ้า คง ให้ อภัยโทษ แก่ พ่อ และ รับ มา.

โดย ความ รัก และ คิด ถึง

จาก พ่อ

ราชฤทธาณภาพ

พ่อ เธอ อ่าน จดหมาย จบ ก็ ส่ง ให้ ภรรยา ดู *

ก่อน พ่อ มา ว่า ๑๘ นาที คุณพระ พิจารณ กับ ภรรยา และ บุตรชาย น้อย
ซึ่ง มี อายุ เพียง ขวบเศษ ก็ ขึ้นนั่ง รถม้า ตรง แล้ว ไปสู่ บ้าน ตระ ประทุมวัน

ความ รวด หยด ลง หน้า ประตูบ้าน แล้ว เธอ ก็ พก ภรรยา และ บุตร
 ขึ้น ไป บน คอก ตรง ไป ห้องนอน ของ เจ้าคุณ พ่อ เธอ จวน นั้น ท่าน เจ้าคุณ
 กำลัง นอน นิ่ง โดย อำนาจ แห่ง พยาธิ อยู่ บน เตียง ท่าน ผู้ หญิง นั้น พยายาม
 อยู่ ข้าง ๆ แม่ ระเบียบ นิ่ง นิ่ง แต่ อยู่ ปกติ แท้ ๆ เธอ ดยาร วง อยู่ บน
 โต๊ะ เด็ก ๆ ที่ ข้าง เตียง มาก มาย

คุณพระ พร่อม ด้วย ภรรยา ศกทน เข้า ไป กราบ เทบ ผ้า เสา ของ คุณ
 พ่อ และ คุณแม่ ส่วน คุณแม่ และ แม่ ระเบียบ ก็ ตก ค้าง กุด ๆ จอ ดูป หน้า
 ดูป หลัง ตาม ถึง ทุก ชั่ว

ฉริ ร้อง ของ เจ้าคุณ เลว ดน ห่ม สวม ชัด เทม จะ เหลือ แค่ โกร่ง ท่าน
 โอ แด่ ๆ อ้ม ตก บน ผา เห็น บุตร ชาย ก็ เรียก ให้ เข้า ไป โกลด ๆ โดย
 ความ แค้น ปด มด บิด รั้ง อยู่ ไป มา พุด ชั่ว ๆ ว่า :

“พ่อ คิด ถึง เจ้า มาก ขอ ให้ เจ้า ถ่ม ความ หึง แค้น ที่ ยศ โทษ ให้
 พ่อ เกิด ค่อย ไป นี พ่อ จะ ไม่ ให้ ลูก ไป อยู่ โกลด พ่อ อีก เลย พ่อ ต้อง กว
 ให้ ลูก อยู่ ที่ บ้าน นี—บ้าน ของ พ่อ”

เธอ กราบ เทา เจ้าคุณ อีก ครั้ง หนึ่ง พรอม กับ คา อโหสิ ให้ แก่ ท่าน
 ฝ่าย แม่ ระเบียบ ก็ เข้า มา อ้อม และ เดิน กับ หาด น่งวน คุณแม่ ก็ ถ่ม ทนา
 ปรา ไล่ กับ แม่ ถัด ดา โดย ความ อิ่ม เอิบ ใจ และ สนิท ถ่ม ม รวด กับ ได้ รั
 จัก มัก คู้ น มา กับ บุตร สะ ไร่ สัก ๓๐ ปี ก็ ไม่ ปาน.

*

*

*

*

นับ เน้น แต่ วัน นั้น นี มา คุณพระ พิจารณ์ และ ครอบ ครว ก็ เข้า ไป พานัก
 อยู่ ใน คุก หาด นี อัน โห พาร ของ เจ้าคุณ บิดา ยัง ความ สุข อย่าง แด่ม หาด

สุขให้ท่าน บิดา มารดา และทุกๆ ผู้ที่อยู่ในที่นั้นเป็นอเนกประการ ตระกูล
 รักดีด้วยมันได้มา อยู่พร้อมมูล กันแล้ว และจะได้ ดำรง วงศ์ ตระกูล ให้
 ยืดยาว ต่อไปในอนาคตกาล ส่วน ท่าน เจ้าคุณ วาสุเทพธาดาภาพ ผู้
 ค้น ตระกูล นั้น เจ้า—อา! พยาธิ หรือ จะสู้ ความ อิ่มใจ สบาย จิตต์ ที่ ได้
 เห็น หน้า บรรดา ตระกูล ของ ท่าน เปน สุข ดำรง มิ ข้ำ โกรธ อัน เกี้ยว
 แก่ ความ เดียวใจ ขาด ยั เกม ขวาก เพ ก็ ค่อย คลาย หาย สุข สิ้น ไป นับ
 แต่ นั้น เปน ตำดับ มา ตระกูล รักดี ด้วย มัน ก็ ดำรง อยู่ ใน สุานะ อัน
 อยู่ ใน สันติภาพ และ สุขทร ภาพ ตลอด มา เปน นิรันดร์ กาล.



เจ้าคุณ

ของ

อังคณา

เจ้าคุณ..... นั่ง ปัดยอ ความ คิดให้ พุง ข่าน อย่าง เพติต เพติต
จน ตีตก เข้า สู่ ภาวัก นับ ตั้งแต่ ๗ ต.ท. และ ต่อ มา อีก ๓๐ นาที
และ จน บัด นี้ เดือน นาฬิกา ที่ ๘ ต.ท. ก็ เจ็บบ ดั่ง ตีตง แล้ว แต่ เจ้าคุณ
ก็ คง นั่ง นิ่ง อยู่ กับ ที่ เกือบ จะ ว่า ไม่ กระตกร กระตกร เสีย เลย

สาเหตุ ที่ ทำให้ เจ้าคุณ มี อาการ ดัง ที่ เปน อยู่ ณนี้ ก็ ด้วย เกิด
มี ความ เห็น แตก ต่าง และ ได้ เถียง กัน ขน กับ คุณหญิง ใน เรื่อง ที่หนึ่ง ซึ่ง
ผล นั้น คือ คุณ หญิง ซึ่ง นั่ง ถัด ข้าง อยู่ ด้วย เมื่อ ก็ ได้ ไป ไหน ต่อ ไป ไหน
เสีย แล้ว โดย จะ ถ้อย ว่า ความ เห็น ของ คน เปน ฝ่าย ชน หรือ ไม่ ก็ ตาม
ส่วน เจ้าคุณ นับ แต่ เริ่ม ถัด ข้าง เมื่อ ยัง ไม่ ถึง ๗ ต.ท. และ เกิด ปาก เคียง
กับ คุณ หญิง เมื่อ ๗ ต.ท. แล้ว จน บัด นี้ อ้อม ข้าง แล้ว แต่ ก็ คง นั่ง ซึม
อิด อยู่ นั้น เอง และ จะ ว่า ยอม แพ้ หรือ ไม่ ก็ ไม่ ปรากฏ

ข้อความ อัน เป็น เรื่อง ให้ เห็น แะ ด้ เก่ง กัน ดิก็ ไม่ เปน ตำรา
อะไร นึก แต่นั้น แะ ละ โปราณ ย่อม ว่า สัน กับ พน ยิง กระ ทบ กัน
แะ เมื่ อ แะ ด้ คอ แะ ด้ เขา หากัน ก็ ไม่ พง ที่ จะ เปน เรื่อง อยู่ เอง

“ฉัน เห็น ว่า ผู้ หญิง มีความ บา ประ จำ อยู่ ที่ กลิ่น ไม่ มาก ก็น้อย”
เป น วิา ทร ที่ เจ้า คุณ ได้ กล่า ว เมื่ อ ได้ คอ สอ คอ เก่ง กับ คุณ หญิง เป น เวลา
นาน แล ะ จ น บัน ดา ด โท ชะ

“เอะ, คุณ คุณ หญิง เล้ง เชย นัย คา จั อ ง ถิ่น
ตรง หน้า เจ้า คุณ แะ ด้ ด้ ว่า โวร ฆ จ ต จ น ด้ เกต เห็น ด้ ปาก ด้ น แะ
จ ม ก ข ยั บ พะ ยี บ “อย่า ให้ หนัก นั ก ลี, ไร, อะไร เหยียด ผู้ หญิง เปน
ด้ ตัว ไป หมด”

เจ้า คุณ ทำ จะ รู้ ด้ ว่า คน พัง แะ ด้ ไป จั ด้ หย อ น ด้ ยง

“ถึง ไม่ ด้ บั กั หอง แะ ด้ หอง จ น เป น บั จ ริ ง นี้ นั

“นั่น แะ ด้ แต่ ผู้ ชาย แม่ ไม่ มี ด้ ก็ ด้ ด้ ด้ อย่าง ยิง เหม อ น กัน”
คุณ หญิง พยายาม ออ ม คำ พุด แะ ด้ คง ด้ ด้ อยู่ เสง อ

“ห่อ น เอย, จ ริ ง ด้ ที่ ว่า แต่ ด้ น ขอ พุด ด้ คำ เอะ ว่า ผู้ ชาย
แม่ ไม่ ด้ แต่ ด้ น ก็ คง ยิง ด้ ด้ ว่า ผู้ หญิง อยู่ นั้น เอง จ ริ ง ๆ นะ คิ ด ดู ด้
ด้ น ยิง ไม่ เคย เห็น กา ด้ ก เป น ด้ น ทร ง ด้ อยู่ ได้ โดย ตน เอง เอย เห็น แต่
เเกาะ อยู่ ตาม กิ ด้ น ไม่ ทัง นั มี ด้ ด้” เจ้า คุณ พุด แล ะ หว ด้ เระ เป น ที่ เย ย
ซึ่ง ทำ ให้ คุณ หญิง ด้ น ช น อี ก มาก

“จริง อะคะ จริง อะเจอะคะ อันซื่อว่าผู้หญิงมันไม่มดเลย
ทรงตัวอยู่ได้อย่างกาฝากทั้งนั้น และกาฝากนั้นมิได้ทำคุณค่าอะไร
ตอบแทนแก่ต้นไม้อะดิ้งเลยด้วย”

“เฮ้ เฮ้ ดูถูกตัวเองเกินไป อะนะ” เจ้าคุณหัวเราะอย่างขำเข่า
“อันว่าเพิงว่า ผู้หญิงไม่สามารรถปกครองป้องกันตัวเองได้
เพราะไม่มีความสามารถเช่นผู้ชายเท่านั้นดอก อะไร จะเคยเดือน
เบือนไปใหญ่เชียว”

เจ้าคะ เจ้าคะ คุณหญิงยังงอนอยู่ ผู้หญิงเป็นบ้าเจ้าคะ
ไม่ปากหงด และทุ่ดกไม่สามารรถ

“อะไรจริง อะ เมื่อเห็นอะไรดี ชอบอะไรเขา บอกเลยหลัง
หงดจนเป็นบ้า เรื่องที่หงดจนปรารถนาจนต้องเลี้ยงกันอยู่ด้วยกัน
ไม่ใช่เพราะหงด”

“อะไร การนิยมในศรัทธาสามารถของมนุษย์ในทางพระคัมภีร์
การกักพาเหล่านี้ คุณเห็นผิด อะไร หรือ ทำไมคุณไม่ทราบดอกว่า
การมีพระคัมภีร์ คือได้ผลแห่งอนามัย และเมื่อบุคคลมีอนามัย
ย่อมทำให้เป็นความสุขสมบูรณ์ ไม่ใช่ดอกหรือ”

“ถูก อะ ซื่อนั้นฉันไม่ค้าน แต่ว่าการนิยมด้วยใจเท่านั้น
จะเป็นผลดังกล่าวด้วย หรือ หงดอันเป็นอย่างไร เจ้านั้น หงดอันมี
ความนิยมจริง คือมีอะไรที่ให้แก่ เช่นฉันนั้นจะมีการฉาย
ภาพยนตร์ ขาว กิฬา สาระพัด อย่าง หงดนั้นก็ไป นั่นเป็นการ

ทุ หล่อเรียน เรื่อง พดะ ศึกษา หรือ การไป ดู เบน ทาง ทำให้ เกิด อนาคต
 ขนโต เช่น นน หรือ น, ฉน คำน อย่าง น ต่าง หาก”

“อ้อ, ยั้งนี้ คุณ จะไม่ ปล่อยให้ คน มี สมอง โปรง ดัด ชน บาง
 คุณ หญิง ยัง ไม่ ยอม แพ้ “ฉัน จะ ไป ตะ นิด กับ แม่ เพื่อน เขา ได้ แล้ว
 คุณ จะไม่ ไป ก็ ข้าง เกอะ ฉัน จะ ไป คน เดียว ก็ได้”

น, คือ ตอน หนึ่ง แหง ถ้อย คา ท โด เกย กัน และ เมื่อ คุณ หญิง
 ก็น ชำ อิม แล้ว ก็ แดง ตัว ไป โดยมี ได้ ห็น หลง มา ดู ว่า เจ้า คุณ จะ ว่า
 กระไร และ ก็ เพราะ เหตุ ดัง นั้นแหละ จึง ทำให้ เจ้า คุณ มี อาการ เปน อยู่
 ดัง กล่าว แล้ว

ความจริง เจ้า คุณ ก่อน จะ เปน ผู้ มี อายุ มาก กว่า คุณ หญิง ดัง ห่น อย
 เมื่อ มา ได้ คุณ หญิง ซึ่ง มี วย อยู่ ใน ส้ม ย อัน เปรี๊ยะ เช่น นั้น จึง เดิน ไม่
 ค่อย เข้า ทาง กัน แท้จริง เจ้า คุณ ก็ ไม่ ใช้ คน ครี แต่ ความ สด วย
 ของ คุณ หญิง นั้นเอง ทำให้ หัวใจ ของ เจ้า คุณ ชัก ตะ หิด ๆ ไม่ อยาก
 จะ ปล่อย ให้ เธอ พาด่าน นัก แต่ ก็ กลับ ทำให้ คุณ หญิง เห็น ว่า เปน การ
 กต เกิน ไป จึง เปน เรื่อง ขด ก ขด ก กัน เสมอ ๆ

ความ รำ พึง ของ เจ้า คุณ คง มี อยุ ว่า ทำ ไหม หนอ ส้ม ย นี้ ชาว ไทย
 ทั้ง หญิง ชาย จึง พากัน มี หัวใจ แข็ง ชอบ เปน นัก เถง ไป หมด ชอบ แต่
 การ โต โผ ผญ ภัย ต่าง ๆ แม้ หนึ่ง คือ อ่าน เด่น ก็ ชอบ เรื่อง ผญ ภัย
 โชค ผญ ภัย เหตุ ใด ใด ะไร มี รั คำ พึง ผู้ ชาย ก็ ยัง พอ ทำ เนา
 ที่ ต้อง การ จะ เปน นัก กิ พฯ อย่าง นั้น อย่าง นี้ เปน ผู้ มี ชื่อ เสียง สามารถ

ในการต่าง ๆ อย่าง หลีก ฉาน พงศ์าวดาร ขึ้น มา ตั้ง ยก ตัว อย่าง
ท้าวเทพสตรี ท้าวศรีสุนทร อะไร เหล่า นั้น ดู เป็น ว่า เป็น ของ ทำ เสน
ง่าย ๆ เสีย หนึ่ง นั้น อยาก จะ เอา อย่าง ฝรั่ง เป็น หึง พวก ซัพเพรียต
กับ เขา บาง แต่ แท้จริง ใน พงศ์ ของ ตัว ไม่ มี อะไร เลย มี แต่ พุด บอด
ที่ โทน ไป ที่ นั้น มวย ที่ โทน ไป ที่ นั้น ที่ สด จน เขา ฉาย ภาพยนตร์
เรื่อง ต่อย มวย ก็ จะ ต้อง ดู ให้ ได้ ดู เหมือน ใคร เป็น ผู้ ช้อ เสี่ยง ใน ทาง กีฬา
สัก อย่าง ไฉ อย่าง หนึ่ง แล้ว ออก จะ เป็น แก้ว ของ แม่ พวก สาว ๆ เสีย
ที่ เตียว ที่ สด จน ตัว ใน ภาพยนตร์ ก็ ยัง เอา มา ผั้น กัน ได้ ไม่ รู้ ว่า

มัน อยู่ ตำระ ทิศ ไต พู่ ไร่, เช่น นี้ ยัง จะ ไม่ ว่า หง วิ มัน หง จน
เลย เป็น บ้า เสีย อีก หนึ่ง นะ ทด..... อยาก มี ชื่อ เสี่ยง อยาก เป็น
คน ถ่า ดำ มารด เผย ยก บ้าน เทยม ผู้ชาย..... ทด แม่ แต่ เพง
บอก ว่า ๘.....

พอ นึก ถึง คำ ว่า ผู้ ตั้ง ขาร ของ เจ้า คุณ ซึ่ง แข่ง ชื่อ เป็น ท่อน ไม่
อยู่ แต่ นาน แล้ว นั้น ก็ เริ่ม เบียด ขวี่ ยาบ ดุ ไท ทน ที่ และ ที่ คอง หน้า
ก็มี โส หิด วัง ขึ้น เห็น ได้ ถนัด ที่ สด ก็ ยม ออก มา ได้ คน เตียว เสี่ยง
พิมพ์ ว่า “เอา ให้ เชิด ให้ เชิด ๆ” แล้ว ก็ พรอด พรอด ตก ขึ้น จาก โต๊ะ
อาหาร ดู ท่า ทาง ก็ รัก รัก ผิด.

— ๒ —

พอเสียง นาคึกคัก ๑๓ ต.ท. ส่งบดงดังครึก ก็ได้ยินเสียง ตุ๊กบิด
ประตูห้องนอนคุณหญิงดัง แกร๊ก แกร๊ก แล้วบานประตูก็ค่อยๆ
เผยออกโดยไม่มีเสียง ขณะนั้นห้องนั้นมืด แต่สักอึดใจเดียวก็
มีแสงไฟเป็นลำพุ่งจากข้างนอกส่องเข้าไปข้างใน • แล้วก็ปรากฏ
ร่างมนุษย์ค่อยๆ ย่องย่างเข้าไปในห้อง ทันทีเสียงสวิสไฟพาดังและ
โคมไฟพาดังในห้องก็สว่างขึ้น แต่พอเสียงส่งบดบดดังขึ้นที่ได้
ได้ยินนอนคุณหญิง บุรุษผู้ที่ย่องเข้ามา ก็กระโดดพรวดเข้าไปแอบ
ข้างโต๊ะเครื่องแป้ง พร้อมกับยกปืนขึ้นจ้องตรงไปยังมนุษย์อีกคนหนึ่ง
ซึ่งอยู่ใต้เตียงนอนทันที

“ใครนั่น ใครอยู่นั่น ออกมา” เขาขู่เสียงหาๆ ออกมาซิ
ออกมาดี ๆ ถ้าไม่ทำตาม ตายนะ”

เมื่อประจักษ์ความจริงว่าเป็นอย่างไรแน่แล้ว คนที่อยู่ใต้เตียง
ก็ตั้งงันหัวใจเต้นเหมือนเด็กที่ได้ยินเสียงตุ๊กแกรว้อง

“ก็แกนะ ใครละ แกเข้ามาทำไม” เขายืนถามอย่างเสียง
ครึมเครอ

“บอกว่ให้ออกมา” ยังอึ้งไปอีก “นั่นพูดอีกคำเป็นยิงตาย
แน่เทียว..... ออกมา” เขากระซอกเสียง

เมื่อไม่มีทางอื่นที่คิดแล้ว เพราะตนไม่มีอาวุธอะไรเลย ผู้ที่
อยู่ใต้เตียงก็ค่อยๆ คลานออกมาตามคำบังคับ

ผู้ซึ่งกำอำนาจ คือ บนไว้นมมือ วัตถุที่ตั้งเมื่อได้เห็นร่างที่หลุดออกมาจากใต้เตียงนั้น แดง ตัวกลม ป้อม พระรุง พระวัง เหมือนเจ๊กม้า ข้างล่างหน้ากาล ซึ่งหน้าเกลียด และมีผมยาวรุงรังปิดหน้าไว้ด้วย

“นั่น แก บ่าว” จึงแต่งตัวอย่างนั้น เขาถาม

“ทำไมใช่บ้า แต่จำเอ็งได้ เป็นอะไรมอดี”

“ถูกนะ แต่เวลานี้ยังไม่ทันได้ชะโมยะ แก่คงคงใจอย่างเดียวกันกระมัง” เขาพูดแล้วยิ้มเยาะ

“ข้าจะเป็นอะไรก็ช่าง ว่าแต่เอ็งเออะ ควรออกไปเสียดีกว่ามันนเห็นเองจะ.....”

“ซึ่งเออะ” เขาถอด “ขอแต่ให้แกเปิดหน้ากาก ออกก่อนเออะ”

“ข้าไม่เปิด”

“ไม่เปิดแล้ว” เขาพูดแล้วจึงบนบกเข้าไป “ถอด, ถอดสิ เขาออกให้หมด ฆ่าตายนะ”

เมื่อตื่นท่าเช่นนี้ ใคร ๆ ก็ถึงความเห็นได้ว่าการดจะเป็นอย่างไร หน้ากากก็ถูก ถอด ออก เสื้อผ้า พระรุง พระวัง ก็หลุด ออกจากตัว และทันที่นั่น หน้าเจ้าชะโมยะแดงว่าดังต๊าย แต่ว่านึกขึ้น ถึงต้องปลัดขัย ออกมาคึก ๆ เขาหลุดปากออกมาว่า

“เจ้าคุณนะเอง”

“เจ้าคุณ..... หน้าเสีย เพราะความแค้น และความอายประดังกัน

“แกรู้จักฉัน” ท่านพูดเอื่อย ๆ

“เป็นธรรมเนียมครับ นิสัยของผมก่อนที่จะขึ้นบ้านใคร จำต้องรู้จักเจ้าของเสียก่อน มิฉะนั้นจะทราบต้นทุนทำอะไรได้อย่างไร”

ชะโมยตอบแล้วหัวเราะ

“แต่ก็เป็นผู้ช้อยู่มา”

“ถูกขอรับ ไม่เคยทำร้ายใครก่อนเลย”

“งั้น.....แต่เจ้าแกกำลังจะทุจริตต่อฉัน”

“เปล่า.....นั่นความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ผมว่าเพียงผมไม่ทำร้ายใครก่อน”

“ถึงกระนั้น ฉันคิดว่าแกรู้จักฉันแล้ว ควรทำไมตรีกันไว้ สำหรับฉันหนักกว่า”

“หมายความว่ากระไรกันครับ”

“แกควรออกจากบ้านฉันไปเสียเดี๋ยวนี้”

“โดยมิได้รับค่าเสียเวลาตอบแทนเลย นะครับ”

“แต่เดี๋ยวนี้ดีกว่าที่ฉันจะเรียกค่าเสียหายจากการที่แกมาออกอาละวาดในบ้านฉัน”

“เอ๊ะ, ใต้เท้าจะคิดไมตรี”

“ไม่ใช่ เป็นการผูกไมตรี”

“ผมไม่เคยยอมใครเลย” เขา คำราม

“ฉันก็ไม่เคยยอมใครเลย”

“นี่ได้เท่าอยู่ในอำนาจผมแล้วใช่ไหม” เขา ขยับ

“ถ้าฉันตระโกนขึ้นคำเดียว พวกบ่าวฉันก็จะขึ้นมาตากคอ
แก่ไป”

“ได้, แต่ได้เท่าที่คงไม่ทันได้อยู่เหิน.....”

“นี่แกจะคิดอย่างไร” เจ้าคุณชักซ่อน

“เก็บสิ่งที่มีค่าในห้องนี้ให้หมด แล้วก็ไป”

“หากฉันจะให้ท่านสัก ๒๐—๓๐ บาท”

“ฮะ” เขาเอ็ด “ผมไม่เคยเป็นขอทานเลย, ๒๐ บาท ฮะ ฮะ
เวลาของผมมีค่าน้อยจริง”

“แกต้องการเท่าไร”

“สิ่งที่พอใจ หมดทั้งห้องนี้ แต่ขอเถอะผมไม่ใช่คนงกเปะตอก
ผมไม่ต้องการ สิ่งที่ต้องหอบหัวพระงพระวังเลย”

“แกหาญนัก” เจ้าคุณพิมพ์พล และสมองกำลังปั่นป่วนด้วย
ใช้ความคิดที่จะหาทางแก้ ความจริงคงแต่ค้นหา เจ้าคุณคอย
จับเชิงไหวเชิงพริบหาทางกำจัดเจ้าผู้ร้ายใจเย็น หรือ เอาตัวรอดทุกขณะ
หากแต่ไม่ได้ช่อง ครั้นจะตรงเข้าต่อสู้กับมัน หรือก็มีแต่มือเปล่าๆ
และมันก็ถนัดบ่นจึงอยู่ได้ระดับกับหัวใจ บัดนี้จึงถึงที่สุดแห่ง
เวลาแล้วไม่รู้จะทำอย่างไร พลันเจ้าคุณก็จะร้องเอ็ดตระโวขึ้น

แต่พอเสียงออกจากปากคือ มืออันแข็งของชายผู้ร้ายก็ถึง
คอเจ้าคุณพอดี มันบีบ บีบเสียดจนตาเจ้าคุณเหลือออก มันเขินเขียว
เขียวพันด้วยความโกรธ แล้วก็เอาฝ่ามือปากเจ้าคุณไว้แน่น จะร้อง
อีกไม่ได้

“พอไร ไม่ บังคับ จะ ดึง ให้ผมใช้ กิจการรุนแรงเลย เทยก
พูดกัน อย่าง ผู้ดี ไม่ ชอบ”

เจ้าคุณ ได้ตอบ อะไร ไม่ได้ นัย จาก จะ แสดง อาการ หัว เดี๋ยว

“เอา ละ จะ เดี๋ยว เวลา อัน นี้ ค่า ของ ผม เกิน ไป ผม จะ ตั้ง มือ
ทำการ ของ ผม แต่... เจ้าคุณ จะ ทำ อุปสรรค ขึ้น อีก ไม่ได้ ใด ไ้
ไม่ได้ เดี๋ยว แล้ว นั้น แน่ ครับ เกาอี้ เขา ชี้ ขึ้น ไป นั่ง บน พนัก เกาอี้
นั้น แน่” เจ้าคุณ หมด ทาง จะ ขัด ขึ้น ก็ นั่ง ลง บน เกาอี้

“ไม่ใช่, ค่ะ นั่ง บน พนัก” ขะโมย บังคับ “นี่ ๆ นั่ง บน น
เขา จับ เกาอี้ ได้ แล้ว รุน ให้ เจ้าคุณ ขึ้น ไป ประดิษฐาน อยู่ บน พนัก เกาอี้
มี หน้า ชำ มี มือ โพล่ หลัง เดี๋ยว ด้วย ทำให้ เจ้าคุณ หมด ความ สุข เพราะ
เกรง จะ ถ่ม ครั้น คราน ลง มา หน้า ตา แดก

“เอา ละ เหมาร แล้ว ที่นี้ เจ้าคุณ จะ ร้อง ก็ ไม่ได้ จะ ไป ไหน
ก็ไม่ รอด ผม จะ ได้ ทำงาน โดย สดวก” เขา พูด แล้ว ก็ หัวเราะ

พดาง เขา บน วาง ไว้ บน โต๊ะ เครื่อง แป้ง แล้ว ก็ ดึง เขา ถู ย่ำ
ไป ถนัดใจ ออก มา จาก กระเป่า กางเกง ใน แล้ว เจ้า ขะโมย ผู้ ดี คน นั้น
ก็ เลิก เก็บ สิ่ง ของ ตาม ชอบใจ เขา ชัก ถัน ชัก เปิด คัน นั้น ไข หัก โน้น
เมื่อ พบ สิ่ง ดี เปน ที่ พอใจ ก็ ยัด ลง ย่ำ เมื่อ ไม่ พอใจ ก็ โยน ทิ้ง เดี๋ยว

“เอ๊ะ, ลูก กญแจ ได้ เงิน นี้ อยู่ ไหน ครับ เจ้าคุณ เขา ตาม
เจ้าคุณ สาย หน้า

เขา ถอน ไป กัน มา ก็ พบ อยู่ ใน พาน หวี แล้ว ก็ ไข ออก

“ปะ, มีเงิน อยู่ ๒๐๐ เท่านั้นแหละ” อ้อ ๆ นี่ที่จะล้มต เช็ก
จริงทีเดียว เงินเท่าที่ได้แล้วยังไม่พอ เดียวผม จะขอความ กรุณา
ให้เจ้าคุณเซ็น เช็กเพิ่มเติม ให้อีก” แล้วเจ้าชะโมย ผู้ดี ก็ค้น ต่อ ไป
ฝ่ายเจ้าคุณ ก็ได้แต่นึก แห้ง ชัก หัก กระตุก โดยไม่รู้ที่จะ ทำ อย่างอื่น
อย่างใดได้

“ผม บอกแล้วว่า ควร ประพฤติ ต่อ กัน อย่าง ผู้ดี” เขา คั่น พาดัง
พูด พาดัง “ควร ทำไมตรีกัน เสีย เจ้าคุณ ก็ไม่เอา ฮะ ฮะ กลับตูดถูก
ว่าผมเป็นคน ขอทาน พุทโธ! ได้เท่านี้ไม่ควร เลย ผมบอกแล้ว
ว่าไม่เคยทำร้ายใคร ก่อน ก็ยังมาขยี้ผมให้เกิด ความ ถำบากแปล่า ๆ
ได้เท่านี้กว่า ชน ชื้อ เป็น ชะโมย มัน จะ เหมือน กันหมด ผิดถนัดทีเดียว
ชะโมย ผู้ดี ก็มันะ ครับ ฮี ฮี ผมนี้แหละจำไว้เถอะ คือชะโมย ผู้ดีละ”
เขาคั่นจนทั่วจน เห็น ว่าสิ่ง ที่ มี คำ จะ ไม่ หอง เหลือ อยู่ อีก แล้ว ก็หัน
ไปหาเจ้าคุณ

“แล้ว จักร ชะ ครับ สิ่ง ที่ใหญ่โตผมให้ คงไว้เป็น ของ เจ้าคุณ
ผมขอไป แด่ ชน เด็ก ๆ เท่านั้น อ้อ, โปรดเซ็น เช็ก ให้ผม อีก ฉบับ
เท่านั้น ผม ก็ จะ ลา ตะ อ้าว, หมัก ปาก กา อยู่ ไหน ละ ครับ” เขา
เทียว หล

ขณะนั้น เสียง นาฬิกา ตี ชน ๑๒ ครั้ง บอก เวลาเที่ยง คน พอดเจ้า
ชะโมย หาได้ หมัก ปาก กา ก็ นำไป ยิง เจ้าคุณ เพื่อให้ เซ็น เช็ก ให้ เขา
พอ เขา กล่าว คำ ว่า “ได้ พร้อ ม แล้ว โปรด เซ็น หนี ยะ เอะ ครับ”
ก็ พอดี เขา ต้อง ตัด ถึง โดยมีเสียง หนึ่ง ซึ่ง วง วง กังวาน มาทาง หลัง เขา ว่า

“หยุด, ถ้า กระตุก กระตัก เปน ยิง ตาย เทียว”

พร้อมกัน — เจ้าชะโมยหัน หน้า มาทาง เติ้ง นั้น และ เจ้าคุณ
เงย หน้า ขึ้น ก็ ต่าง มี อาการ รัง งัน ไป ด้วย กัน ทั้ง คู่ โดย อาการ ที่
ประเดิมนั้น คือ... คุณหญิง — คุณหญิง ของ เจ้าคุณ ยืน ถือ บั้น จ้อง
ตรง ไป ยัง เจ้าชะโมย ดี หน้า บอก ว่า เขา จริง เขา จัง ซึ่ง ทำให้ เจ้า
ชะโมย หมด สติ ชัด สด แต่ สัก วัน หน้า เจ้าคุณ กลับ แดง ก่ำ ไป ด้วย โสฬส
เพราะ ความ ยิน ดี

คุณหญิง ค่อย ๆ ก้าว เข้า ไป หยิบ บั้น ของ เจ้าชะโมย ซึ่ง วาง อยู่
บน โต๊ะ ขึ้น มา ถือ ไว้ อีก กระบอก หนึ่ง พร้อมกับ ชู ชี้ ว่า

“แก ต้อง นั่ง ลง ให้ ราบ และ อยู่ หนึ่ง ๆ ถ้า กระตุก กระตัก นิด เดียว
ฉัน เปน ยิง ตาย ทัน ที”

เจ้าชะโมย หมด ทำ ด้วย อม จาน อย่าง ดุสน์ ภาพ

คุณหญิง — มือ หนึ่ง ถือ บั้น จ้อง ไว้ อีก มือ หนึ่ง สอด เขา นก หวด
กระเป๋ า ขึ้น มา เป่า ๒ ครั้ง พอ สัก ๒ — ๓ นาที ค่อย มา เจ้าพวก บ่าว ๆ
ใน บ้าน ๒ — ๓ คน ก็ วิ่ง ทะเล่ ทะลัก ขึ้น มา พร้อม ด้วย ดาบ และ พล ของ คู่ กร

“มัด เจ้าชะโมย นี้ ไป ส่ง โรง พัก พร้อม ทั้ง ของ กลาง” คุณหญิง
บัญชา โดย ไม่ ต้อง จาระไน กัน นาน ก็ รู้ ทัก กัน ว่า เรื่อง รวบรวม มา

อย่างไร เจ้า บ่าว ก็ ปฏิบัติ ตาม เปน ที่ เรียบร้อย ภายใน ๕ นาที เมื่อ เขา
พา กัน ออก ไป แล้ว แต่ เจ้าคุณ ซึ่ง ได้ หลุด พ้น จาก การ ผูกมัด แล้ว ก็ ยัง
นั่ง ง่วง ซบ เขา อยู่ เพราะ ความ มึน หรือ พร้อม ทั้ง ความ ตระอาย ด้วย

“นี่เรื่องเป็นอย่างไรละคุณ” คุณหญิงซึ่งนั่งประจิดอยู่ข้าง
เจ้าคุณเอ่ยถาม “แม่, ช่ายชะโมยนี้ได้หน้ากากผีด้วยวี ทว่าไม คุณ
จึงเข้ามาพบมัน ถ้ามันคงทำท่าผี หลอกคุณ ละ ชีคะ”

ทว่าเธอเจ้าคุณ อึด อึด อยู่มาก เพราะ ความ กระดาก ไม่รู้จะตอบ
อย่างไร ได้แต่ทำหน้าเหย ๆ

“อู๊ย, ดู ชีคะ ยังไม่หายงง อีก” คุณหญิง กล่าว พร้อมกับ
โอบ แขนไป คัด คอ เจ้าคุณ เป็นการ เตือน จาก ภาวัก

โดยการ ค่อยส่งไฟ พลุ ด้วยตนเอง ทำให้เจ้าคุณ สัมผัสได้
แต่ ก่อนที่จะ พลุ ตอบ คำ ถาม เจ้าคุณ ก็ได้ กระทำ การ ค่อย ส่งไฟ พลุ
บ้าง เหมือน กัน

“ยอดรัก” กล่าว ประสาท ที่ปากจะบังคับ ให้ คำ พลุ หลุดออกมาได้
ก็ เป็นการ ดำ ข้ำกว่า ประสาท ที่จุมูกซึ่งได้ บังคับ ให้ จุมูก ทำการ คมนาคม
กับ แก้ม เสีย ก่อน แล้ว

“ยอดรัก” เจ้าคุณ กล่าว ขำ เมื่อ ได้ กัด ดิ้น ถัด แก้ม ลง ใน คอ
ดัง เขือก แล้ว “หล่อน สำนารถ มาก” เจ้าคุณ พลุ อย่าง อาย ๆ

“อู๊ย, อย่า มัว ยอ เอย ค่ะ ดิฉัน ต้องการ จะ พัง เรื่อง” คุณหญิง
กล่าว อย่าง ไม่ ชอบ ยอ

“จริง ๆ หล่อน สำนารถ จริง ๆ หา ไม่ เรา คง จบ เข้า ไป มาก
ทั้ง จะ ขยาย ชาว บ้าน เขา ด้วย” เจ้า คุณ เฒ่า เห็น ความ สามารถ ของ
ผู้ หญิง แล้ว

“ก็เรื่องเป็นอย่างไรล่ะคะ”

“เดี๋ยวก่อน ห่อนมาถึงเมื่อไร”

“ดิฉันมาถึงกำลังมีคนของ ที่ดิฉันคอย ๆ ย่องขึ้นมาก็โดยความแปลกใจที่เห็นไฟสว่าง จึงได้แอบดูตามห้องประตูที่แง้มอยู่”

“แหม, ไหวพริบดีจริง แต่ห่อนเขาเป็นที่ไหนมาพัก มั่นานแล้วดิฉันไม่ยกทราบเลย”

“ดิฉันชื่อมาแต่ฉานชนันจากรัฐมณฑล เห็นมันถูก ๆ ราคา ๗๕ ดอลลาร์เท่านั้น พูดพดางคุณหญิงก็หยิบขึ้นมา แล้วยกขึ้นยัดใส่กระเป๋า แล้วเอาเจ้าคุณต้องกระพริบตา แต่แทนที่จะตั้งตาคอย กลับกลายเป็นเหตุหลุดออกมาคนหนึ่ง ตอนนั้นเจ้าคุณชั่งใจถึงความกล้าสามารถของคุณหญิงยิ่งขึ้น แล้วคุณหญิงก็หยิบบุหรีมาจุดส่งให้เจ้าคุณ

“เฮ้อ, ห่อนนี้สามารถเกินตัวจริง” เจ้าคุณชมอีก “แต่ก็ทำไม พอหนีหูดังไม่ถึงจิตใจ อ้ายพวกบ่าวก็พากันถืออาวุธมาขังกะเน็ดไว้ทำให้มาจับซะโม้ย”

“อะไรคุณก็ พวกนั้นก็มีวิชาเดือบบ้างล่ะ ดิฉันเบาอาณคับอกเหตุสำคัญ ซึ่งเคยซ่อนมันอยู่เดิมอยู่ มันจะจำไม่ได้หรอก”

“ฮือ, แม้คุณฉันอยากจะว่าห่อนนี้ สามารถเท่าคุณหญิงไม่เท่าเดียว มีบันทึก ๆ ก็กล้าสู้ซะโม้ยได้ วิชาเดือบ้าก็รู้ นกหูดก็มีคิดตัวเสมอ ฉันทเองไม่เคยนึกถึงทีเดียว”

“อย่า มัวแต่ ชม ชีกระ ตาม ว่า จะ โหมย มัน มา ยัง ไง ยัง ไม่ได้ เอา
ให้ ดิน พัง เลย”

“เฮ้ เฮ้” เจ้าคุณ ตี หน้า ล้อง ดัง เพื่อง แล้ว ก็ ดำรง ภาพ
ให้ คุณ หญิง พัง ว่า ตั้งใจ จะ มา ทำ ฝั่ หดอง เพื่อ ให้ คุณ หญิง กัด จะ
ได้ เช็ด ไม่ เทียน เดียว แต่ กัด บิด มา กัด อ้าย จะ โหมย มัน จับ มัด

“ที่ นี้นี้ จะ ไม่ ดู ถูก หดอง อีก เลย” เจ้าคุณ แถม ท้าย เมื่อ เจ้า ขบ
“ว๊าย, ดิฉัน กัด ฝั่ นะ คะ” คุณ หญิง แย้ “ว๊าย, ดุ ตี คะ นะ
หน้า ตา น่า กัด ออก หน้า กาก นั้” คุณ หญิง พุบ ลง บน ตัก

“งัน ริ้ งัน ริ้ หดอง กัด ฝั่ ริ้..... แต่ ไม่ เปน ไร มา มา
มา กลั้ ๆ ฝั่ ฟัก กัด ได้ ไม่ ต้อง กัด” และ ต่อ ไป ฝั่ จะ นอน เบน เพื่อน
ทุก คืบ เทียว”



จรรยาบรรณ

๑. กิเลส อหังการ

แต่งศตได้ค่อยๆ เตือนตัวไปจาก ความโลภ คบาคบชู้
กอบัวด้วยดินนั้นเป็นกบ ๑๕ คำ ข้างแรม ความมีคติน อหังการจึง
กระจาย คบาคบทั่ว พินพิพ แม้แต่ดวงไฟฟ้าซึ่งติดอยู่ตามเสาเป็น
ระยะๆ จะประกบด้วยดวงไฟอันมีแรงเทียนมาก ก็มีอาจทำให้
บังเกิดผลดีได้ก็มากน้อย

กบนั้นพลับพลาไชยซึ่งเป็นถนนสายหนึ่งในพระมหานคร อยู่ใน
อาศวน เช่น กบัวข้างต้น แสงไฟอันปรากฏหรือที่ลอดจากช่องกิ่ง
ก้าน พฤษภชาติลงต้องกับพื้นถนน ยิ่งมืดเข้าเท่าใด ความหนาว
เย็นดูเหมือนบังเกิดขึ้นเท่านั้น ทั้งจะหาผู้สัญจรไปมามิได้โดยสะดวก
กระทำให้งดงาม ตกอยู่ในอาการเงยบเหว หน้ากบ เป็นที่ว้างแจ้งใจนัก

ไฟฟ้า ๓๐๐ ดวงเทียน ตรงยอดประตูตึกแห่งหนึ่ง ณ ถนนหน้าวัด
ออกไกลไป ถนนที่ผ่านหน้าตึกสว่างตลอดหมดทั้งแถบ จากเหตุ
ดังกล่าวดังนี้ ถ้าผู้ใดเดินผ่านกำแพงตึก ย่อมจักเห็นตัวอักษรที่ติด
ติดกับหน้าประตูซึ่งอ่านได้ ความว่า “กฤษณิน แก้ววิจิตร” อย่างชัดเจน

ความเป็นไป ในคดีเหล่านี้ดำเนิน อย่าง ดึกดำบรรพ์ ไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นไปเช่นไร หลังจากเวลาที่เจ้าคุณศุภวรภักได้ถึง อนิจกรรมโดยเร็ว ยอรัช ด้ม อย่าง ประหลาด ใน ขณะที่ เจ้าคุณ พร้อม ด้วย บุตร คนเดียว ของ ท่านไป ตาม อาภาศ ความ ซายทะเล นาย ประทิน เรื่องลักษณะ ทนาย หน้าหอ ก เลื่อน หน้าท ขนเป็น ผู้ครอบครองโดยตรง แต่คนเดียว.

กาลล่วง นาน เพียงไร นิสสัย ความ ประพฤติ ของ นายประทิน ก็ผิดแปลก ยิ่งขึ้น เพียง นั้น ให้มี อาการ หวาดเกรง และ คว้า ย อันเป็น สิ่ง ซึ่ง นำ มา แห่ง ความ วิโยค ต่อ นางสาว บุญเพิ่ม, บุตรี สาวคน เดียว ของ ประทิน, ผู้ทรง โฉม เกิด วิสัย เป็น กุฎาบท ดอกเดียว ตลอด ตำบลนั้น

วัน นพิกาศ ที่ ๓๓ ครั้ง สุด ดั้นไปไม่นานเท่าใด มี บุคคล ผู้หนึ่ง เดิน เดี่ยว มา คม คม เขา หยุด เมื่อ เกือบ ถึง ศาลาชั้น แยก วิจิตร รูปทรงบุรุษ ผู้หนึ่ง ประเปรียว สวมทรง แต่ง ความ อง ออก ใน ตัว แสงไฟ ตลอดจน ต้อง เต็ม หน้า กว้าง ลระทำให้ เห็น แก้ว อันงาม และ หนุ่ม ได้ ถิ่น ดา เขา ล้อม เสร็จ แต่งกาย แฉบ เนียน กระต๊ว ริด เสด็จ มา มี แวด แต่ง ความ อาสนกฏ ใน สิ่งหนึ่ง แต่ง อาภรณ์ งาม ยัต์ยัต์ คล้าย ไม่ พอใจ เมื่อ บุคคล โต ดันจร ผ่านไป มา ทุก ๆ ครั้ง

เงียบ เงียบ ตักคว บุษ ตักดับ ด้วย โอภาส อันหนึ่ง เดิน ครั้ง ดัง ครั้ง ไปยัง มุม กำแพง คัด เขา แห้ว มอญ ดู ดวงจันทร์ ซึ่ง กิ่งดัง โคจร ดับ เข้ กุลัม เหม พดาง เฝย ยัด เลว ดับย ดอน บน ใต้ ด้วย ความ มั่งใจ อด้าย กับ เคย ชิน คอ ดิ่งนี้ อยู่ แล้ว เสมอ มา แต่ แรก.

ภายในเขตตำบลบ้านเจียบเจียบ ปะเคาะจากลำเหมืองใด ๆ ทั้งสิ้น ชายหนุ่มประหลาดค่อย ๆ ตัดเกาะไปตามทุ่งไม้เรียงรายเป็นเกาะยอมน ๆ มีข้าวรวงเขาก็ประคองฐานอยู่ ณ ข้างคอกอันโอฬาร เขาหันกลับมาชมความงามรอบ ๆ ภายด้วยความชื่นชม.

ครั้นแล้วเขาหันมามองตามเดิม เล็งนาฬิกา ๑๒ ครั้ง ก้องกังวานชัดเจน อยู่เบื้องบน เขาก้าวไปทางซ้ายประมาณ ๓-๔ ก้าว พอกระทบกับรางนา เขาพอดี.

“ถ้าจะเหมาะกว่า” ชายหนุ่มรำพึง.

เขาจึงตัดสินใจเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด รางนาแห่งซอมแซมแล้วเสร็จใหม่ ๆ จึงเป็นโอกาสอันดีของบรรดาผู้แปลกประหลาดซึ่งทำได้ตามความประสงค์โดยปราศจากอุปสรรคใด ๆ ทั้งมวล บ้านหน้าต่างชั้นบนบานหนึ่งมีใต้ลงกลอนชั้นใน เขาค่อย ๆ ขยับเผยออกแล้วก้าวเข้าไปอย่างง่ายดาย.

“ไม่เปลี่ยนแปลงเลย” เขาออกอุทานเบา ๆ.

พริบตาหนึ่งห้องก็สว่างพ้นทันที แรกทีเดียวมองกวาดซ้ายขวาด้วยความประหลาดใจ เขาชะงักเมื่อประสบภาพชายผู้มียายุยืนตัวตั้งตรงอยู่ ณ ประตูห้อง มีถ้อยรื้อรอยเท้าหันปากกระบอกกล้องตรงเบ่งไปยังอีกชีวิตหนึ่งภายในห้อง.

ชายหนุ่มยังให้คิดว่านี่เป็นของเล่นอันหนึ่ง เขาก้าวหือออกไปข้างหน้า.

“หยุด!” เจ้าของบ้าน ควาด “ออกแถวเดียว ข้าจะ ระเบิดตมของ
เจ้าเสียทันที”

แขกหนุ่ม ทำตาม คำสั่ง ชายม อย่าง ขมขื่น พดาง หยอน
กาย ลงบน เก้าอี้ นวม ขวางๆ เอ็มมอ ออก เบ็ด หีบ บุหรื บนโต๊ะ.

“อ้ายบ้า!” บุษ ขราร้อง เผล่ มาขัดคอ “เจ้าเด็กอย่างไร
ที่ ขาไม่ยิง เจ้า เป็น บุญคุณ เทาใด แดง”

ชายหนุ่ม เงยหน้ามอง ดูอย่างใจ เย็น เขาเอ่ย เรียบๆ “ขอโทษ,
ดูท่าน ออก จะ ก้าวร้าว คอ ข้าพเจ้า เกินไป นัก กระม่ง”

ชาย ขราระงัก ใน ความ ของข้าฯ แห่ง ชายหนุ่ม ขวางหน้า แก่ ตบถ
แข็ง กัดมึน อยู่ ใน ลักคอ.

“ข้าให้ เวลา ๕ นาที เพื่อ ออก จากบ้าน มิฉะนั้น จะบอก
ตำรวจ จัดการ ทันที”

“แต่”แขกแปดกหน้าขัด “สิทธิของบุคคล ผู้มีใช้ เจ้าของบ้าน
ไม่สามารถ จักได้ ข้าพเจ้า ออกไป โดย อาการ เช่นนี้”

ชายผู้มัวอาย ตะโกน ขึ้น “ข้า นาย ประทิน เรื่อง ดึกษณะ เป็น
เจ้าของ บ้านนี้ แต่ผู้เดียว ไม่มีใคร อีก”

“มึ!” เขา สอด “ทนายท แห่ง กอง มรดก กำลัง เค็ดมกรรมสิทธิ์
ของเขา อยู่ ณ บัดนี้”

“มึ!” นาย ประทิน เอ็ด ดัน ก้อง ซึ่ง อาวุธ จะ กระทำให้ บุคคล
ผู้มัว ชวนมิชอบ ตกใจ มิใช่ น้อย แต่ จำหรับ ชายหนุ่ม ประหลาด เขา

กลับ ยิ้ม หัวใจ ตาย สุก ดันาน เติม ที.

เป็นครูใหญ่ บรูซผู้แต่งตนเป็นโจร ถัดถัดได้เปลี่ยนอิริยาบถ กลับประเปรียวโดยพลัน เขาเลิกเสื้อ จนจนถึงคอ ณ ริมตลอด ซี่โครงด้านซ้าย มีรอยขีดยาวเป็นทาง อย่าง น่ากลัว.

“ดู!” เขาพูดหนักแน่น “เจ้าจำแผลนี้ได้ไหม?”

“ไม่รู้ ข้าไปเกี่ยวของถึงใครด้วย” ชายชะวากฎีเสื้อ อย่างไร ก็ตาม เขาหันมาแสดงความหวาดหวั่น ประหม่าอยู่เต็มตัว เหงื่อไหล ซีกๆ ลงตามคางหน้าเป็นทาง.

“ฮะ, ไม่รู้” บรูซหนุ่มยิ้มขึ้น “ข้ายังไม่ลืมเลย” และ ต่อมาอาจจะทำให้เจ้าฟังได้อย่างละเอียดด้วย ดวงบันเดียน เขาโอ! ง่ายง่ายหน่อยซี เฮ้! คอยฟัง”

“ประมาณ ๑๕ ปี ถ่วงมาแล้ว เจ้าคุณ คุบวรภิกขิต์ได้ลาออก จากราชการ หัวเมืองกลับ มาอยู่คนเดียวที่นี่แหละ ครั้นนั้นเจ้าเป็น ทนายคนโปรดของท่าน บุคคลทั้งหลายในโลก ย่อมมีความโลภหวัง ท่านเองเดียวกับเจ้า ผู้นี้ก็อึดใจว่าตนจักได้รับหน้าที่เป็นเจ้าของ โดยตรงแต่คนเดียว แต่ยังมีทางขวาง ความคิดของเจ้า ถึงนั้นคือ บุตรชายคนเดียวของเจ้าคุณ นายพิทักษ์ แก้ววิจิตร ผู้ม่ายอยู่ ราว ๖ หรือ ๗ ปีเศษ

“ครั้งแรกเจ้าคิดกับวง อันฉลาดโดยวิธีลอบเหยื่อ อันนั้นเป็น เหตุเดียวที่ทำให้เจ้าดำนเข้าไประณทนากับตัวเจ้าคุณเองในห้องส่วนตัว”

“กระผมมีเรื่องหนึ่งจะเรียนแก่ โค้ทเจ้า” เจ้าเฮนซันทอน

“เจ้าคุณ หิน มา ยืม ‘ชบ เงิน หรือ ประทิน ?’”

“เปล่าครับ, แต่เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่ง ได้ทำ อาจจะไม่พอใจ กระผม ก็เป็นได้”

“ฉันไม่เคยโกหกเลย, พูดมาเถอะ” เจ้าคุณ ปดอบ”

“เจ้าเห็นได้ ไก่กอด จิ้ง ค้างคาว ผี ความ ใน ใจ ชื่น ‘ได้ โปรด เลอะคราบ, กระผม เห็น ว่า คุณ พิเทศน์ ก็สนิท สนิม รักใคร่ กับบุญเพิ่ม ลูกสาว ของ กระผม เป็นอันดี, และจะ เหมาะ มาก ถ้าได้ทำ จักประกาศ หมั้น กันไว้เลย แต่ฉันมีข้อ”

“ตอนนั้น กระทำให้ เจ้าคุณ ของ แต่ โดย ความ ภรรยา ท่าน ตอบ เป็นเชิงไม่ปฏิเสธ ว่า ‘ฉันก็เห็น ด้วย แต่ไม่ ยาก ขัดใจ ลูกชายฉัน แม้ภายหลัง ตัวเขา ปลงใจ ฉัน ก็ ต้อง ตามใจ เขา เหมือนกัน’”

“คุณ พิเทศน์ เป็นเด็ก ได้ทำ อาจบังคับได้” เจ้าชด”

“แต่ ส้มยี่ เขา เด็ก วิธ เซ็นนั้น เลย แล้ว ประทิน แก่ ไม่ ควร ตกใจ เลย ถ้า ต่อ ไป ข้างหน้า พิเทศน์ มัน เกิด รัก ลูกสาว แก่นฉัน นั้น ก็ คง เอา อดย ดยนี้ นาน”

“ปดอบ ไม่ คิดเบ็ด, เจ้าจาตา ออก มา ข้างนอก ด้วย ความ ละเหี่ยใจ เป็น ที่ ยิง ใคร เลย จัก ขบ ยาม รู้ ได้ ว่า พิเทศน์ จะ รัก ผู้ใด ใน กาด ข้าง หน้า ถ้า และ ดัน ไป รัก กับ หญิง อื่น ไก่กอด แห่ง ตน มี หลุด ดอย จากมือ เลย หรือ ?”

“เจ้าเคย กัด ฟัน นึก แค่น เล่มอ จริง ไหม ? อะ, ไม่ ปฏิเสธ กระทั่ง ความคิด อื่นหนึ่ง อุปติ ขึ้น ใน สมอง ของ เจ้า มัน เป็น ความ คิด

บ้างโดยตรง เจ้าคิดว่าดี ประหาร เจ้าคุณ และ บุตร ชวย เสีย ด้วย
วิธี ดัดลบ แล้วใคร เจ้าจก ขนกรอม ครอง บ้าน ช้องนอกจากตัวเจ้าเอง

“คราวหนึ่งมีโอกาสดี เจ้าคุณ บัญชาให้พระ เสรยม สัมภาระ
เพื่อไป ดาก อากาศ ตาม ชาย ทะเด ณ นคร ศัรชรรมาท เจ้า เห็น เป็น
โชค เหมาะ จึง สั่ง พวก พ้อง ให้ เจาะ ไ้ เรือ เป็น ช่อง โหรง ไ้ ไม่ ก่อ กอด
แล้ว เอา ขัน ยา ไ้ บาง ๆ ทั้ง จิต เจง ให้ เรือนคร เด็ก ๆ คอย แค้น ตาม
ไป ท่าง ๆ พอ เห็น กัน ได้ แล้ว จู่ ๆ แล้ว เจ้า ก็ ขยี้ม ใจ นึก ถึง แถ่ ภาพ
ความ สุข ภาย ใจ ใน ภาย หน้า ”

“มัน เป็น โชคดี ของ เจ้า ที่ ไม่ มี ผู้ ไ้ ทรวบ ความ พุทธิติ นอก จาก
พวก พ้อง สนิท สนม เมื่อ เรือ ท่าง จาก เกาะ ไ้ ไป ไ้ ไม่ ก็ มาก น้อย โอกาส
ของ เจ้า จึง มา ถึง พอ ก็ ออก หลุด น้ำ ทะเด ก็ ไ้ ไ้ เข้า ดง สบ น้ำ ที่ แรง
เรือ ค่อย ๆ จม ดง ลง ทก ขณะ ! ”

“ตัว เจ้า คุณ เอง ดำ ดัก น้ำ หมด งดี อยู่ ภาย ใน ห้อง ไ้ เรือ แต่
พิเทคน ถน มา บน ดาด พ้า ไ้ เวลา นั้น เจ้า ประดิษฐาน ภาย อยู่ บน
เรือ ออก ดำ ห้าง ซึ่ง เสรยม ไป ด้วย แล้ว พอ เตก น้อย ไ้ เขา จบ แคม เรือ
พดง ร้อง ให้ ขอ ไ้ ขวย เจ้า ถึง งาม มด แทง หมา ยตรง ทว่า ไ้ แต่ เจ้า
เป็น ผู้ รวย ผก หด ความ แมน ย่าง น้อย ปลาย มด จึง ถดาก ลง ตาม
ซอก แขน เตก น้อย ผว จม ดง ลง ไ้ พน น้า ! ”

“เมื่อ ไม่ ถึง ที่ ที่ ไม่ ตาย คาบ บิ คน ไ้ ขวรา ผู้ ห้าง ดำ ตาม คำ
พิเทคน ขน มา ไ้ แต่ เรือ ของ เจ้า แค้น ไ้ ไ้ ออก ไป สุด สาย คา เสีย แล้ว ”

“เด็กน้อยและ คาบุญ นอน ดิ้น สดิก อยู่ บน แพไม้ ซึ่ง รวบรวม ผักขึ้น
เวดานั้น มา ประมาณ ๒ วันเศษ บังเอิญ มี เรือ กงไฟ บรรทุกสินค้า ผ่าน
มา เห็น เขา จึง ช่วย ได้ แต่ สำหรับ คาบุญ ชีวิต ของ แก่ ได้ ตับ ไป
เสีย แล้ว อย่าง น่า เเร่”

“เจ้าของเรือ เป็น ชาวภูเก็ท แก่ เป็น บุคคล ที่ เต็ม ไป ด้วย ความ
เมตตา กรุณา โดย เหตุ นั้น จึง ประคบ ประหม่อม พิทักษ์ จน ได้ สดิก และ
เลี้ยงดู บุตร ใน อุตร จวบ จน เขามี อายุ ย่าง เข้า ถึง ความ เป็น หนุ่ม แนน
พอ มี อายุ ได้ ๒๑ ปี บิดา เพียง ก่ ถึง แก่ กรรม ผู้ ยก ทรพัย สัมบัติ
อัน อเนก อนันต์ ไว้ ให้ เขา แต่ คน เดียว เนื่องจาก เหตุ ที่ แก่ ไม่ มี ญาติ
พี่น้อง แห่งใด อีก”

“สำหรับ พิทักษ์ แม้ จะมี ชีวิต อยู่ ใน ความ สุข อย่างไร ก็ ตาม
เขายัง มี ใจ ตม—ตม ความ หดง ซึ่ง อุปถัมภ์ นั้น จึง รับ โดย ด้าน รถ ไฟ
ลง มา กรุง เทพ เขา ได้ พยายาม เข้า มา เยี่ยม เยียน สักวัน เดิม เป็น
หัตถ์ ครัง พง มา ดำรง ตั้ง วณ เอง และ เขา—พิทักษ์ แก้ว จด ตรี
กำลัง ย่น ผนะ เข็ม หนา อยู่ กับ เจ้า เดียว ณ ใน ประทณ จาชา ได้ ไหม ?

แต่ ประทณ เกือบ หมด สดิก อยู่ รอม ร่อ แล้ว ร่าง ชาย ขรา เขียว าย
พิทักษ์ กระโดด เข้า ประคอง ไว้ ประทณ รู้สึก คด้าย พระกาฬ มา กระชาก
ยุด ยุด เอา วิญญาณ แห่ง ตน จึง ร้อง ขน จน เสียง หดง ทน ทท ประค
เผย ออก โดย เรือ แล้ว ร่าง สดริ์ ดาว ผู้ หนึ่ง ก็ กระหืด กระหอบ จึง ไผ
เข้ามา

“คุณพ่อ” ห่อถ่อนเรียก น้าเลี้ยง กังวานไพเราะ พดางวิ่งไป
 ลูกเข้ลงข้างๆ ล่ายตาอ่อนมกด้วยอดสูสลด เหลือบ ข้างตองดูชายหนุ่ม
 แปลกหน้าข้างๆ ซึ่งทำให้เขาต้อง อยู่กับที่

เข้ นพ เจ้าห่อถ่อนแปดตัว รูปเด็กงาม สดสวย ยอติวงหน้ารูปเข้อ่อนๆ
 หมดิดังดงาม ยพ เม่นเหตจะความงามแห่งสัตว์ยอมเป็น ที่พอใจยกยอ
 แห่งชายผู้พงสนใจในตัวห่อถ่อน ต่าง หาก ด้านพิเทศน์ เพียงแต่ประดัด

ก็รู้สึกความสิ่งหนึ่งบังคับให้เขาต้องดูแต่ตัวห่อถ่อนเท่านั้น ยังพิศ นาน
 เพียงไร ก็รู้สึกกเจ้าห่อถ่อน เป็นเทพธิดามากจน เพียง นั้น ในที่สุด โอ!

เข้จกต้องสำรวจพ — สวรรภาพ ว่า ตนตก เป็น ทาษ เจ้าห่อถ่อน เลี้ยง แล้ว
 เข้รักห่อถ่อน รักโดยน้าได้ใจจริง

“คุณพ่อคะ” นพเจ้าห่อถ่อน “คุณพ่อเป็นอะไร โอ!
 เข้คือใคร คะ เขาทำไม คุณพ่อ?”

“เปล่า, ลูกรัก พ่อ—พ่อเป็นลมไปหรือ” เข้คือ—คือ—
 ชายชรา หิน ล่ายตา มา ด้วย พิเทศน์ คล้าย จักบอก ความจริง แต่

สิ่งหนึ่งบังคับให้ชายหนุ่ม ขยับตัวให้ปฏิเสธ.
 สิ่งอื่นใดเล่า ซึ่ง บังคับให้ ทำเช่นนั้น ความรักนั้นเอง และ

ความรักเป็นญาติ กับ ความเวทนา ดังสาว แม่ กอปรปรากฏ ว่า ห่อถ่อน
 ไม่มี สิทธิ แห่ง สิ่ง ซึ่ง กำลัง ครอง อยู่ ทุก วันนี้ เข้แล้ว เจ้าห่อถ่อน คง

จัก รับ แต่ความ โทมนัส ปรากฏ จาก ส่วเป็น แม่ แท้ หักใจ อันแข็ง ดุจเหล็ก
 เริ่ม อ่อน เปียก ลง เป็น ลำดับ เขา ถัดนี้ นึก คิด ตนเอง ที่มี ควร จะแสดง

ตน อ่อน จก เป็น ที่ ขำใจ แก่ เจ้าห่อถ่อน เลยทีเดียว.
 ๒๕๐

เข้ นพ เจ้าห่อถ่อนแปดตัว รูปเด็กงาม สดสวย ยอติวงหน้ารูปเข้อ่อนๆ
 หมดิดังดงาม ยพ เม่นเหตจะความงามแห่งสัตว์ยอมเป็น ที่พอใจยกยอ
 แห่งชายผู้พงสนใจในตัวห่อถ่อน ต่าง หาก ด้านพิเทศน์ เพียงแต่ประดัด

“เขา — เขาเป็นหลาน ของ พ่อเอง” ประทีน บอก บุตรีสาว
“ออกไป เสียเถอะไป พ่อไม่มีอันตรายดอก”

บุญเพิ่ม หัน มา ประสาน มือให้ พิเทศน์ ชายหนุ่ม ใจ หาย ความ
เขามอง ตาม หดห่อ ด้วย สายตา ชนิด หนึ่ง ซึ่ง ประทีน ผู้ผ่าน พัน วัย
เช่นนี้ มาแล้วอาจทราบโดยดี ว่า แสดง ความ หมาหยเพียงไร ทำให้เขา
ต้อง พังพำ โดย ความ เสียใจ.

“เรา คิดผิด เขา ! ไม่ควร — ไม่ควร อนิจจา ! เสีย เสียแล้ว”
พิเทศน์ ใช้ เวลา ครอง ครัวเดียว ก็ คิด ตกใจ เขา หัน ไป ทาง บุรุษ

ชรา “ฉัน ไม่ ต้องการ ทวง กรรมสิทธิ์ ของ ฉัน — เพื่อ เห็นแก่ ลูกสาว
ของ แก พรุ่งนี้ ฉัน จะ กลับ มา เกิด ศึก ก่อน ละ”
ก่อน ที่ ร่าง อัน กลับ อ่อนเปลี้ย ของ ชายหนุ่ม จะ ด้ บั ห้อย ไป ประทีน
ได้ ร้อง เรียก “คุณ พิเทศน์ กลับ มา ก่อน ผม จะ ยอม ให้ คุณ กลับ ไป
ไม่ได้”

“ทำไม” เขา หัน มา ถาม “ฉัน ไป เพื่อ เห็น แก่ ลูกสาว ไม่ใช่
กลัว แก่”

“แต่, บุญเพิ่ม มัน ไม่ ยอม เป็น เจ้า ของ มัน บอก ผม เสมอ ว่า
มี วัน ไດ วัน หนึ่ง คุณ จัก ต้อง กลับ มา อีก โอ, มัน จัก คุณ ไม่ได้ คุณ
ต้อง อยู่ ก่อน ต้อง อยู่”

“ไม่มี ประโยชน์ กระมัง” เขา ทวง.

“มี — มี !” ชาย ชรา รีบ สด “ทุก ๆ คืน ฉัน ได้ รับ แด่ ความ
หวาด หวั่น ระทม ใจ ด้วย ความ บาป อัน หนัก และ โอ, ผม ก็นั่ง นึก
หวัง แด่ ความ เมตตา ของ คุณ อยู่ ณ บัดนี้ เทอาน

พิเทศน์ มิใช่บุคคลผู้มั่งใจ เข้มโหด ทั้งรู้สึกว่าเขาซึ่งอุปค
 ษณ์ก็ได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานแล้ว กอปรด้วยอำนาจที่เห็นภาพ
 ดำน้อย ยืนซ้อนวอนขอโทษ บิดาอยู่อย่างลึกซึ้ง จึงจำรับคำ
 ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง

“สุวรรณ—สุวรรณโปรดข้าด้วย!” ประทินร้องด้วยความปลม
 บัดนี้ แต่อาการที่โหดเหี้ยมแรงข่มเป็นปรปักษ์กับโรคชรา นั้น
 วางอันปราศจากเรี่ยวแรงของประทินก็ชวนเซเซล้มลง กระทำให้ชาย
 หนุ่มต้องกระโดดเข้าประคองไว้ด้วยความเวทนา

* * * *

อาการป่วยของประทินหาหนทางกระเดื่องขึ้นมิได้ มีหน้ากลับ
 หนักลงเป็นลำดับ แพทย์ผู้มีชื่อเสียงหลายท่านพากันฉันทันที
 ไม่รับรองในความสามารถแห่งคนเดี่ยวๆ

พิเทศน์กับบุญเพิ่มรับหน้าที่เป็นผู้พยาบาลคนไข้ ความสันช
 ดันซึ่งกันแต่กันก่อให้เกิดหนุ่มสาวตกอยู่ภายในห้วงแห่งความรู้สึก
 ชนิดหนึ่งอันเป็นความประสงค์ที่ซุกซนของความรัก ความสง่า
 คุณนางพญาไกรสร บังคับพิเทศน์ไม่กล้าทาบตามเผยความในใจต่อ
 เจ้าหล่อน ส่วนบุญเพิ่มเด่า หล่อนสามารถทราบได้ดี ความ
 อกอาวและเค้าน้ำพร้อมทั้งดวงใจอันบริสุทธิ์แห่งชายหนุ่มเป็นผล
 กับการทำให้ฝันเห็นทุกคำเข้า เจ้าหล่อนรักเขาไว้รอพร้อมที่จะ
 เอนกายลงภายในวงแขนเมื่อเขาเอ่ยปากฝากรัก หล่อนเคยนึก

สงสัยว่าเหตุใดเขาจึงไม่กล้าในสิ่งนี้ คำนึงกับงานก่ออื่น ๆ จน
กล้าหัดนอนเกือบทุกคืนเสียเอง นั่นแหละเจ้าหัดนอนเป็นครั้งแรก
บรรดาศิษย์ มรรยาท อื่นๆ สิ่งหักใจไว้ได้ ทั้งคู่ต่างพยายาม
อดเอาความรำลึก ซึ่งตรงกันไว้ ภายในพระด้วยแดนยากลำบากของก
เหลือ เช่น

ตอนเช้าวันหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองเปิดประตูห้องประทุน ก็พอดี
มีมานพหนุ่มน้อยผู้หนึ่งเดินออกมา ครองหน้าเขาแสดงความ
ไม่พอใจในสิ่งที่ได้สดทนาเมื่อสักครู่ พอแรกประสับหนุ่มสาว
เค้านำกับยิ้มแย้มโดยพลัน แต่รำลึกพิศวงเมื่อเห็นผู้ชายหนุ่ม
เดินเคียงมาด้วย.

“อ้อ, แม่บุญเพิ่ม” เขาทัก.

เจ้าหัดนอนยิ้มให้ได้อย่างเสียไม่ได้.

“ฉันกำลังกลับเดี๋ยวนี้” หัดนอน—หัดนอนจะยินดีจะไปเดินเล่น
ในสวนกับฉันสักครู่ไหมจ๊ะ?

“เดี๋ยวใจค่ะ” หัดนอนต้องพยายามอดทนพอ หัดนอนปฏิเสธโดย
พลางก้าวเข้าไปในห้อง ออกปฏิกิริยาแสดงความเยื่อหยิ่งเต็มตัว

“ดีละ คงเห็นกันวันหนึ่งดอกนะ!” พี่ชายเพิ่มพ้ำใจหันมาไล่
หนีกายกับพี่เขย.

“แกล้งอะไร?”

“ไม่จำเป็นที่ฉันปราศจากความรักเช่นคุณละ รำลึกว่าผมก็รัก
อยู่ได้” พี่เขยตอบอย่างองอาจ

นิสสัย พาด ย่อมไม่รู้ลึกว่า ความ กระดาก ขยาย เป็น เช่นไร เยี่ยง
ชายหนุ่ม ผู้^{นี้} ซึ่ง เขากลับด้าน เข้าได้

“แต่เชื่อ ว่า แก คงไม่ วิเศษ กว่า ข้า ระวัง! เรา ไม่ ต้อง การ
ให้ เจ้า มา เป็น โรมิ โอ ที่นี้ หรือ กะ บอก ให้ มี นั่น จะ เกิด เรื่อง
รู้ ให้ มั่น เจ้า หัด เป็น เมีย ข้า”

“โอ หัด!” ชายหนุ่ม เจ้า ของ คน หาด นั้น คว้า ดาบ อย่าง เหลว จะ ออก
กั๊ก ความ โทษ ได้ ได้

“แก มา ใหม่ ๆ จะ รู้ เห็น สิ่ง ต้อง แดง ที่ บัง เกิด ขึ้น หรือ?” เขา
แค้น หัวเราะ เขา เป็น เชิง เย้ย พลวง ผลุน ผลัน กลับ โดย เร็ว

พิเทคน์ เก็บบ จระ กระโดด ตาม ไป ขี้ คัศร เดี่ยว ให้ สัม กับ ความ แค้น
ที่ ตู ถูก หมิง รัก แห่ง คน แต่ เขา มา อยู่ ใหม่ จริง ๆ และ โอ! จะ
เป็น ไป ได้ หรือ? เขา ไม่ เชื่อ และ ไม่ พยายาม ที่ จัก เชื่อ อีก ด้วย

เขา ค่อย เดิน เข้า ๆ ตรง เข้า ข้าง ใน ตั้ง เกด เห็น ประทีน นอน กระดับ
กระด่าย คด่าย กัดเกรง ถึง ใด อยู่ อย่าง ดัน เหลว ข้าง ๆ มี บุญ เพิ่ม นิ่ง
ปดอบ โยน ด้วย น้ำ เตี้ยง ฮน ฮอน หวาน

“ลูก รัก ออก ไป ข้าง นอก ก่อน พ่อ ต้องการ จะ พุด กับ พิเทคน์
สัก หน่อย” คน เจ็บ บอก กับ บุตรี ตัว เมื่อ เห็น ชายหนุ่ม เดิน เข้า มา

บุญ เพิ่ม ท้า ตาม คำ ตั้ง บิดา หัด ฮน ข้า เลื่อง ธุ คน รัก ซึ่ง ทำ
ให้ เขา ต้อง หด เขา ไม่ ทราบ ว่า ถึง ใด บัง คับ ไม่ ให้ สู้ กับ ลาย ตา ของ

เล้า หัด ฮน

“คุณ—คุณ พิเทศน์ เขียบ มาใกล้ หน่อย ผม มีเรื่อง ที่เรียน แก่คุณ” คน บ่อย เอ่ย ขึ้น ทอด หวง เลี้ยง เป็น ระยะ ๆ

“เรื่อง อะไร?” เขา ถาม ขยับ เข้า ใกล้

“คุณ คง เห็น ชายหนุ่ม ที่ ออกไป นอก ห้อง เมื่อ ดึก ครู่ นี้”

“เห็น! และ ดัน เกือบ จะ เข้า เสีย ด้วย เพราะ—เพราะ เขา ดู หื่น”

“ผม รู้ แล้ว” ประทิน ขัด “สัตว์ รก มัน—มัน เป็น จ้าว หัวใจ ของ ผม โอ, ลูก เอ๊ย เจ้า ได้ รับ เหวะ ไร เพราะ พ่อ คน เดียว แท้ ๆ”

“ทำไม กัน?” พิเทศน์ สอด ด้วย ความ ขยอก ทราบ

คน เจ็บ พลิก กาย เบา ๆ “คุณ—คุณ ไม่รู้ มัน ชื่อ กิม สดุดี สดุดี ไชย เป็น ลูก ชาย เจ้า แก่ กิม มั่ง เศรษฐี โรง เดี่ยว ใน กรุง เทพ นี่ เอง”

ชายหนุ่ม พุด ขึ้น “ฉัน เคย ได้ ยิน อยู่ เหมือน กัน”

“ครับ—ครับ มัน เป็น ผู้จัดการ โรง เดี่ยว ของ ผม เพราะ ความ บาป หนัก แต่ เก่า ก่อน นั้น เอง ยัง ฝาก ให้ ผม ถูก หัก หลัง เป็นการ โกง ชึ่ง ๆ หน้า ที่ เดียว เมื่อ เอ๊ย ปาก ปฏิเสธ ขณะที่ มัน มา ขอ บุญ เพิ่ม ให้ ลูก ชาย โรง เดี่ยว ทั้ง ๖ แห่ง ก็ ถูก แก่ ดั่ง ด้ม ไล่ ด้วย ด้วย อนุญาต แต่ มัน ยินยอม ให้ ผม กู้ เงิน ๕ แสน บาท ทำ ทุน คือ ไป เวลา นั้น ถ้า ผม ไม่ รับ บ้าน ช้อง เหล่า นี้ ก็ จัก ถูก เกลี้ย ทัณฑ์ เมื่อ เสรี จักร มั่น ไล่ออกจาก หน้า ที่ ทั้ง ดั่ง คน เป็น เศรษฐี ขึ้น ตั้ง จาก เงิน ที่ โกง ยัก ยอก ของ ผม ไป และ ด้วย เงิน จำนวน ๕ แสน นั้น เอง กระทำให้ ผม ตก เป็น

เบียดต่าง มัน รบเร้า ขอบุญเพิ่ม บาง ครั้ง ถึง แก่ รังแก เย้า หยอก
เล่น ค่อยหน้าผม ผมทน บังคับมันไม่ไหว จัน—จัน โอ! ลูกเอ๋ย,
ครั้งหนึ่ง ผม จำต้อง ออก ปาก ยกให้—ยกให้ แก่ มัน”

ชายหนุ่ม หน้า สดุด เหี่ยวแห้ง ตั้ง ทันทัน โอนิจจาเอ๋ย! ถ้า กระนั้น
มี เป็น จริง ดัง ที่ มัน เย้า เยี้ย กับ เขา หรือ มัน มี สิทธิ์ เข้า ออก ตลอดจน
กระทำ อัน ไฉน เคย ตัว เจ้า จะ ห็น รอด พ้นมือ ไป ได้ อย่างไร ก็ ตาม
เขายัง ไม่ พยายาม เชื้อ เมื่อ การ มี ปราบฏ แก่ จัก ชู ตนเอง.

เขา หัน ไป ปดอบ โยน “อย่า ตกใจ เลย ฉัน ได้ รับ มรดก จาก
บิดา เลี้ยง uly ด้าน บาท ที่ ฎ เกิด พรุ่งนี้ จะ ไตรเศ ให้ ส่ง มา ทน ที่
“โอ! ผม ไม่ รู้ จะ พุด กระไร แดว เป็น พระเดช พระคุณ ยิ่ง ถิ่น
แตะ—แตะ ผม จะ หลับ ตา ตาย อย่าง สบาย ถ้า ได้ เห็น บุญเพิ่ม เป็น สู้
ปราศ จาก มาร ร้าย หึง บัง”

ภายหลัง เวลา ซึ่ง ได้ คัดาน คืบ จาก การ ถิ่น ทนา กับ ประทีน ภาย ใน
อุรุ ของ พิเทศน์ ประดัง อยู่ แต่ ความ แค้น คด้าย ถูก แหวง ด้วย เข็ม สัก พ้น เด่ม
ก็ มี ปาน หัวใจ ซึ่ง เคย เบิก บาน กลับ มี อาการ ตรง กันข้าม พุด ไซ้ เอ๋ย!
เขารัก เจ้า หล่อน รัก โดย นึก ได้ ใจ จริง แตะ เขา จัก รู้ ได้ ฉัน ไດ ว่า
หล่อน บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คุจ ใไม่ อ่อน ๆ ซึ่ง ผลิ ใหม่
รุ่ง ชน ชายหนุ่ม ตก ชน จาก ที่นอน เข้า ผิด กว้าง น ชรรวมตา ดัง เคย
แม้ จัก ช่ม ใจ ด้วย ประการ ไດ ก็ ตาม เขายัง นอน ไม่ หลับ เฝ้า กระดับ
กระดัย จน ตลอดจน รุ่ง วัน นั้น ท้อง พ้า โปรง ร่ม รื่น ดมหนาว พัด ไซ้ มา

เบา ๆ จดความร้อนไปจนสิ้นเชิง พิเทศน์ค่อย ๆ ถ้าวเอื่อย ๆ ตรง
ไปยังสวน ดอกไม้หลังคฤหาสน์ ทันใดสายตาเขาก็ประสบภาพ
ราว ๆ ภาพหนึ่ง อันกระทำให้อใจเต็มระริก เขาอาจถามว่า
ภาพนั้นคือบุญเพิ่ม สัตว์ผู้ซึ่งเขาบูชาในชีวิต.

ชายหนุ่มคิดว่า จะหลบไปทางอื่น แต่ไม่มีผล เพราะหอดอน
จึงดึงเขาแต่แรกเดินเข้ามา ก่อนแล้ว เจ้าหอดอนเริ่มปราศัยขึ้น “อัย
คุณ พิเทศน์ ท่านคุณคงมาในสวนได้”

“จ๊ะ, จ๊ะ” เขาสารภาพ “ฉันเดินเบื่อย ๆ ลงมายังงั้นเอง
เพราะอากาศอบอุ่น กำลังสบายดี

ต่างเจ้าหลบสายตาด้วยความขวยเขิน “เช่นนั้น คุณ-คุณคง
ไม่มีนัดที่ มา พบ กับ ดิฉัน ทน

“ไม่จริง” เขาตอบหนักแน่น “แม้จักเป็นที่เปิดเผยด้วย
ปานใดก็ดี ฉันจะรู้สึกชุ่มชื้น ถ้า-ถ้าได้ อยู่ กับ ดวง หน้า อันหวาน
แฉ่ง ของเธอ”

“เดินไปนั่งโต๊ะ ดิฉันคงไม่งาน, งานเหมือนอย่างคุณเกิดนักหรอก”
หอดอนทอดลึกล้ำ.

“แต่ถ้าหวั่นฉัน แม่บุญเพิ่ม เธอต้องเป็นเทพธิดาของฉันเสมอ”

ชายหนุ่ม กล่าว เหยียบเข้าใกล้ เพื่องไขว่คว้าจับมือเจ้าหอดอนไว้
หอดอนล้มตัวพอเป็นที่ แล้วเงยหน้าขึ้น ก็อดดูหมอกเมฆน้อยใหญ่
แห่งความสุขสักวาม ซึ่งกำลังลอยมาสู่ความล้มเหลวโดยแม่เห็ดอัน
แรงกล้า!

“พิเทคน์ ถือโอกาสอันดีนี้ รวบ ภายเจ้าหัดนอนเข้าไว้ ในวงแขน” เขา
กอดประทับแน่น อุ้มมียอมปลอญ ปากก็พลอดพึมพำแต่คำว่า “รัก”
จนนับมิถ้วน ภายในพระประเทศแห่งวังทั้งสองเริ่มคึกคักดังประหนึ่ง
เครื่องดนตรีบรรเลง ชยจึงครึกครื้น เยื้องหน้ามุดตัวทั้งหลายนุ้ยแวก
ประสับรสรัก.

“ฉัน—ฉันไม่เคยรักเลย—” พิตเทคน์ เขย ตะกุกตะกัก.
หญิงสาว นอนด้วยความขวยใจ “เธอ ควร ทราบ นาน แล
น่ะ?”

“ฉัน พึง ทราบ เต็มใจ ของ แท้จริง โอ! นี่ คือ สวรรค์ ของ ฉัน
โปรดจำไว้ แต่—เธอ ดิม ฐานะ ของ เธอ เสีย แล” เขา เขย่า.

“อย่า—อย่าคะ ฉัน จะ ทำให้ ดิน ชาติ ไม่ รุ่ง ร้าง ดิน ไม้
สิทธิ์ ใน ทพย์ สัมบัติ เหล่านี้ ดิน ไม้ ไร่ เจ้า ของ เป็น เพียง ผด แด
เท่านั้น

ถ้า เจ้า ของ เขา กลับ มา ออก ก็ เทากับ มหา เศรษฐี คน หนึ่ง
แล้ว เธอ—เธอ คง จะ ละทิ้ง ดิน เสีย แน่ นอน

“โอ! พอยยอ รัก เธอ ไม่ รัก ดิน จริง เลย เธอ เห็น สัมบัติ
ดีกว่า ความ รัก หรือ ค่ะ ดิน ไม้ ไร่ คน เช่น นั้น

เจ้า หัด นอน พยายาม ดัน ให้ หลุด จาก วง แขน ของ เขา ด้วย ความ มั่น
แต่ ไม่ สำเร็จ เขา กลับ รั้ง หัด นอน เสีย จน แน่น

“ฉัน จะ ไม่ ปลอญ จน กว่า เธอ บอก ยก โทษ ให้ ฉัน”

“ค่ะ, ค่ะ, ดิฉันยกให้ ปลดปล่อยเถอะ หายใจจะไม่ออกอยู่แล้ว”
 พิเทศน์ ค่อยๆ ปลดปล่อยร่าง น้อยๆ ด้วยความเสียดาย อย่างเหลือแสน
 เขาไม่ลืม รุม พิศัย เสียดใจ บ้าง เจ้า หล่อน จวนๆ จะ ซอก ซ้ำ หมด นวล
 ออ! ทั้งสองได้ ล้ม รส รัก รส รัก อัน บริสุทธิ์ ปราศจาก มารร้าย ชด
 ขวาง ทั้งมวล.

ความ ครัก ครน ได้ ปรากฏ ขึ้น ในคดีหาสัน อีก วาระหนึ่ง ซึ่งบังเกิด
 ขึ้น จาก ชีวิต ของ คุณ หม่อม ลำด ส่อน ประทีน เถา เขา ไม่ เห็น แต่
 เขา สามารถ จับ ความรู้ จาก อาการ ปฏิบัติ ได้ อย่างดี เป็น อันว่า หม่อมหลวง
 ขาจ หลบตา คาย ได้ อย่าง สมาย แดง.

เขาค้น รุ่งขึ้น พิเทศน์ ได้ รับ นำ เงิน ๕ แล่น ไป ชำระ ครั่ง แรก ตัว
 เถา แก่ ไม่ ยอม แต่ พิเทศน์ มี ไซ้ หมู ที่ จะ รุ่ง จมูก ได้ ง่าย ๆ ฉนั้น จึง
 เปน อัน ดำ เจริญ ชุระ ต่อ กัน เขา รับ กลับ มา อธิบาย ความ ให้ ประทีน
 แล้ว เหน็บ ซอก นอก ห้อง เพื่อ หา ยา พิษ ของ เขา ณ หน้า ประตู ห้อง คน
 รัก เขา ได้ ยืน เฝ้า ห่วง ๆ เฝ้า หนึ่ง ภายใน เขา จำ เฝ้า หนึ่ง ได้ อย่าง ดี
 นอกจาก ภูมิ สด สด แล้ว จะ เปน ใคร เถา ออ! เขา อยู่ ใน ห้อง เจ้า หล่อน
 สอง ต่อ สอง! อนิจจา เอ๊ย! นี่แหละ น้ำใจ หมิง.

พิเทศน์ หัน กลับ ความคิด อัน หนึ่ง อบ คติ ขึ้น เขา อาจ เรียน รู้
 กับ จักษุ ตน คราว หนึ่ง เอง ใน สิ่ง ที่ เขา เคย นึก สงสัย อยู่ เสมอ.

“ออกไป!” เปน เสียง ตวาด ของ สัตว์.

ชายหนุ่ม กระโจน มา จน ชิด ฝา เขา แพบ กับ ช่อง กุญแจ.

“ฮะ, ฮะ, หล่อนเอ๋ย อย่าหน่เลย ไม่พินมือ หรอก ฐใหม่
ฉันทโกหกบอกกับ คน รักของ หล่อน ว่า หล่อนเป็น เมียนั้นแล้ว”

“มูล่า! แกเป็นชายเลวที่สุด โอ! แกรังแกผู้หญิงที่ดี
ไม่ได้ อะไรทำให้แกบอก กับคุณพิเทศน์เช่นนั้น” บุญเพิ่มคร่ำครวญ.

“เมื่อยอดรัก เพราะฉันรักหล่อนนะซี พ่อหล่อน ก็ยินยอม
แล้ว ฉันไม่เห็นเจ้าพิเทศน์มัน น่ารัก ตรงไหนเลย มาซิ ขอถอด
ให้ฉันรักสักทีเถอะ”

พอสุดเสียงร้อง ของหญิงสาว ประตูก็ พังโครม ลง ร่าง
พิเทศน์ พัดปรายกฏ ยืนตระหง่าน อยู่ ณ ชรณี บุญเพิ่ม โผล่เข้าหา มี
ดวงหน้า ขาว ด้วย ฮึดฮัด เขา กอดหล่อนไว้แน่น ดวงตา จ้อง ดาว
คล้าย จัก เผลอ ผาญ ร่าง ชายโหด ให้ ใหม่ วินาศ เป็น จุน ไปสิ้น.

“อ้าย บ้า!” กิม ล้อลัด ควาด “ฮะ อะไร ของ มึง ข้าเป็น
เจ้าของ ที่นี้ ฐใหม่?”

“ข้า ตั้งเงินใช้ ให้พ่อเอ็ง แล้ว * และเอ็งไม่มีสิทธิ์สิ่งใด เขม
ออกนอก บ้าน พันธุ์เกิด”

ชายแต่ ร่าง กะโจนได้ ด้วย ความ โทสะ แต่ พิเทศน์ ตั้ง หลัก มัน
อยู่แต่ เดิม แล้ว ฉันนี้ กำปั่น ของเขา จึง พุ่ง คุ้ย เหมาะ ปาก ครั่ง จมูก ครั่ง
กระทำ ให้ ศัตรู ต้ม กัดง อย่าง ไม่ เป็น ทำ.

“ออกไปเดี๋ยวนี้ หรือ อยาก จะชม รัดมือ หรือ?” เขา เอ็ด กิม
ล้อลัด เห็น ทำ ไม่ ได้ การ คน เป็น ชาย ล้า รวย อยู่ กับ บัว น จัก ทาน

ผู้ซึ่งเคยตราคราได้ ไฉน เขาเป็น คนฉลาดจึง รับ คำว่า หมวก ออก
เดิน พิเทศน์ หลีก หนทางให้

“ดี ดะนี้ ระวังเถะเจ้า! คึง มีวันหนึ่ง หรอก!” เขา สบถ
ภายใน ลำคอ พร้อม ทั้ง แซง ทั้ง ตา โขม

ชายหนุ่ม ประคอง เสือ อัด สู้ สด ให้ คน รัก เขา ปลอม โยน ห่อ ถอน
ทุก ทาง ที่ สามารถ จะ เอ่ย ปาก ได้

“ดิฉัน เป็น หัน บุญคุณ อย่าง ดัน เหลือ มิ ดั้น โอ! นั้น เหตุ
ดิฉัน ยัง คง มี มตทิน คิด ตัว อยู่” หญิงสาว ปรับ ทุก

พิเทศน์ รับ ขัด “ฉัน เชื่อ ใน ความ บริสุทธิ์ ของ เธอ ยอด รัก”

บุญเพิ่ม ยม—ยม ด้วย ความ ยินดี ที่ คน รัก เชื่อ ตน ห่อ ถอน หลบ
ตา ขณะ ที่ ยอม ให้ ชาย จม พิศม์ เรียก ขวัญ แต่ กลับ แก้ว ว่า แสง ทิณกร
ลอม มาก กระทบ สายตา เจ้า ห่อ ถอน ทาง หัก อย่างไร ก็ ตาม นั้น มิใช่ ข้อ ที่
ควร คำนึง

* * * *

การ ค่อสู้ ระหว่าง พิเทศน์ กับ กิมส์วดี ตอด ไป กระทบ โด่ด ประทิน
ด้วย ผู้หนึ่ง กระทำให้ บัง เกิด ความ ตื่น เต็ม เลย ทำให้ พิษ ไข้ กำ เริบ
เมื่อ เห็น ว่า จัก เขา ชัก วิต รอด มิ ได้ แล้ง จึง ดำรง ภาพ ความ เป็น จริ่ง แต่
ดัง เต็ม แก่ บุตรี สาว ทั้ง สิ้น ทั้ง บอก ว่า พิเทศน์ คือ ผู้ใด อีก ด้วย

“ลูกเอ๋ย เขา รัก เจ้า ถ้า เจ้า รัก พ่อ ต้อง พยายาม เอา ใจ เขา
ให้ ดี เขา เป็น บุรุษ ที่ พร้อม ด้วย คุณ ความ ดี ผู้ ซึ่ง เจ้า จะ หา อีก

ไม่ได้ในโลกนี้แล้ว... ล่อน พ่อ—พ่อ ต้อง ดาก่อน... ดา ไปสู่เวอร์กัม
“แต่ หนหลัง”

ก่อนที่ บุญเพิ่ม จะ เชย ปาก... ร่าง ประทิน ก็ ดัง ขึ้น จน สุด ตัว
พลง ดัน กระวน กระวาย แล้ว ค่อย ๆ เงียบ... เงียบ ลง ทุก ขณะ... จน ที่ สุด
ขาด หมด หายใจ ครึ่ง สุดท้าย อย่าง น่า เศร้า ด้วยความ บดบัง หนก ที่ คน ได้
ประพาศ มา แต่ แรก.

บุญเพิ่ม ไม่ เข้า กอด ศพ บิดา ได้ ด้วย ความ เหน็ด... แม้ เขา จะ ผิด
ร้าย ประการใด ก็ ยัง เป็น บิดา เจ้า หล่อน อยู่ ตาม เดิม เดิม... โอ!
นี่ หล่อน จัก ประสพ แต่ ความ พุด เทศ ไม่ ว่าง เลย หรือ? เมื่อใด
เจ้า จัก ได้รับความ สุข อัน ปราศ จาก ซึ่ง ทุกข์ ทั้ง บัง เยี่ยง เขา ทั้ง หลาย บ้าง.

สาม วัน ต่อมา... พิเทศน์ ได้ จดการ เรื่อง ศพ ของ ประทิน จน เสร็จ
เรียบร้อยแล้ว... ใน ระยะเวลา เหล่านี้... คน มั่ว อด มิ ได้ พบ ประ สัน ทนา กัน
เลย... ต่าง วัน ใน กิจการ ต่าง ๆ... แต่ ยังคง บรรพ ทุก ความ รัก
อัน เดิม เสมอ ได้ ใน ฐานะ ไม่ ถด ถอย ลง แม้ แต่ เล็ก น้อย.

วัน รุ่งขึ้น ล่วง น้อย ละคร เสร็จ... เก็บ ทำ เขา ของ บรรพ ลง หบ หล่อน
ไม่ใช่ เจ้า ของ คุก หาด... และ บัดนี้ เจ้า ของ ก็ มี ตัว คน แล้ว... เจ้า หล่อน
จัก คำน อยู่ กระจ่าง ได้.

ณ วัน ริม ประตู หล่อน พบ พิเทศน์... ดู เหมือน เขา รอ อยู่ ก่อน ด้วย ซ้ำ
พอ เห็น หล่อน... เข้า กระโดด เข้า กอด ได้ แน่น.

“เธอ—เธอ จะ ทิ้งฉัน ไป เลย แล้ว หรือ จ๊ะ?”... เขา ถาม

แล้วเลื่อน หัดอนเหลือบ ข้อน ด้วยคา ส้ม ของเขา ด้วยความอดยรัก
“กะ, กะ, คุณพ่อเดาให้ฟังหมดแล้ว ฉันทินฉันต้องดำคุณไปก่อน”

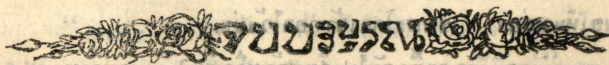
“ฉันประกาศให้หัดอนเป็นนายสาว แห่งคุณหาสน์เดียนั่นเอง และ
ถ้าติดบไม่ มี คัด ฉันทิน—ฉันทิน คง ขยาย แยกมะมั่ง”

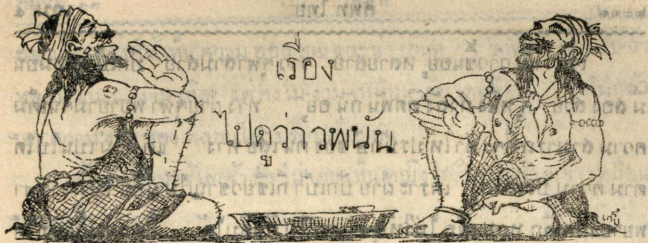
“เธอ อาจ หาใหม่ ได้ ทัน ควัน นี้ คะ ?” เจ้าหัดอน สอด

“เธอไม่รักฉันทินจริงเลย บุญเพิ่ม เธอเคยพูดว่า ความรักย่อม
ใหญ่ ยิ่งกว่า ส้มบัต และเธอ—เธอกล้าทิ้ง จัญฉิของเธอนั่นหรือ ?”

“ดิฉันไม่ทิ้ง โอ! คุณคะ ดิฉันรักคุณ รักดวงใจก็
มีปาน เป็นความรักที่ จะ ละทิ้ง เสียมิได้ ใน ชีวิต ของ ดิฉัน เพราะ
ดิฉันฝังมันไว้ แน่นเสียแล้วใน ดวงจิตต์ ข้อสำคัญ ที่ทำให้ดิฉัน ต้อง
ลาคุณ ที่รัก ก็คือ ดิฉันเป็น—เป็นลูกสาวผู้ร้าย!”

“แต่ฉันรักลูกสาวผู้ร้าย” พี่เทศน์ ขัด ขนค้อๆ เขากอดหัดอน
ประทับไว้กับ ทรวงอก พลังกัมลงจมพิศ ด้วยความรักกระคนเวทนา ครึ่ง
แรก บุญเพิ่ม ดัน—ดันจริง ๆ แล้วกลับ ข้อน ลง ทก ขณะจิตต์ ครึ่ง
กัน ข้าม กับ ดวงใจ ซึ่งเค้นแรง ขน เป็น ลำดับ ใน ที่สุด ก็ ได้ แต่ชก คัระ
ลง แนบ กับ ทรวง ออก ชาย ที่ รัก ยอด ชีวิต เทานัน!





เรื่อง
ไปคว้าวพนัน

โดย ช่อมาลี

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ไม่ต้องไปทำงาน อยู่บ้านไม่รู้จะทำอะไร หยิบหนังสือพิมพ์อ่านก็ไม่เห็นมีข่าวอะไร นอกจากแจ้งความเป็นพนัน กลับใจหนักเข้าคิดว่าจะนอนก็เกรงจะไม่สบาย เพราะข้าพเจ้าไม่เคยนอนกลางวัน ขณะนั้นพอดีเย็นเดือนนาฬิกา ๕ ครึ่ง แสดงว่าเป็นเวลา ๕ โมง แต่เย็นเดือนนาฬิกา ๕ ครึ่ง ของลมพัดมา นักขนิโตว่าวันนี้มีการแข่งขันคว้าวพนันที่ของสนามหลวง ได้ยินเสียงโฆษณาน่าสนใจนักก็อยากจะไปเที่ยวชมเล่นบ้าง ทั้งเป็นเวลาเย็นไม่มีแดดจะได้สบายตากอากาศด้วย

พอข้าพเจ้าอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว เข็มยาวของนาฬิกาก็ไปทักที่เข็มนาฬิกา จึงคิดว่าคว้าวพนันที่สนามหลวงเป็นงานพาหะอันประเสริฐ ขยับบ่าหน้าไปยังสถานที่ประสงค์ทันที

ถึงที่ของสนามหลวง ข้าพเจ้าหยุดรถจอดอยู่ที่ขอบถนนริมคันมะขาม ข้าพเจ้าไม่ลงจากรถเพราะนั่งดูในรถสบายกว่าและเห็นได้ถนัดเหมือนกัน คนดูวันนั้นไม่ใช่มีน้อยแต่ข้าพเจ้าไม่ได้จดจำว่าเป็นจำนวนสักเท่าใด แต่คิดว่าคงเกินพันเศษ เพราะปรากฏว่าถึงแก่ต้องเดินเบียดกัน

เวตานั้น ว่าขออยู่ หลายสาย ว่าจุฬาสถาณด้วย บักเบาตุเหมอน
 มีสอง สาย คู่หนึ่ง กำลัง คิดพัน กัน อยู่ ทางฝ่ายจุฬาพยายามจนเต็ม
 ความ สามารถที่จะ ทำให้ ปรบักษ ของ ตน เสีย หาง แต่ก็ ไม่ เป็น ไป ได้
 ตาม ความ ประสงค์ เพราะ ฝ่าย บักเบา ก็ เชี่ยวชาญ ไม่น้อย ไป ก่อจุฬา
 พยายาม หัก หอบ เพื่อ ไม่ ให้ จุฬา เอา ไป กินดิบได้ ยิ่ง กว้าน ยัง ใช้
 พยายาม พา เห็นยัง ครอบ หัว จุฬา เดี่ยว เข้าไป แต่ก็ หาทำ อะไรกัน ได้ ไม่
 ล้วน อีก คู่หนึ่ง เป็น แต่ กรัด กราย กัน ไป มา คือ ยัง ไม่ คิดพัน กัน คนดู
 ทุก คน ต่าง จึง ชื่น ไป ยิ่ง ท้อง อากาศ จับ อยู่ ที่ ตัว ว่า ทั้ง หลาย ด้วย ความ
 ตื่นใจ กำลัง ที่ ขาพเจ้า เพดิน ๆ อยู่ นั้น ได้ เห็น เจ้าคน เดิน ผ่าน หน้า ไป
 พอ ขาพเจ้า ทอด สาย ตา จาก เวหาภาพ ลง ดู เบื้อง ต่ำ ก็ แล เห็น วัตถุขาว ๆ
 คือ ผ้าเช็ด หน้า หล่น จาก สัตว์ หนึ่ง ลง ยง พน ดิน ขาพเจ้า จึง ตั้ง จาก
 รกเดิน เข้า ไป หยิบ และ จะ ตาม ไป ค้น ให้ แก่ ผู้ เป็น เจ้า ของ มัน ได้อีก
 สัตว์ หนึ่ง ก็ พอ เห็น เหตุ ยอ หน้า มา ยิง ขาพเจ้า พอ ด ขาพเจ้า เลย สู้ อีก
 เข้า ไป ยืน ผ้า เช็ด หน้า ให้ หล่น พอ หน้า ของ หล่น และ ของ ขาพเจ้า
 ผสม กัน เข้า อู่มัจฉา ! ขาพเจ้า เกือบ ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ล้นเกล้า
 ด้วย ว่า ภาพ ที่ ยืน อยู่ คือ หน้า ขาพเจ้า ณ ภาย บัดนี้ คือ สัตว์ ตัว ผู้ ทรง
 โคม วิถียดกษณ ผู้หนึ่ง

อายุ อาณาม ของ หล่น คง ไม่ เกิน ๑๙ ปี ขาพเจ้า คัด ดัง เกิด เห็น
 ได้ จาก ผิด พรณ แดะ ดวง หน้า อัน อ่อน ของ หล่น หล่น มี ร่าง ไป รัง ๆ
 พองาม ไม่ อ้วน หรือ ไม่ ผอม จน เกิน ไป ภายใน ดวง ตา ทั้ง คู่ ที่ ฉาย

อยู่นั้น แสดงให้เห็น ความ อ่อนโยน และ น่าเอ็นดู ข้าพเจ้ายอมรับว่า
 หล่อนงาม — งามเลิศ แต่คงไม่งาม เหมือน เห็น เทพธิดา จึงไม่กล้า
 เหา ความงาม ของ หล่อนไป เปรียบเทียบกับ

ตั้งแต่เกิดมาข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น หญิงใดที่ถูกใจข้าพเจ้าเหมือน
 หล่อนนี้

ความ มีเสน่ห์ และความ หวานของ หล่อนทำให้ ข้าพเจ้าตัดสินใจไป
 ชั่วครู่หนึ่ง แล้วก็นึก สติ ได้ ตามว่า “ขอโทษ, ฉันคิดว่า คง เป็นผ้า
 เช็ดหน้าของเธอ?”

ความจริง หล่อน เอง ก็ตก ตระดัง เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้า เพราะ
 ปรากฏว่า หล่อน ไม่ได้ตอบ คำถาม ของ ข้าพเจ้าโดยทันที

“ขอบพระคุณค่ะ” เป็นเสียง หวาน ของ หล่อน กล่าวตอบ เมื่อ
 หายตะลึงแล้ว พยายาม ไม่ ทำให้ เนื้อตัว ของ ข้าพเจ้าหนาวสั่น
 ขึ้นมาทันที “แหม! ฉันไม่รู้สัก โดยจริง ถ้าไม่ได้ —”

ข้าพเจ้ารับ สอดคล้องตาม ขรรษา “ไม่เป็นไร มีได้ ไม่ต้อง
 ขอบใจ หรือจ้ะ ของเด็กน้อยเท่านั้น”

ดูเหมือน พระเจ้า ซึ่ง อยู่ เบื้องบน จะทรง โปรดเราเสีย เหลือ ประ
 มาณ เพราะ ค่อยไปอีก ไม่นาน เรายังได้ เราด้วยกัน ดังว่า จัก กทมานมนาน

การ คุย คง ไม่มี เรื่องอื่น หรือ ถ้าจะมี ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูก ว่า
 ได้ คุย อะไร กัน ไปบ้าง เพราะ จิตใจ ของ ข้าพเจ้า ในเวลานั้นดูเหมือน
 ไม่ได้ อยู่ กับ ตัว เอย มัน ต้องลอย ไปล่องลอย ขึ้น วนเวียนอะไร ไม่ทราบ

หด่อน เคย สู้กับ สำนาน เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้า ส่วน ข้าพเจ้าก็ พุดบ่ย่อย
 หด่อน ไปตามเรื่อง เพราะการที่จะพูดจิตใจหนึ่งส่วนนั้นไม่ใช่เป็นของดั้นกั
 ทั้ง ข้าพเจ้าก็ ไม่มีความ ประสงค์ เช่น นั้น ด้วย ในที่สุด หด่อนได้ช่วย
 ให้ข้าพเจ้า ฟังว่า หด่อน มาดู ว่า กับคุณพ่อ ของหด่อน ท่าน บอกว่าจะ
 ไปหาเครื่อง ดม เย็น ๆ มาให้ แต่ว่า ก็ เดินดับ หาย ไปทาง หมู่ ชน ที่อื่น
 ชม ว่ากัน อยู่ นั้น ต่อจาก นั้น หด่อน ก็ ไม่ได้เอาใจ ใส่ ต่อคุณ พ่อ
 เพราะ นึก ว่า อย่างไร เสีย ท่าน ก็คงจะกลับ มาในไม่ช้านัก จึงดูว่าเพี้ยน
 ไป ครั้น รู้สึกตัวก็ยังไม่เห็น ท่าน กลับมา หด่อน รู้สึก ร้อนใจ มาก
 ไม่ทราบ ว่า คุณพ่อ ของหด่อน จะ เป็น อะไร ไป จะไปเที่ยวตามหา ก็ไม่
 ทราบ ว่า จะไป ตาม ที่ไหน หด่อน ต้อง ยืน อยู่ คน เดียว จะหาเพื่อน ที่
 รู้จัก แค่สัก คน ก็ ไม่มี ช้อร่าย ไปกว่า นั้น ก็ คือ หด่อน ได้เห็น ผู้ ชาย
 ๒ คน (หด่อน ชายตา ไปทาง ชาย ๒ คน ที่ยืน ทำ เป็น คู่กัน อย่างไม่
 เอาใจใส่ ต่อเหตุการณ์ ใด ๆ อยู่ ห่าง กัน ประมาณ เดินเศษ) คอยจ้อง
 จับ อยู่ ที่ หด่อน เสมอ หด่อน กลัวเขา เพราะเครื่อง ประดับที่หด่อนแต่ง
 มา นั้น เป็น ของ มีค่ามาก ชะรอยมันจะคอย สักดรอัย ที่ซึ่งเป็นแน่ ก็
 พระอินมารู้จัก กับ ข้าพเจ้า โดย บังเอิญ ในยาม คับขัน และ เป่าเป็ดยวเช่น
 นี้ หด่อน ก็เลย ยึดเอา ข้าพเจ้า ไว้ เป็นเพื่อน
 ข้าพเจ้า ฟังหด่อน เล่าเรื่อง จบ ลง แล้ว นึกถึง สำนาน หด่อน และรับ
 รอง ว่า จะช่วย เติบเต็มความ สามารถ ข้าพเจ้า ว่า “ก็เมื่อเจ้า ๒ คนนั้น
 มัน เป็น ผู้ร้าย เราบอก ให้เจ้า นำที่ จับ ตัวไป เสีย ไม่ดีหรือ?”

ห่อถอบ รับ ตอบ ปฏิเสธ “อย่าค่ะ, ไม่มีประโยชน์ เพราะคิด
ไม่ประสงค์จะให้มันเรื่องราวไปอยู่ในสารบบของตำรวจเลย”

ข้าพเจ้าถาม ใจห่อถอบ !

แล้ว ห่อถอบ บอกว่าจะอาศัย รถ ของ ข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าพา ไป ส่ง
บ้านด้วยซึ่งข้าพเจ้ายินยอมโดยดี ถึงห่อถอบไม่ออกปาก ข้าพเจ้าก็ต้อง
เป็นผู้เสนอเชิญ ห่อถอบขอให้ข้าพเจ้า ไป ส่ง ห่อถอบ จนได้ เพราะข้าพเจ้า —
ฮะแอ้ม ! พูดอย่างไม่อายก็ — รักห่อถอบ !

เรา รับ ขับรถ ออกจาก ที่ นั้น โดยเร็ว แต่เจ้า สอง คน นั้น ก็ขึ้น
รถคัน หนึ่ง ซึ่ง มัน ได้จอด ใน บริเวณนั้น เหมือนกัน แต่รถของมันเป็น
รถ พอร์ค เพราะ ฉะนั้น ความเร็ว ของ มัน จึง สู้เราไม่ได้ แต่ก็ไม่พ้น
จาก สายตา มัน ไป ได้ทีเดียว เพราะ การ ที่จะขับ ยวดยาน ให้เร็วจ้ ใน
ถนน อัน คับคั่ง และ จอแจ เช่น นั้น ย่อม เป็น ของ ทำไป ไม่ได้ง่ายนัก

ห่อถอบ บอกคำบด ที่ อยู่ ของ ห่อถอบ ให้ แล้วข้าพเจ้าก็ ขับ มุ่ง
ไปยังที่ ประสงค์ นั้น ระหว่าง นั้น มาใน รถ ห่อถอบ ขมิบ ไม่ ใคว่ พูดจา
ขร่อยจะตกใจ และ หวาดกลัว ผู้ร้าย จน เกิน ไป ห่อถอบ จึง นั่ง เบียด
ข้าพเจ้า เข้ามา ทุกที แน่ แล้ว ! ห่อถอบ มีความ กลัว จน ตานไป

เรา ขับรถ ผ่าน ถนน มา หาดายซ้าย ล้วน เจ้า ผู้ร้าย ก็ขับตามมา
ทางเดียวกัน แต่ อยู่ ในระยะ ห่าง กัน มาก เรา ไม่ได้ ปฏิบัติ พูดจา แก่
กัน เลย เพราะ ความ ประสงค์ ของ เรา มี อยู่ ว่า จะ หนี ให้ พ้นเท่านั้น

พอ รถเดียว ถนนนี้ ทั้ง ห้าง เดิน ไป ได้ ลึก หน่อย ก็ แล เห็น โรง รถ
ยนต์ เข้า มี รถยนต์ จอด ดำรง อยู่ หน้า โรง กัน หนึ่ง ห่อ ดน จึง
บอก ให้ ข้าพเจ้า หยุด รถ และ กล่าว ว่า “ดิฉัน คิด ว่า จะ ตั้ง ที่นั้ และ ถ้าย
รถ อีก ที่ หนึ่ง เป็น การ ลง มน ให้ เข้า ใจ ผิด หลง ไ้ คุณ ไป ”

ข้าพเจ้า คำน ว่า “ไม่ เป็น การ เชพ เลย ที่ ห่อ ดน จะ ไป แต่ ถ้า พัง
เช่น น อด ย รวย รุ แกว เขา มน ตาม ไป ดน มิ มี ม ี โอกาส ช่วย เหลือ
เธอ ร ?

ห่อ ดน ว่า “มี ไ้ ค่ะ, ดิฉัน คิด ว่า เชพ ที่ เคย ว เพราะ ถ้า ชน ชบ
นี้ กัน อยู่ เช่น นี มัน คง ตาม เรา ไป จนถึง บ้าน เป็น น ซึ่ง อาจ จะ เป็น
ภัย แก่ ดิฉัน ใน ภาย ภาย อีก ก็ ไ้ ”

ขอบ กด, ข้าพเจ้า เห็น ดี ตาม ห่อ ดน ไป ด้วย !

พอ ห่อ ดน ชบ บ จะ ตก ชน จาก ที่ นั้ คง จะ เป็น เพราะ ความ เห็น ย
อ ดน และ ปร กอบ กับ ความ หวาด กัด วิ จึง ทำ ให้ ห่อ ดน หน้า มี ผิด หัก
ถึง มา ชบ อยู่ บน อก ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ก็ รวย ร้าง ของ ห่อ ดน เข้า ไ้
ความ งาม ของ ห่อ ดน แต่ การ สัม ผัส ทำ ให้ เกิด ความ กระ ดัน บ่อน ใน ใจ
ข้าพเจ้า ไม่ ใ้ ใจ พระ เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า จึง ตอบ ทัก สามี ดิฉัน รวย ร้าง
ที่ แก้ม อ น ข้าพเจ้า ของ เจ้า ห่อ ดน เดียว หนึ่ง ผิด

ข้าพเจ้า ชน ดำรง รุ ก ทั้ง เป็น !

พอ แก้ม ถูก สัม ผัส ห่อ ดน ก็ ดม ตา ชน ห่อ ดน รู้ สึก เดียว ใจ ที่ ห่อ ดน
เป็น ผิด และ ต้อง ทำ ให้ ข้าพเจ้า ต้อง ถู ก มาก ซึ่ง ก็ แท้ จริง ข้าพเจ้า ชอบ ให้

เดวิดปาก อย่างนั้น อีก ชวนา คาบิ แล้ว หัดอน ก็ลงจาก รถ ไป กับคนที่
อื่น รย นคร เข้า หัดอน หัน มายืน กับ ข้าพเจ้า แล้ว กล่าว ว่า “รู้สึกขอบ
พระคุณ ที่ได้ ช่วยเหลือ คณีน”

ข้าพเจ้า ปลื้มใจ แล้ว รถ ที่ หัดอน นั่ง ก็ขับ แยก ไป อีก ทางหนึ่ง

“เรา นั้น โชค ช่าง ดีจริง ร้อย คน คง ไม่ได้ เหมือน เรา เป็นแน่ แต่
เดี๋ยว เรายัง เป็น บัว ไป หรือ นี้ จึง ปลื้มใจ ให้ หัดอน ไป โดย ไม่ได้ บอก
ชื่อเสีย กะ! เดวิดจริง ข้าพเจ้า พินิจ

คิดมาก เพราะ ข้าพเจ้า ปลื้มใจ เกิน ไป นั้นเอง จึง เลย ต้ม เติบ สนิม
สนม แต่ จะ เป็น ไรวิน เพราะ หัดอน ได้ บอก คำปลื้ม ให้ ข้าพเจ้า แล้ว
ข้าพเจ้า จะ ไป หา เมื่อไร ก็ ได้ แล้ว ต่อ จาก นั้น ข้าพเจ้า ก็ คง จะ รู้จัก ชื่อ ของ
หัดอน เอง คิดว่า จะ ขับรถ ตาม ไป เวลา นั้น ก็ คง จะ สบาย จะ ตาม ไป
ด้วย จึง ตกใจ ใจ จะ ขับ รถ กับ บาน พอ สัก าค แล้ว คง ก็ พอ ดี รถ คน ที่ ได้
ได้ ก็ มี มวล อุด แสง รถ ของ ข้าพเจ้า วนที่

รถ ออก คนหนึ่ง ตาม ข้าพเจ้า “อ้าว! ผู้หญิง ทนง มาก กับ คุณ ไบ ไท นะ?”

ข้าพเจ้า ชัก เตือน ขนทนง ที่ มา บังอาจ มา ตาม ข้าพเจ้า เช่นนี้

“ก็ แล้ว จะ ชะไร เถอะ?” ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ก็ อย่า หุนหัน ไป เลย ครับ พวก ผม คือ คำว่า ดาบ” อีก คน หนึ่ง

จึง ว่า “แต่ คง เกือบ หมาย ลัก คณีน ให้ ดู” “นางนี้ เป็น ผู้ ร้าย ลัก คณีน ที่ เคย ชวน

เมื่อ เช้านี้ ได้ พยายาม ลัก คณีน ของ ได้ ขนทนง จาก พ่อ คำ คน หนึ่งที่ สัก

รถไฟ เวลานี้เราก็ได้อยู่ที่นั่นด้วย และได้เห็นแก่ คำว่านาง นั้นด้วย
 เอาไป เราจึง ทรูกัน เข้าจับ และ ชอ คัน แต่ไม่พบของที่ต้องการ ความ
 ผิดและ โหว พรบ ของ มัน คี่ มาก เรา จึง ต้อง ปลดปล่อย ตัวไป ครั้นมา
 ภายหลัง จึง ทราบ ว่า ขณะ ที่มัน ดัง ได้ แล้ว มัน ได้ ลอบ ส่ง ให้ แก่ ชาย
 อีก คน หนึ่ง ซึ่งเป็น พรหม พวกร ของ มัน ไป โดยเรา ไม่ ทนเห็น เราจึง เตี้ย
 รั้มมัน แต่ ได้ สะกดรอย ตาม มัน อยู่ ทุก สี่ ก้าว และ เชื่อ มัน ว่าอย่าง ไร
 ก็ มัน จะ ต้อง ทำ โจร กรรม ชน อีก เป็น แน่ และ คราว นั้น เรา จะ ได้ พยายาม
 จับ ให้ ได้ คา หลัง คา เขา ที่ เตี้ย หรือ ถ้า มัน ไม่ ทำ โจร กรรม อีก เรา ก็ จะ ได้
 สะกดรอย ตาม ไป ให้ ถึง ช้อง ของ มัน ชะ ! นั้น นั เบี้ยว ไม่ เชื่อ งเลย คบ คา
 เจ้า น้า ที่ มา หอย หน แล้ว นั้น ว่า มัน สามารถ มาก ”

เมื่อ นั้น ข้าพเจ้า นั่ง พัง ขยงใจ ตอย เกือบ ไม่ เชื่อ เรื่อง ที่ คำ รวด ด้ ได้ ให้
 พัง จะ เมื่ อ ข้าพเจ้า ได้ คิด คน แก่ เขา ว่า เรื่อง ที่ เตี้ย นั้น เป็น เรื่อง จริง หรือ
 หลอก ลวง ประการ ไต มั่ง กง เขา ก็ ยิน ยิน ว่า เขา จะ มา ปลด เพื่อ ประโยชน์ ถึง
 ไต ถ้า เช่น นั้น เรา ก็ มี หวัง อยู่ เพราะ ณ งนั้น ได้ บอก คำ บด ให้ ไว้
 ใน เวลา ที่ ขับ รถมา ข้าพเจ้า จึง บอก คำ บด ให้ เขา ทราบ และ ก่อ ว่า ว่า
 เรา อาจ จะ ตาม ไป ได้ เวลานี้

แต่ เขา ตัน คีระ เป็น เชิง แด่ ดง อาการ หมด หวัง และ ตอบ ว่า “ไม่
 จริง หรือ ” คำ บด ที่ บอก ให้ นั้น มัน เกินะ มัน ไม่ ไป จริง หรือ บาน น
 มัน มี ดัง รวด จาก รถ กัน นั้น แล้ว เลย ชน รวด ลก ไป ที่ โหนด อีก เรา ก็ รู้ ไม่ ได้
 ถึง แม้ เรา จะ ถาม คน ขับ รถ ก็ คง รู้ แต่ คำ บด ที่ มัน ดัง มัน ไม่ ไร หรือ ”

ข้าพเจ้าถูกคิดขึ้นมาถึง ตอนที่หัดเล่นเป่นม จึงเอามือตั้งลงไป
ในกระเป่าซึ่งเคยใส่ของชนมัตร์

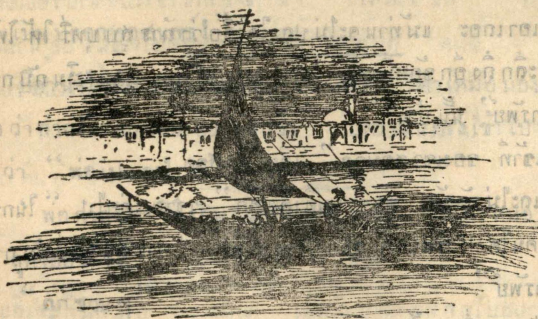
แต่ได้อันตราไปเสียแล้ว!

ข้าพเจ้าเลยรู้ผู้หญิงอย่างจริง เห็นจะเป็นคนที่เป่นมมันเอง”

ข้าพเจ้าคิด “ฉันทมากรูปหนึ่งพอมีค่าถึงร้อยบาทเศษ ฮะ! ฮะ!!

“ฮาว คุณก็โดนเขาเหมือนกันหรือ?” ทั้งสองคนถามข้าพเจ้าขึ้น
พร้อมกัน เมื่อข้าพเจ้ากล่าวกระเป่าไม่พบ

ข้าพเจ้า “นิดหน่อยครับ”





ของ “ศรพนันธุ์”

สมาชิกคณะโบชาว (คณะเด็ก สุ่มบุหรี) ผู้หนึ่ง กล่าว ส่นับ
ดังนี้ นายว่า :

“เฮาเถอะ แม่ท่าน จะไม่ปลงใจ เชื่อ ว่า การ สุ่ม บุหรี ให้ โทษ
ก็ ขอให้ ระลึก ถึง อีก ข้อ หนึ่ง ว่า ‘การ สุ่ม บุหรี คือ การ เมา เงิน กับ การ
ประหยัด ทรัพย์’ นั้น บ้าง”

“เขาที่ ของเขา ชอบบิลด” เสียง พุดตอ

“แต่ไม่ ชดชอง ชำระ ยินดี เสีย อีก” เขา พุด คัดไป “ในการ
ที่ สมาชิก คนใด ประวร ถณา จะ ช่วย บรรยาย ถึง ‘การ สุ่ม บุหรี กับ การ
ประหยัด ทรัพย์’”

ผู้ ฟัง คน หนึ่ง ถูก ชื่น กล่าว ทน ใจ ว่า :

“ไม่ เห็น จำ เปน เดียว ที่ คน ไต ๆ จน จะ แก่ ตาย อย่าง
อ้าย พวก เรา จะ ต้อง มา นั้ง จ้อ ฟัง ปัญหา กัถย น้าว ายัง”

“จริง ขอรับ” เสียงรับร้อง “อย่าว่าอื่นไกลเลย แม่ยาย
บอกให้ใช้ ไร่ ๆ ของผม มันยังรู้ว่า กันบุหรืสั้น ๆ ๒ กัน คอกันเข้าก็จะ
ลดจำนวนบุหรืที่ต้องซื้อใหม่ได้ อีก ๑ มวนเต็ม ๆ”

คนขายของ “เชิญซื้อปตอกคอกชีครับ คอกมาใหม่ โรง
งานเผือก นอกที่ ทำ ปตอก รับร้องว่า “เป็นแบบใหม่ ที่ดี” ทนทาน
ที่สุด เบาที่สุด หนักดี ที่ดี คอกด้วยปูนโลหะ ดีขาวกับเหล็กดัดดี
กัน ใช้แล้วดี คงเดิม แต่ราคาถูกมาก—ถูกกว่าอย่างอื่นทั้งหมด—”

“ตายจริง” นางสาวผู้ซื้อร้อง “ถ้าฉันยังไม่ได้ซื้อ สร้อย
คอใช้มุกดี สายนี้ ตะกั่วเป็นข้อนี้” แต่นี่เสียใจ

“มิได้!” คนขายของพูด “ผมว่า—เออ! ผมขอบอก ว่า
“มัน เป็น ปตอกคอก สั้นๆ!”

บิดานั่งไม่ดัง ทาย, คือตก, หนักแล้ว, เคาเหมือนมองเพดาน
แสดง ว่ากำลังใช้ความคิด อย่างลึกซึ้ง บุตรเห็นตรงเข้าไปหา แล้ว
ถามว่า “พ่อเป็นอะไร?”

“พ่อกำลังหาวิธีรักษาน้องชาย ของเจ้า จะหาหมอก ก็ไม่มี
เงิน ถูกเอ๋ย!”

“ถูกขอย?”

“อย่าเลย ถูกไม่ สำคัญแน่นอน”

“ไหน ต้องทำให้ฟัง ก็ ว่า เป็นโรคอะไร บ้าง?”

“ หตาย อย่าง ๑ อหิวาต์ ๒ หิด ๓ ชักราก ”

“ เอ้อเฮ้อ ! ถ้วน แต่ โรค ติด คอ ทั้งนั้น อหิวาต์ อย่าง เดียวก็ ร้าย พอการ แต่ ไม่ พัก ต้อง วิถี ก็ เขา อย่างนี้ เอะ ! ไม่ ต้อง เสีย เงิน รักษา ทั้ง ให้ ตัว โรค อหิวาต์ ไป ติด ตัว หิด พอ หิด ตาย หมด ก็ เคย ตาม มา ติด ชักราก พอ ชักราก ตาย หมด ก็ เหลือ แต่ อหิวาต์ เรา รู้ แล้ว ว่า ตัว โรค อหิวาต์ มัน อายุ ไม่ มาก เท่า คน ทั้ง ได้ ให้ มัน ตาย ไป เอง หรือ ไม่ งั้น ปลด ยอ ให้ มัน เป็น โรค อหิวาต์ ของ มัน ตาย เอง บ้าง ค่อนัน ก็ หมด โรค ! ”

บิดา ร้อง “ ลูก แค้น ผลาญ ของ พ่อ ! ”

นายทหาร “ กัน ช่วย จริง รุ่ง ๆ เดียวกัน เขา เป็น นาย ร้อยเอก ไป หมด กัน คน เดียว ยัง เป็น นาย ร้อยโท ชั้น ๑ อยู่ นี่ เอง ”

พลเรือน “ ดี ถม ไป คุณ ยังมี โอกาส มี อายุ ได้ ใน เวลา เป็น ร้อยโท ได้นาน กว่า ! ”

ของ พ. ศุกรพันธ์

นายสิบโท พุด ทหาร ผู้หนึ่ง “ แก่ ไม่ รู้ รู้ อ้าย คน ที่ พูด เสียง ดัง นะ มัก เป็น คน ที่ โง่ บิด ขบ เทบ ทุกคน ? ”

พุด ทหาร ตอบ “ โอ ! นาย ไม่ ต้อง พูด ดัง นั้น ก็ ได้ ครับ เพราะ ผม ไม่ ใช้ คน หู หนวก ”

นาย ดิก มี ความประสงค์ จะไป หา หมอ ผู้หนึ่ง เพื่อให้ ตรวจ รักษาโรค ของ ตน แต่ ก่อน จะ ไป ได้ ไป ถกษา กับ สหาย คนหนึ่ง ถึง คำชวนเยินยอ ที่ จะต้อง เสีย ให้ แก่ หมอ สหาย นาย ดิก จึง ชี้แจง ให้ ฟัง ว่าไป หา ครั้งแรก หมอ คิด เอา ๕ บาท แล้ว ต่อ ไป ครั้ง ถัดๆ ก็ เสีย อีกครั้ง ละ ๓ บาท

นาย ดิก ตรอง หา ขบาย ที่ จะ เสีย ค่า ตรวจ ครั้ง แรก เพียง ๓ บาทสักครู่ คิด ขึ้น ได้ จึง รับ แต่งตัว ไป หา หมอ พอ เห็น หมอ ก็ ร้อง ทัก ขึ้น ว่า “สบาย ดี หรือ ครับ ท่าน หมอ ฉันนี้ ผม ต้อง กลับ มา ให้ ท่าน หมอ ตรวจ ให้ อีก ครั้งหนึ่ง”

“นั่น, พอดี” สหาย สตรี เฒ่า ร้องถาม คน ขึ้น ใน ขณะ ที่ กำลัง งก จึง จะ ก้าวเท้า ลง จาก รถ รวาง “ถ้า ฉัน เขา เมา เหยียบ ลง ไป ถูก รวาง เขา จะ เปน อันตราย ไหม พ่อ?”

“เปล่า, ยาย” คน ขึ้น รถ รวาง ตอบ หัน ๆ “นอกจาก ยาย จะ เอา ต้น อ้อ ข้างหนึ่ง ไป บ้าย เอา สาย ไฟฟ้า ข้างบน เขา”

“แก เปน คน ตื่น เข้า ไม่ ไข่ หรือ พ่อ?” นายหญิง พุด แก่ ลำวูไซ้ ที่ มา อยู่ โหม่ “คุณ ฉัน เขา ต้อง รับ ประทาน แต่ ๒ โมง เข้า เพราะ ๓ โมง เขา จะ ไป ทำงาน”

“เจ้าคะ” พวง ตอบ “แต่ ถ้า ดิฉัน ตื่น ไม่ ทัน ก็ ให้ คุณ ท่าน รับ ประทาน ก่อน โดย ไม่ ต้อง รอ ดิฉัน ก็ได้”

ใน ขณะที่ สักมา กลับ มา ถึง บ้าน พ่อ ภรรยา คง เขาคง รอ ดิฉัน
ให้ ก็ แล เห็น เสนอ ยอ ดุ คติ ยอ ที่ หัก โหด หรือ ที่ แขน เสนอ ท่าน
ดั่ง นึก ตัก หรือ ว่า พ่อ สามี จะ ตัก หน้า อย่างไร และ จะมี เรื่อง ชนิด ไດ
เกิดขึ้น บ้าง ?

บ๊า “ ปวด มาก หรือ หลาน ถ้า เป็น พัน ของ บ๊า จะ ถอน มน
ออก เสีย ทีเดียว ”
ดิฉัน “ ดิฉัน ขี้ กลัว เป็น พัน ของ บ๊า หนู ก็ จะ ถอน ออก เสีย
เหมือนกัน ”

พระองค์ หนึ่ง ไป เทียบ พัก เหมือน ตาม บ้าน นอก เสนอ นาน ๕ วัน
กลับ มา จึง เทศน์ ให้ สิบ บัณฑิต ฟัง ใน โบสถ์ ตาม เดิม อีก ยาย แก่ ผู้
เลื่อมใส คน หนึ่ง เห็น เข้า ก็ ตัก ใจ ยก มือ ไหว้ ทอ้ม หัว และ ร้อง ทัก ว่า
“ แหม ! ท่าน เจ้าชา ดิฉัน ตัก ใจ เหลือ เกิน ที่ ท่าน กลับ มา เทศน์ ให้ พวก
ดิฉัน ฟัง อีก ”

พระ ยม เป้น ด้วย ความ มี ลูก พุม ใจ “ ตอบ ไฉน มา ดะ ที่
ชอบ เทศน์ เทศน์ ”
เจ้าคะ ยาย แก่ ตอบ “ เมื่อ ท่าน ไม่ ยืน ขึ้น ฟัง เบียด กัน
แน่น แน่น กิ ดิฉัน เบื่อ เหลือ เกิน กิ ดิฉัน ขี้ กลัว คน บ้าง ถึง เป็น กอง
เลื่อมใส หนึ่ง ได้อย่าง สบาย เชียว ค่ะ ”

ผู้กำกับ ลูกเสือเดิน ตรวจแถว มา ถึง ลูกเสือหน้า เหนือ คนหนึ่ง จึงถามว่า “วันนี้ เธอทำ ความดี อะไรบ้าง หรือเปล่า?”

“ผมได้ช่วยชีวิตคนก่อกวนไว้ตัวหนึ่ง ครับ” ลูกเสือตอบ

“ดีมาก” ผู้กำกับ กล่าว “แต่เธอทำ อย่างไร เค้า?”

“ผมฆ่าแมงที่ไล่ ตะครุบ มัน เสีย ครับ” ลูกเสือตอบ อย่าง หัวทาง ของ ฮา

ข้าง เขียน ผู้หนึ่ง สักกิดให้ สหายที่ ไป ด้วย ถาม ราคา รูปภาพ ที่ ตน เขียน แด่ นำไป ฝาก ขาย ใน งาน ส่วน ดารา นิรมย

“ไม่ เชื้อ แก ก็ ต้อง ไป ถาม ราคา ดู ซะ” ว่า เขา จะ เช็ก แก อย่าง แพง หรือ ไม่? เพราะ ภาพ นี้ เป็น ภาพ ที่ กัน บรรจง เลี้ยง จน สุด สิ้นมือ ของ กัน ”

ฝ่าย สหาย ดัง เดใจ ไม่ ทราบ ว่า จะ ควร เชื้อ หรือ ไม่ จึง ตรง ไป ถาม เจ้า ของ ร้าน “รูปนี้ จะ ขาย ราคา เท่าไร ไม่ทราบ?”

“๕๐ บาท ครับ” เจ้า ของ ร้าน ตอบ “ดู ซะ ครับ เมื่อ ได้ กรอบ เขา แดว งาน ชน ออก เป็น กอง ”

น นาย เหน จะ คิด คา กรอบ ด้วย กระม่ง ยะ?

“อ้อ, แน่ เทียว ครับ กรอบ ของ ผม งาน มา

“ถ้า เขา แต่ รูป เปด ๆ นาย จะ เอา เท่าไร ยะ?”

“โอ! ถ้า รูป เปด ๆ ผม ขอ เพียง ๓๐ สตึง เท่านั้นแหละครับ”

เด็กคนหนึ่ง ถูก ลุง กช เฒ่า เมื่อ ตอน จะ เข้า ประตูนบ้าน ๆ หนึ่ง เด็ก
ผู้นั้น ตกใจ เดิน ถอย หลัง พลง เขา ไม่ ถ้อ บัด บ่าย ไป ตาม เรื่อง คน
ใช้ ใน บ้าน ออก มา ดู แต่ เห็น เขา จึง บอก แก่ เจ๊ก ว่า :

“ ล้อ ข้าง กัด ไป ได้ ก็ สุภา สติ เขา บอก ว่า หมา เฒ่า แล้ว ไม่
กัด ไม่ ใช้ หรือ ? ”

เจ๊ก ถอน นิด “ หนอย เน่ สุภา สติ อย่าง ล้อ ๆ ก็ รู้ จัก สุภา สติ ขี้
อวด ก็ ดู จัก เดียว หมา มึง ดู จัก สุภา สติ เมื่อ ห่วง ”

ของ ป. ศ. อิศรางกูร ณ อยุธยา

ถาม “ หนึ่ง ล้อ ศัพท์ ไทย เขา แปล ภาษา ไทย เป็น อังกฤษ ใช้ ไหม ? ”

ตอบ “ ศัพท์ ไทย ก็ คือ เฌียง ซโย ของ คน ไทย นั้น เอง ”

เขา ผู้ หญิง “ ดิฉัน ไม่ เห็น ชาย ใด ที่ จะ ช้อ ตรง ต่อ ภรรยา ”

เขา ผู้ ชาย “ ดิฉัน ก็ เหมือน กัน ไม่ เห็น หญิง ใด ที่ จะ ช้อ ตรง ต่อ สามี ”

บุตร “ ขณะ ที่ เห็น บิดา กับ มารดา จูบ กัน เขา จึง วง เขา ไป ดัง

ออก และ พุด ว่า “ พ่อ ๆ จูบ หน บ้าง ช้ อ้อ แม่ แด

จูบ แม่ คน เดียว ”

ผู้ ทม ภรรยา แด กต่าง ว่า “ ใคร อยาก มี ความ สุข อย่าง ภรรยา ”

แต่ ชาย โส ตัก ถัด ว่า “ ใคร มี ภรรยา ผู้นั้น มี ความ สุข แล้ว ใน โลก ”



เคานต์เฮอ์เบอต์

ฟอน ล็คอนเบอร์ก

แปลเรียบเรียงโดย

ร. ทิพย์วงศ์

ใน สมัยสงคราม คำนานาในกองทัพ ทหาร ครู เดชชได้ยกเข้าไปราว
ทาง ทะเล ทวาย ถึง แคว้นไซเรียโน เอเซียไมเนอร์ เพื่อมุ่งจะตีเอา กรุง
เยรูซาเลม ให้ชาวเบซเดเฮม พ้นจาก อำนาจ การ ปกครอง ของ พวก
นับถือ ศาสนา พระ มหหมัด ใน กองทัพ นี้ มี เคานต์หนุ่ม ผู้กล้าหาญ
คนหนึ่ง เป็น แม่ทัพ ควบคุม ฝ่าย ทหาร ใน เคียร์มัน เข้า รบกับพวก
แขก ซาราเซน

ฉากแรก ของการ รบ นี้ คือ ทะเล ทวาย และ เมื่อ ม้าน ของ
ตกร เรื่องนี้ เผย ปรากฏ เห็น——

ท่าน อีเมอร์ ไดด์ตัน ผู้ ข้าราชการ นั่งรอฟัง อยู่ใน กระโถนของท่าน
ด้วยมือ—มือ ด้วย อาการ ยิ้ม ของ ชาว คอฉัน ออก เจ้าเล่ห์ ที่ มีความ รุ่งเรือง
ระคน กับ ความ ฉลาด สุขุม คิด อย่าง ถึก ซึ่ง ใน เจ้าเล่ห์ และ เหลี่ยม ของ
โลกนี้ ท่าน ไดด์ตัน รู้ดี ว่าใน กระโถน ค่าย ของ ท่าน กำลัง เริ่ม จะ
มี ขบถ เกิด ขึ้น แล้ว เพราะ นายทหารหนุ่มๆ ที่ อยู่ใน ค่าย บังคับบัญชา

ของท่าน คิดเสียว่าหัวหน้าผู้ควบคุม เขา แก่เกินไป จึงได้ คิดถ่วง
ห้าม ความ อีก เหนือ ใน เชิง คัก เคี้ย ด้วย ใน ยาม นั้น ได้ มี ข้าย พวกร

ผู้ ไม่ เชื่อถือ ใน พระบาทเจ้า อย่าง เข้ามา เหยียบ ด้วย เท้าอัน สกปรก
ใน ดินแดน อัน ศักดิ์สิทธิ์ แห่ง แคว้นไซเรย์ แล้ว และ ท่าน อเมอร แทน ที่

จะ นำ ทพ เจ้า จู โจมต์ ขำคัก กลับ สอน ให้ มี ใจ เย็น และ ให้ ฉลาด คิด
ด้วย เหตุนี้ ความ ไม่ ยอดทน เพราะ ใจ ร้อน จึง ทำให้ เกิด ความ โทษหา
ชน ใน คำว่า และ ความ ไม่ พอใจ ขู่ เข้าย ต่อ อำนาจ การ ควบคุม ว่า จะระ

วินัย จน เมื่อ ใน ที่สุด ท่าน อเมอร เห็น ว่า จะ ว่า เคย เมย ต่อ เสีย พ้ม พำ
นิทาน ไม่ ได้ อีก ต่อ ไป แล้ว จึง ประชุม พวกร นาย ทหาร หนุมๆ ที่ อีก เหนือ
ใน กระโถน ของ ท่าน แล้ว กล่าว อภิปราย ว่า ดังนี้ :

“สมควร แล้ว ที่ ท่าน จะ ว่า ขำพเจ้า แก่เกินไป จึง มี ได้ เข้า
กระทำ การ รบ อย่าง รวดเร็ว สมควร แล้ว ที่ ท่าน จะ ว่า เพราะ โดย
เหตุ ที่ ขำพเจ้า ได้ ฝั่จญ กับ เจ้า หมู เยอร์มัน ผู้นำ กอง ทหาร หมู คนนี้
มาก่อน แล้ว ขำพเจ้า จึง ถ่วง จะ เสีย ชีวิต อัน เปรี๊ยะ เหมือน กัน ไม่
ใกล้ ฝั่ง ของ ขำพเจ้า ใน การ ที่ จะ เข้า รบ กับ เขา แต่ ขำพเจ้า เป็น
แม่ทัพ ที่ ตาม ใจ ผู้ น้อย เสมอ และ เวลา ที่ รบ ได้ ไม่ พอใจ ที่ จะ ปลดปล่อย
ให้การ ไม่ เข้า รบ ของ ขำพเจ้า เป็น เครื่อง กัด กัน โอกาส อัน หวัง จะ ได้
เดือน ยศ ของ พวกร ท่าน เพราะ ฉนั้น เชิญ ท่าน ไป รบ กับ เขา และ
ผู้ใด สามารถ นำ ศักระ ของ เจ้า หมู คน มา ให้ ขำพเจ้า ได้ แล้ว ก็ จะ ไม่
ปรจักษ์ จาก เสีย ซึ่ง ร้าง วัดเตย ”

บรรดา นาย ทหาร หนุมๆ พกกัน เปดง เคียง อุ โยษ แล้ว คง ความ
ยินดี ด้วย เสีย ยัง อัน ตั้ง ใน ความ ตกตง ใจ ของ ท่าน อเมอร นั้น

กวัดแกว่ง อาวุธไปมาอยู่เหนือ ศีรษะ ในขณะที่ชาย ขร่า ยิ้ม ตมกับ
เขา และเสริมว่า "เรารู้จักกันดีอยู่แล้ว คุณเฮอร์เบอตฟอน สคอนเบอร์ก
เฮอร์เบอต ใน ขณะที่ พวกท่าน กำลัง กระทำ ความผิด การนี้ ให้เกิด มี ขึ้น ใน
คดียของ อาชพพวกนี้ ไม่ เชื่อ ถึช ข้าพเจ้า จะคง อยู่ ใน กระ โจมของข้าพเจ้า
แต่ สำหรับใจภาวนา มนตร์ ของพระผู้ ทำนุญ ดึงวอน พระองค์ ขอให้
พิทักษ์รักษา ท่าน ให้พ้นจาก คมดาบ เด่ม ใหญ่ ของ เจ้า เฮอร์มัน ใน
ระยะ หอกวัก" ซึ่ง เขามัก จะใช้ ฟาด ฟัน ด้วย มือ ทั้งสอง "

พวกแซก ซาราเซินเหล่านั้น จึง พา กันไป พร้อมกับเสียงตะ โทณ
เอ็ด อัง คังยัง ขึ้น โดย มาก เป็น พวก หนึ่ง ๆ มี ม้า คอยขับ อยู่
เบื้องต้ง และมี คม หอก ซาววาว วิบ เป็น ประกาย อยู่ เบื้องบน แต่
ใน ครั้ง ชั่ว นาทีกา ระหว่ง รบ พุ่ง ตี ต่ ฟัน กัน กับ พวก เฮอร์มัน นั้น พวก
หนึ่ง ๆ เหล่า นี้ ได้ เรียน รู้ ความ อดาต มาก ยิ่ง เดีย กว่าที่ ท่าน ฮีเมอ์ ผู้
ได้ ดังสอน มา ซำนาน แล้ว นั้น สามารถ จะประสิทธิ์ ประดาทให้เสียอีก

ดาบ ที่ จับ ด้วย สองมือ ซึ่ง เวตนั้น เขาได้ พบ เป็น ครั้งแรก และ การ
กระทำ ความ รู้จัก กับ มัน ก็ ทำให้ เป็น ที่ ยินดี เต็ม อย

เคนต์เฮอร์เบอต ผู้นำ พวก รุก ราน มิได้ ร้อง ตะ โทณ เลย เป็นแต่ ออด ออมตม
หายใจไว้เพื่อ ประโยชน์ อย่างอื่น และ ดั่งละ เบอรั มา โจน เข้าได้ บรรดา
ศักร ดัม ลง รัชน รันาต อยู่รอบข้าง ประคุด พุ่มไม้ ที่ ราม เค้นลง
ด้วย คมขวาน ที่ เหลือง เหมาะ ของ ชาวบ่า อัน แข็งกล้า พวก ซาราเซิน
มีความ กัด ากตาย เต็ม อย ก็ จริง แต่การ มี แชน ซา ซาต เป็น เรือง อีก

เรื่องหนึ่ง เพราะพวกเหล่านั้นรู้ว่าจะได้ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ด้วยความ
 ฉลาด มีรูปร่าง ด้วยรูปร่างที่ดูเดียวกับที่เขาละตาไปจากโลกนี้ และ
 เมื่อถูกหอกที่แทง หรือต้องบาดเจ็บจากลูกธนู หรือแม้แต่รอย
 แผลเป็นที่คมดาบ สันใดที่งัดขึ้น ก็อาจจะซ่อนเสียได้ด้วยเสื้อผ้า
 อันงดงาม แต่ใครเล่าจะยอมให้ตัวของเขาอยู่ในสรวงสวรรค์ของ
 พระผู้ประเสริฐพร โดยจำใจต้องถือหัวเขาไปไว้ในมือด้วย หรือใคร
 จะยอมขึ้นเมื่อถูกฟันตั้งแต่ศีรษะลงมาถึงหาง ด้วยอาวุธ
 ของคนต่างด้าว ซึ่งระดมฟาดฟันเหลือที่จะนับได้ ราวกับความ
 พิโรธของพระอาหาล่า พวกเหล่านั้นถ้าโหมเข้าชิงชัยแล้วด้วยความ
 กล้าหาญ มิกลัวความตายต่อพวกศัตรูซึ่งรุกรานเข้ามา แต่
 ภายหลังทุกครั้งที่พวกนั้นเข้าโจมตี เป็นต้องถอยกลับโดยมีจำนวน
 คนเหลือน้อยลงในแถวขยาย และมีใจยืนยันย่อกว่าเมื่อเข้าสู้ จน
 ในที่สุดต่อมาภายหลังเมื่อมีการประชุมให้โอวาทในการสงครามอีก
 คราวหนึ่งแล้ว บรรดาพวกหนุ่มๆเหล่านั้นก็พากันส่งหนังสือ
 ให้ท่านอเมอร์มุยมกลับมาพูด

“ถ้าเรามีความเห็นพ้องด้วยว่า ในการสงครามยังมีสิ่งต่างๆ
 ที่จะต้องคิดมากกว่าที่จะเข้าฟาดฟันเขา หรือให้เขาฟาดฟันกลับมา
 แล้ว ข้าก็เตรียมพร้อมที่จะเข้าเผชิญหน้ากับเจ้าเยอร์มันน์ โดย
 มีเข้าต่อสู้ด้วยเชิงรบของเขา แต่จะเข้าต่อสู้ด้วยเชิงรบของข้า
 หรือบางทีพวกเจ้ายังจะมีความประสงค์ที่จะพยายามลงเอยกับเขา
 อีกกระมัง?”

ความนิ่งจนเงียบดังดี ซึ่งแทนคำตอบในคำถามของท่าน อีเมอรันั้น ดูเหมือนจะแสดงให้เห็นว่าไม่มี ความประสงค์เช่นนั้น เราใจของ ผู้ฟัง คำพูดของท่าน อีเมอรัเลย และ ชาย ชรา ก็ยิ้มอย่าง ปราบถนกับ ผู้ฟัง แล้ว กล่าวสืบต่อไป อีกว่า :

“ต่อไป นี้ จะต้องไม่มีการ บั่น ในการ กระทำ ของ ข้าเลย ทั้งภายใน หน้า และ นอก หน้า ข้าจะ เตรียม ตัว เข้า วน กับ เขา ใน บัดนี้ โดย เอา ทหาร หอก ไป ด้วย ๕๐ คน ”

ใน ทิน ไต นั้น ก็มี ผู้ ออก ความ เห็น คิด คำน อย่าง รุนแรง กล่าว ว่า จำนวน คน เทานั้น หา เพียง พอ ไม่

“ใน ปี ที่ ๕๐ ของ พระ ผู้ ท่านาย พระองค์ คุม ความ ตก ลง พระ ฤทธิย์ ครั้ง หนึ่ง ท่าน อีเมอรั กล่าว ต่อ ไป โดย มี เอา ใจ ได้ ใน เลี้ยง ที่ ขัด จัง หะ วน นั้น และ ข้า จะ เอา ทหาร หอก ไป กับ ข้า เด่ม หนึ่ง สำหรับ ใน ปี หนึ่ง ๆ

ใน ชีวิต ของ พระ ผู้ ท่านาย ด้วย มั่น ใจ ว่า พระ อาหตุ คง จะ เพิ่ม เต็ม จำนวน คน ของ เรา ด้วย จำนวน อัน เท่า กับ เวลา ใน ระหว่าง ที่ พระ มหะ มั ย่าง เข้า มา ต่ โด ก นี้ ถ้า จำนวน อัน มาก มาย นั้น เป็น สิ่ง ที่ จำ เปน เช่น นั้น แล้ว จง เรียก ชาย ชรา ที่ สู้ ต่ มา ๕๐ คน ใน ใต้ บัง คับ บัญชา ของ ข้า ให้ คน เหล่า นั้น เอา หอก ไป แต่ เพียง คน ละ เด่ม มิ ให้ บรรทุก สิ่ง ไร ไป ด้วย เลย ซึ่ง จะ ทำ ให้ เปน ที่ ชื่น เคือง แก่ ข้า นอกจาก นั้น แล ผล อื่น ทร ฆา ตา สำหรับ เปน สະเบียง คดัง ของ ข้า และ คน ใต้ ใน ชั่ว เวลา ๒๐ วัน ใน ทร เถ ทราย.

ท่านอเมอริขในขณะที่ยกคำขึ้นเฉพาะคำว่า แก่ที่สุด และ
พวกหนุ่มๆ ก็ไปทำตามหน้าที่ รู้ลึกและเข้าใจ ที่จะต้องเชื่อ
ฟังคำสั่งของท่านอเมอริ

เช้าวันรุ่งขึ้น เคนต เฮอร์เบตโฟน ด็คอนเบอร์ก แต่เห็นทหาร
ม้าหนุ่มหนึ่ง มีจำนวนเล็กน้อย ยืนนั่งอยู่ในทะเลทรายใกล้กระโจม
ค่ายของเคนตข้างบ่อน้ำ ถือหอกตรงตรง แต่จรวดปลายลงนอน
อยู่กับทะเลทราย มองดูคล้ายกับบ่อน้ำในดงต้นไม้ใบที่ไว้ใบ
เคนตจึงรีบขึ้นมา นำทหารเขาจะตีทหาร หอกอาหรับ ฝ่ายปรบักษ
ทันที เตรียมพร้อมที่จะเข้ารบไม่ว่าใครทั้งนั้น แต่ถึงแม้จะกระทำ
เช่นนั้น ฝ่ายซัคก็มิได้พยายามที่จะให้เกิดรบกันขึ้น เปนแต่
คงหยุดนิ่งมัน ต่างกันไกลกับทหารมาที่เขามาต่อสู้ครั้งก่อน
แต่เคนตใจร้อนรองกระโถน ถ้าพระมเหษิตไม่มา
หาภูเขาแล้ว ภูเขาที่จะไปหาพระองค์เอง ดังครั้งหนึ่ง

เราท่านเขาใจไม่ได้เลย ว่าเคนตหมายความว่าถึงอะไรกัน แต่
คิดว่าเคนตคงออกอย่างความมั่นคงของตนเองเทียบภูเขา และ
พระมเหษิตใช้ภูเขาเป็นที่พึ่ง ถ้าหากคิดถึงการบัญญัติคำสอน
หมายความว่าพระมเหษิตต้องอ่อนน้อมภูเขานั้นเอง

เคนตออกคำสั่งให้รุก แล้วตั้งเป้าไว้มา กระทำให้กองทหาร
แตกซาวาเซนม้าอากรเกิดอันตราย แสดงว่ามีชีวิตอันตราย และ
ควมมัวหมองโดยรวดเร็วในขณะที่ยกทหารเยอรมันรุก เราไม่จำแนกจะ

ต้องคิดถึง อนาคต ของ ท่าน อีเมอร์ ซึ่ง ท่าน เป็น แต่ เพียง ดำเนิน ตาม
 ศักยภาพ ของ ภาพ ลงใน ทะเลทราย มี อาทิเช่น เห็น เป็น ตัว แม่น้ำ
 หรือ บาน เมือง สวยงาม ที่ ท่าน ได้เคย ประทับ ด้วย ความพิศวงอยู่เสมอ
 ทหาร เยอรมัน มี ได้ ถากถาง เข้า ถึง ตัว ศัตรู เลย ซึ่ง แด เห็นปรากฏ
 อยู่ เสมอ แต่ ขั้วไม้ ทิม จน ใน ที่สุด แคนต์ เฮอริเบต จึง คิด ได้ ว่า
 มา ของ เขา มี ไม้ ไม้เท่าเทียม กับ ไม้ ศัก ของ ฝ่าย ศัตรู เลย แคนต์
 พบ ตัว เอง และ กอง ทหาร กำลัง หลง หลง อยู่ ใน ทะเลทราย อัน แห้ง ผาก
 และ ปราศจาก ทาง นั้น หอก ของ ทหาร แซก ซึ่ง คล้าย กับ บิศาจ กำบัง
 ภาย นั้น ยิ่ง คง กวัด แกว่ง อยู่ เบื้อง หน้า แคนต์ ใน เวหา อัน บิน บ้วน
 และ ออรัณ ทาง ฟาก ขอบ ฟ้า ที่ ปราศจาก เมฆ หมอก คราวนี้ ความ
 สามารถ ทั้งหมด ของ แคนต์ กับ โน้ม มา ใช้ ใน การ หา ทาง กลับ ไป ค่าย
 ซึ่ง อยู่ ข้าง บ่อน้ำ แต่ ความจำ ใน ที่ และ ทาง นั้น ดู เหมือน จะ เลื่อน
 กลับ ไป ด้าน และ สำหรับ กอง บิศาจ ซึ่ง คอย อยู่ ข้าง ๆ แนว ทหาร ของ เขา
 เสมอ นั้น ก็ มิ ได้ เป็น เครื่อง ขวาง ให้ เลย เป็น แต่ คิด ตาม มา ท่าง ๆ
 เช่นเดียวกับ เมื่อ เวลา นั้น ทหาร ของ แคนต์ ถ่มลง ที่ ตะคน จน
 กระทั่ง ใน ที่สุด หอก ๕๐ เล่ม ถ่มลง แคนต์ ได้ รอบ ท่าน อีเมอร์ จึง เข้า มา
 โกล ะเตย ศัก ที่ ไม่ สามารถ จะ ต่อสู้ ตาม อัน ไว ประโยชน์ ที่ สบาย
 อยู่ ข้าง อาณ มา ก็ ถูก ระเบิด และ ต้อง ให้ หน้า แก แคนต์ และ มา ซึ่ง กระหายน
 เห็น อยู่ อย่าง จน แทบ จะ ชาติใจ

เมื่อ ท่าน อีเมอร์ และ บิศาจ ๕๐ คน ซึ่งมี ไม้ กลับ มา ยัง ค่าย พร้อม
 ด้วย ระเบิด ศัก แล้ว ก็ มี เสียง ร้อง ตะโกน ด้วย ความ มีดี และ บ่งการ ว่า

ให้เขา อ้าย ชนต่างดาว ตัวนี้ เป็ด ศีรษะเสียทันที แต่ท่าน อเมอริ ย่อม
ยกมือขึ้น แล้วพูดด้วยเสียง อัน อ่อนโยนว่า :

“เบา หน้อย เบา หน้อย ผู้เลื่อมใสใน พระมหามัต แต่ องค์
เดียวที่แท้จริง ผู้ที่ จะ การ คัด ศีรษะ เขาใน ขณะที่ ดาบ อันคม กัด
ของเขา ระวัง อยู่บน บัดนี้ จะต้องไม่มีสิทธิ์ อันใด ที่ จะ คัดหัวเขาได้
ใน เมื่อ ดาบ เล่มนั้น อยู่ ใน มือ ของ ข้า”

ไม่มี เหตุผล อันใด ที่ จะ โต้แย้ง คอ คาพูด ของ ท่าน อเมอริ เพราะ
ชะเคย คึกกัน เป็น ของ อเมอริ แต่ ผู้เดียว และ ต้อง แล้ว แต่ ผู้สามารถ
จับ มาได้ จะ จัดการ โดย สถานที่ เท่านั้น

เมื่อ เขาคน สามารถ จะ พูดได้ และ มี กำลัง พอ ที่ จะ พึง ตัวให้
เป็น ชายชาติ อีก ครั้งหนึ่ง ท่าน อเมอริ ก็ ให้ คำว่า และ ทั้งสอง
ได้ มี การ ด้นหนา กันใน คำของ ท่าน โสัดตัน

“เจ้าคน บาเถื่อน ชาว ตัวนี้ตก” ท่าน อเมอริ โหย้ ชนด้วยเสียง
ขรมดา ที่ เป็น ภาษา ของ ชาวเอเชีย กับ ชาวยุโรป ละตินกัน เป็น
ภาษา รวม อย่าง ประหลาด ซึ่ง พวก รุก ราน และ พวก ที่ ถูก รุกราน ใช้
ด้นหนา กัน เจ้าคือใคร? และเจ้า มาจาก ดินแดน อัน บาเถื่อน ทางไหน?”

“ข้าพเจ้า คือ เขาคน เชอร์เบอดฟอน ส็คอนเบอร์ก ตัวของ ข้าพเจ้า
อยู่ที่ ไหล่น ใน เยอรมัน”

“ไร่น คือ อะไร? เป็น หัวเมือง ที่ท่าน เป็น เจ้าเมือง หรือ?”

“หา มิได้ ท่าน แม่ทัพ ไวห์น เป็น แม่ทัพ ที่ใหญ่ ไม่มีเวลาจะ
เห็น ไหลไม่ขาดสายใน ระหว่าง ถูกเขา ฉก ขุดม ด้วย ผล อุ่น ที่ เขียว
ฉ่ำ”

“ในนาม ของ พระ ผู้ ท่านาย ถ้าเช่นนั้น ทำไม ท่าน จึงจาก มา
เสียเล่า?”

“เป็นความจริง ท่าน แม่ทัพ ข้าพเจ้าเอง ก็ได้ ถามตัว ข้าพเจ้า
ในปัญหา ซ้อน แต่ รู้สึก ว่า หา คำตอบ ไม่ได้ เพียงพอ”

“ถ้า ข้าพเจ้า จะ คืน ดาบ ให้ท่าน ซึ่งมีใช้ตัว ข้าพเจ้า คือมาร
นามว่า ทราย ได้รับ มา จาก ท่านเอง ท่านจะปฏิญาณตนให้ ข้าพเจ้า
ได้ ไหม ว่า ท่าน จะไม่ ซัก ออก ต่อสู้ กับ บริวาร ของ ข้าพเจ้า อีก แต่
จะ กลับ คืน ไป ยัง บ้าน เกิด เมือง นอน ของ ท่าน โดยยอม ให้ มี ทหาร
คุม ไป ให้ ปราศ จาก อันตราย ไป ส่ง ที่ ทะเล ซึ่ง ท่าน จะได้ กลับ เรือ กลับ
ไป ดินแดน ของ ท่าน”

ข้าพเจ้า ได้รับ มา เป็นเวลา ๑๐ ปี แล้ว และมี ได้ ไป โกลด์ เบรุตเซา เดม
ยิ่ง ไป กว่า เท่า ที่ ข้าพเจ้ายืน อยู่ ที่นี้ เลย เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้ายินดี ที่ จะ
สัญญา ต่อ ท่าน เพื่อ แลก เปลี่ยน กับ ดาบ และ ทหาร สำหรับ บัองกัน
อันตราย ที่ ท่าน สัญญา จะ ให้”

ดังนั้น เคนต์ เซอร์เบอดฟอน ด็คอนเบอร์ก จึง ได้ ต้ม ความคิด ที่ จะ ตี
เอา ดินแดน อัน ศักดิ์สิทธิ์ ทรง ปวง เสีย ถึงแม้ ว่า เคนต์ ยัง เป็น หนุ่ม
อยู่ ก็ ตาม และ ใน เวลา ยี่สิบ วันหนึ่ง ภายหลัง ที่ ได้ เดินทาง แรม รอน

มาเป็นเวลานาน จึงมาพบตัวเองยืนพิศบนที่ลาดชันสงบแห่ง
ลำแม่น้ำไร้น้ำกว้าง ซึ่งเขามีได้มาเห็นโดย นับวันตั้งแต่ได้อาหว่า
มาเมื่อยังเป็นชายหนุ่มอายุ ๒๑ ปี ซึ่งในเวลานั้นยังเป็นนักเรียนและ
มีความตื้นเขินอีกเต็ม เช่นเดียวกับที่เขาได้กลายเป็นผู้รักความสงบ
และเบื่อหน่ายต่อการรบเลี้ยแต่นั้น อากาศในถ้ำแม่น้ำไร้น้ำร่ม
เย็นสงบนิ่ง และเซอร์เบอคาปด้อยให้ความคิดถึงชีวิตที่ได้ล่วงไปใน
ความสงบอันเย็นสบายนั้น ผ่านสมองมาในความฝันพร้อมกับด้วยอาการ
ถอนหายใจใหญ่

“คอนแวนต์” แคนต์เอ๋ยกับทหารคนหนึ่ง “สำหรับฉัน
ฉันจะหยุดพักที่นี่ ฉันขอให้ท่านเข้ามาในความสงบนี้แล้วแต่จะไป
ซึ่งท่านจะได้ประกาศล่วงหน้าก่อนว่าฉันได้กลับมากับบิดาของฉัน
แก่แต่กับ และฉันเป็นคนสุดท้ายในตระกูล เพราะฉะนั้นฉันไม่ยอม

จะไปหาท่าน โดยท่านมีได้นักฝันว่าจะมา “ขอท่านจงไปบอก
ข้าว่าล่วงหน้าว่าฉันได้มาอยู่ใกล้ๆแล้ว เพราะเมื่อไม่ได้ทราบข่าว
คราวจากกันตลอดเวลา บิดาของฉันคงคิดว่าฉันตายแล้ว”
คอนแวนต์เข้ามาไปตามทางของแม่น้ำจนล้มตาไป ในขณะ
ที่แคนต์นายของเขา ภายหลังที่ได้ตรวจดูแล้ว ได้หันตัวลง

นอนในพุ่มไม้ และหลับสนิทโดยไม่มีอะไรจะรบกวน ตามธรรมดา
ของทหารที่ลำบากกรากกรำ เวลาที่แคนต์ตื่นขึ้นโดยที่ได้นอนเสียง
เกือกม้า เป็นเวลากลางดึกแล้ว เมื่อถูกขมย่น แคนต์รู้สึกปวด
ที่ใดเห็นนักเรียนคนหนึ่งสวมเกราะขาวแดงเป็นประกาย มีทหารอีก

ครึ่งโหด ตามหลังมาด้วย ครึ่งแรกเคนต์คิดว่าตัวเองตกเป็นนักโทษ
อีกครึ่งหนึ่ง แต่อาการเป็นมิตรของนายทหารผู้นั้น ทำให้ความ
สงสัยสิ้นไป

“ท่านคือ เคนต์ เฮอริเบอດฟอน ด็คอนเบอวิก มีใช้หรือ?”
นายทหารที่เดินเข้ามาใกล้ถาม

“ถูกแล้ว ท่านคือใคร?”
“ข้าพเจ้าชื่อ ริชาร์ด นายทหารรักษาวัง กูเดเฟลด์ และ

เป็นผู้บังคับการ กองทหาร อันมีจำนวนเล็กน้อยของท่านหญิง เคนต์
เคสเฟอน พัดเกนเดเดน ข้าพเจ้าต้องทูลสนองฝ่าบาทด้วยความจริงว่า
ข้าทูลหาและผู้ส่งข่าวของฝ่าบาทได้ถูกจับแล้ว ด็คอนเบอวิก
ของฝ่าบาทถูกด้อม และคอนแรคโดยที่มีรู้ตัวได้ขับม้าเข้าไป
สู่ที่คุมขัง เรื่องนี้ได้ทราบถึงท่านหญิงของข้าพเจ้า เคนต์เคส
เฟอนได้แนะนำให้ข้าพเจ้ามาห้ามฝ่าบาทถ้าเป็นการจำเป็น เพื่อมิให้
ฝ่าบาทถูกจับ เช่นเดียวกับข้าทูลหาของฝ่าบาท และเพื่อจะเชิญให้
ฝ่าบาทไปพักอยู่ที่กูเดเฟลด์ จนกว่าจะถึงเวลาอันควรที่ฝ่าบาท
จะตกใจว่าจะทำอย่างไรดี ที่เกี่ยวกับการด้อมของฝ่าบาท”

“ฉันขอขอบใจเคนต์เป็นอย่างยิ่ง ในความเอาใจใส่ของ
เธอทั้งนี้ ถ้ามิใช่ ท่านเคนต์ ถึงแก่กรรมเสียแล้วหรือ?”

“คำดังที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติ เป็นคำสั่งของเคนต์เคสเฟอน
พัดเกนเดเดน บิดาและมารดาของเธอทั้งสองได้แก่กรรม

แล้ว และ ท่านหญิง ขิดา องค์เดียวของท่าน ได้เป็นผู้ปกครองวัง
กุเตลดัลด์

“อะไรนะ เด็กหญิงเล็กๆคนนั้นนะ หรือ หด่อนยังเป็นเด็ก
อยู่นี้ เมื่อฉันจากแม่น้ำไรห็นไป”

“เวลาดาน ท่านหญิงอายุได้ ๑๘ แล้ว”

“และบิดาฉันถูก ล้อม นาน ดังเท่าไร”

“อนิจจา! ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่จะกล่าวว่
บิดาของฝ่าบาท ท่านเคานต์ฟอน สักซอนเบอร์กได้ถึงแก่กรรมด้วย
ท่านเสียๆเมื่อ ๒ ปีที่แล้วมานี้เอง”

เคานต์หนุ่ม ก้มศีรษะ เขามือทำเครื่องหมายไม้กางเขนเป็น
เวदानาน เคานต์ขี่ม้าไปโดยดูชนภาพ วาฬถึงเหตุการณ์ที่ค่อนข้าง
รองโดยมีดีเช่นนี้ รู้สึกเศร้าใจเมื่อคิดถึงวังอันโหยร้างที่คอยเขา

“ใครเป็นผู้รักษาวังของฉันต่อผู้ที่ล้อม”

“นายทหารรักษาวัง เฮนริก ได้รักษาไว้ อย่างมั่นคง ตั้งแต่
ท่านเคานต์ บิดา ของฝ่าบาทถึงอนิจจกรรม โดยกล่าวว่าเขาจะต้อง
รักษาคำสั่งของนายเขาจนกว่าบุตรของท่านเคานต์ จะกลับมา”

“อา! ถ้าเฮนริก เป็นผู้จัดการ แล้ว ฉันนั้นก็พ้นอันตราย”

เคานต์หนุ่ม ร้องด้วยความยินดีอย่างสิ้นเชิง “เขาเป็นนักรบแท้
และเป็นคนแรกที่ได้อธิบให้ฉันรู้จักใช้ดาบเล่มใหญ่ ใครเป็นผู้
ล้อมเขา อารช บิชอปแห่งมาเยนซ์ หรือ แกเป็นหัวหน้าก่อการ
กำเริบเล่มนี้ และไม่ถูกกับวังของเรา”

ริชาร์ด บิดตัว บน ขาน ด้วย ความ ต่ำมากใจ และเป็น เวลาครู่หนึ่ง
มิได้ตอบ แล้ว จึง พูด ขึ้น ด้วยความ กระอัก กระอั่น ว่า :
“ข้าพเจ้าคิดว่า ท่าน ฮาร์ช นิชอบ เอาใจใส่ ต่อการ ดัชนี ด้วย
ความ พอใจ เหมือน กัน แต่ข้าพเจ้า รู้เรื่อง แค่เล็กน้อย ท่าน หญิง
ของ ข้าพเจ้า เคนต์ เดส จะ เป็น ผู้เล่า เรื่อง ให้ มา บท พัง โดย ละเอียด ”

เคนต์ เซอร์เบต จึง ตู นาย ทหาร รักษาวัง กูเตลเฟลด์ ด้วยความ
พิศวง เรื่องนี้ เกิด ขึ้น ที่ แทบ ประคู บ้าน ของเขา ที่เดียว จริง, ถึง
แม้จะ อยู่ห่าง บน ฟาก ผัง อีก ข้างหนึ่ง ของ ต้าแม่น้ำ กระนั้น นายทหาร
ผู้นี้ ก็ยังไม่ รู้ แต่เวลาหนึ่งต้องได้ มาถึงประตูอันครมของวังกูเตลเฟลด์
แล้ว ซึ่งมี หอ คอย เป็น รูป สี่ เหลี่ยม จตุรัส สูงตระหง่าน และ ความ
สงสัย ของ เคนต์ก็เลื่อนไปด้วยความพิศวงใน ความมั่นคงของวังนี้ เมื่อ
แขน หน้า ขึ้น พิศดู และ ต่อมา อีก ครู่ หนึ่ง เคนต์ กับ นาย ทหาร ข้าง
กาย ก็ ผ่าน เข้า ประตู มา หยุด อยู่ ที่ ด่าน ด่านของ วัง เมื่อ ลง จาก
หลังม้าแล้ว เคนต์จึง พูด กับ ริชาร์ด ว่า :

“ฉันได้เดินทางไปไกล และไม่มีมารยาท อัน ตึงาม พอที่จะ
สมควร แสดง ค่อ ท่าน หญิง เป็น ความจริง เมื่อ ฉัน เข้ามา ถึงใน วังนี้
ฉันไม่กล้า พบกับ เธอ ฉัน มิได้พบ ผู้หญิง เลย ตั้ง ๑๐ ปี และ มิได้
รู้อะไร มาก ที่ เกี่ยว กับ หญิง ก่อน ที่ ฉัน จะ จาก แม่ น้ำ ไวหัน ไป
ขอให้ท่าน พา ฉัน ไป ยัง ห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่ง ฉัน จะได้ เตรียม ตัว ซึ่ง
ฉันได้ เคย ทำ เช่นนั้นใน ค่ายทหาร และ ถ้า ท่าน หา เครื่อง แต่งกายได้

ก็จงเอามาให้ฉันบ้าง” พระโอรสได้เปลี่ยนตัวรับ อันขาดเงิน และเดิน
ไปด้วยผู้หนึ่ง

“โผย หลอด” ฝ่ายบาทจะได้ พบ ทักๆ สิ่ง ที่พึงประสงค์ใน ห้อง ที่
เตรียมไว้สำหรับ ฝ่ายบาท โดยที่ ได้ทราบ ว่า ฝ่ายบาท จะต้องกรวด
ก่อนแล้ว ข้าพระเจ้า จึงได้ สั่งให้ จัด หาไว้ ก่อนที่ ข้าพระเจ้า จะออกจาก
วังนี้”

“เป็น ความ กรณา ของ ท่าน วิชาวด และฉันจะไม่ลืมเลย”
นายทหาร รักษาวัง นว แยก ขึ้นบันได ไปขึ้นห้อง จน ถึง อีกชั้นหนึ่ง
โดยมิได้ คอย ว่า กระไร บกคต ทั้งสอง ขึ้นบันได ไปนาน จนมาถึง
ประตู ซึ่ง เปิด ได้ ประตูหนึ่ง วิชาวด ยืน อยู่ ข้างนอก ก็มี คิวระ ลง
โค้ง ท่า และ เชิญ ให้ เคานต์ ผู้มี เกียรติ เข้าไปใน ห้อง นั้น เคานต์
เฮอร์เบอช เข้าไปใน ห้องใหญ่ ห้องหนึ่ง มี ประตู นำไป ใน ห้อง เล็กๆ
ซึ่ง เคานต์ เห็น ว่า เหมาะ สำหรับ เป็น ห้องนอน ห้องนั้น อยู่ เบื้องบน
ถ้า แม่ น้ำไรหัน ดูนั้ แต่ ภาพ ของ ตำแม่ น้ำมี ชีกรง เหล็ก ขนาดใหญ่
เป็น จำนวน มาก ก็นั้ ซึ่งเป็น ลูกกรง ขนาดใหญ่ คิดได้ ที่ หน้าต่าง เคานต์
กล่าว จึง ขอบใจ ผู้ นำมา ใน การ ที่ จะ จัดหา ห้อง อัน ระ ให้งาน สำหรับ
เขา แต่ เมื่อ หัน มา ถึง กลับ วัฏฏ์ ประหลาดใจ เมื่อ แต่ เห็น วิชาวด
กล่าวถึง กับ วอน บัด ประตู อัน นั้น คง จน แทบ จะ ไม่ หายใจ ก็นั้ ซึ่ง เปิด นำ
เข้าไปใน ห้อง ที่ เคานต์ ได้ เข้าไป นั้น และ ต่อมา อีก วัฏฏ์ หนึ่ง เฮอร์เบอช
จึงได้ ยืน เคียง ดงดาน อย่างหนัก เคานต์ ยืน จ้อง ดู ที่ ประตู ซึ่ง ดัน คำนั้

และหน้าต่าง ที่มี ลูก กรง กัน ด้วย ความ งาม อยู่ ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วจึง
 ค่อย ๆ รู้สึก ว่า ตก เป็น นก โทะย อยู่ใน วง กุเดเฟลด์ ซึ่ง ความ รั
 เสนอ คง จะ เกิด ขึ้น เสีย นาน แล้ว ถ้า เคนต์ เป็น คน ข้าง ระวัง ดัง นั้น
 เมื่อ หวด ระวัง ถึง เหตุการณ์ เมื่อ เช้า นั้น เคนต์ จึง แล เห็น ความ ไม่
 ข้อ ดี ค่ะ ที่ เคอนท์ ให้ เป็น จำนวน มาก ครั้ง ครั้ง ใหญ่ ใน เวลานี้ ซึ่ง
 เคนต์ มิ ได้ นึก ถึง เลย หาก ว่า เป็น การ มุ่ง จะ คืบ รับ อย่าง หนัก
 มี คร้ แล้ว เหตุใด จึง ต้อง มี จำนวน ทหาร ดัง มากมาย แดง เครือง
 รับ พร้อม ดัง มา คุณ เขา? ทำไม ริชาร์ด จึง กระชก กระชอน เมื่อ ตาม
 ถึง เรือง ใน วง? เคนต์ เดิน ไป มา ใน ห้อง กว้าง นั้น ชมวด คืบ นึก
 หน้า ค้าง คิด ถึง เหตุการณ์ ที่ ได้ เกิด ขึ้น เมื่อ ๒-๓ ชั่วโมง ปีก่อน เริ่ม ค้น
 ต่ง แต่ เมื่อ คน เป็น อีกรูป อย่าง ดัง ราว ใน ชาย เขา อินราบ เรียบ เมื่อ ตอน
 ว่าง ต่าง และ ลง เอย เขา ตอน ภา แพง หิน อ่อน หนัก ยาก ที่ จะ หา ทาง ทะลุ
 ออก หนี ไป ได้ ซึ่ง เวลานี้ กำลัง คืบ รับ เขา อย่าง มั่น คง เคนต์ เป็น
 คน ที่ โกรธ ยาก แต่ เมื่อ เกิด ม โท โส ชน ใน ใจ แล้ว ก็ เกิด มีความ
 แค้น นาน อย่าง ยาก ที่ จะ ติบ ได้ ใน ที่ สุด เคนต์ หุ ด เดิน ไป มา ซึ่ง
 ปราชัย ภา ความ มุ่ง หมาย ว่า จะ ทำ ประการ ไฉน เลย ด้วย กกลบ
 อัน แข็ง เกร็ง ชวน บน เพดานไม้ ลัก และ แข็ง ดำ เคนต์ เค็ด ฟอน พัด เกน
 สด เคน ใน ขณะ ที่ เดิน ไป มา อยู่ ใน ความ เงียบ ดัง ได้ อัน ตร ธาน ไป ดัน
 โดย ที่ เสียง ดาบ ของ เคนต์ กระทบ กับ ฟัน หิน อ่อน คราว นั้น เคนต์ ยม
 อย่าง น่า กตว เมื่อ เห็น ว่า พล เหล่า นั้น ไม่ ก้าว รับ เขา รับ อัน น่า สยง

ของเขา พวกเหล่านี้ ได้ด้อยสิ่งใดให้เข้ากรง จากทะเลทรายอัน
กว้างและไกล โดยมีได้มีใจกล้าที่จะตัดเล็บ เคานต์ชักดาบเล่ม
ใหญ่ นั้น กวัดแกว่งไป มาใน อากาศ ต้องแสดงวิธีกระกระพ่นด้วย
กำแพงทั้งสองข้าง ครั้นแล้วก็รู้สึกพอใจในการที่สามารถแสดงฝีมือ
ได้ จึงมาหยุดอยู่ที่หน้าประตู ยืนนิ่ง ปราศจากอาการเคลื่อนไหว
ราวกับเทวรูปของมารเจ้าแห่งการสงคราม

“คราวนี้ ในนามของไม้กางเขน ที่ชักออกมารับเพื่อ” เคานต์
บ่นพึมพำกับตนเอง “คนใดที่ย่างเข้ามาใน ประตูนี้ ก็อย่างเข้า
ห้องมฤตยูโดยแน่แท้”

เคานต์คงยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น เอามือกดอก กับตัวตงวาง
นาฬิกาบนด้ามดาบ ซึ่งปลายจรดอยู่กับพื้นลาด ในที่มืดความอดทน
ในการคอยนั้นก็ได้ผล เคานต์ได้ยินเสียงเหล็กดานกระทบกันอยู่
ข้างนอก และความกระวนกระวายด้วยความกระหายทำให้ร่างอัน
แข็งกล้าสั่นสั่นตาม ประตูนั้นแง้มออกด้วยความระมัดระวังประมาณ
๒ ฟุต แดงจึงหยุดโดยมิใช่เหล็กหนาเกินไป ปลายของโซ่ข้างหนึ่ง
นั้นติดอยู่ที่ประตู อีกข้างหนึ่งติดอยู่กับกำแพงนอก จากช่อง
ว่างนี้ ทำให้เห็นภาพภายนอกห้องอันกว้าง เคานต์ได้เห็นริชาร์ด
ยืนหน้าซัดขาวอยู่ในระยะอันพ้นอันตรายที่กลางห้องโถง มีทหาร
อีกสองคนยืนอยู่เบื้องหลังนาย

“ไมย์หลุด” ริชาร์ดเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่นสั่น “ท่านหญิง
ของข้าพเจ้า เคานต์ประสงค์จะ——”

“เปิด ประตู อ้ายคน คดๆ ที่ ตรง พระเยซู” เคนต์ บังการ
ด้วย กระแสร์เสียง เกือบ จะ เป็น คำราม ขดขื่น “เปิด ประตู ปลดปล่อย
ให้ ข้า เป็น อิสระ เช่นเดียวกับ เมื่อ อ้ายคน ระวัง มา พบ ข้า ข้า ไม่ อยาก
จะ พุด กับ อ้ายคน ทหรค์”

“ไม่ หลอด ข้าพระเจ้า ขอให้ฝ่าบาท โปรด พัง ลักหน้อย ไม่ มี
ความ มุ่งร้าย ต่อฝ่าบาท เลย และท่าน หมิง ของ ข้าพระเจ้า ขอให้ฝ่าบาท
เป็น มิตร——”

ดาบ อัน หนัก นั้น พาด ลง บน ไซ้ หนา ด้วย กำลัง แรง จน ประตู ไม่
โอด หน่า ดัน สัก หน่อย เปิด ประตู ภาย ใจ เป็น แสง แดง ขน ขวชะณะ หนึ่ง ที่
แก้ม อัน ขัด ของ ผู้ ดาบ ดาบ ตัด ส่วน บน ของ ไซ้ ทำให้ ปลาย ที่
หัก หนี ขาว รวด กับ เงิน ที่ ขัด แฉว แต่ ไซ้ นั้น ยัง คง ยึด ตัว เอง อยู่
ดาบ เถื่อน นน พาด พ้น ลง หลาย ครั้ง แต่ มิ ได้ ถูก ที่ เคย ถูก กัน เป็น ครั้ง
ที่ สอง เลย ความ โกรธ ทว พุด กำลัง แรง ของ ดาบ ที่ พ้น ลง ขน แต่
มี ผล น้อย

“ไม่ หลอด ไม่ หลอด” ริชาร์ด วังวอน “โปรด ระวัง โทสะ
ของ ฝ่าบาท ก่อน ฝ่าบาท ไม่ สามารถ จะ หนี จาก ดัน ได้ ถึงแม้ ว่า
ฝ่าบาท จะ ตัด ไซ้ ขาด”

“นั่น กู จะ ได้ ใจ ใน ดาบ ของ กู” นัก โทะ คำราม ใน ระหว่าง
ไว ฟัน

ความ มี เสียง ใหม่ ถึง ดาน ขน ใน เสียง ดาบ ที่ กระแทก กับ เหล็ก เป็น
เสียง ของ สัตว์ แจ่ม ได้ เป็น คำ ตั้ง กระแสร์ เสียง นั้น เป็น ประกาศ ของ

ผู้พูดในตำแหน่ง อันสูง และทางเดียวกัน บอกว่า มัน จะได้รับความเชื่อ
ฟังเต็มอ

“เปิด ประตูเร็ว ริชาร์ด” ท่านหญิงที่ซ่อนกาย อยู่ร้อง

ข้าทวาร ของเธอ เคตตอน ที่ จะกระทำ ตาม แต่ตาม ที่ ผิดพัน
ลงมานั้น ครึ่งให้ อยู่กับ ที่ ริชาร์ด ข้าเถียง ดูท่าน หญิง ที่บัญญัติด้วย
ดวงตา อัน วิงวอน ซึ่ง บอก ชัดราว กับ คำพูดว่า “เธอ สั่งให้ข้าพเจ้า
ไปหาที่ตาย แท้ ๆ” ในทันใด นั้น เคนด ซึ่ง ยกตาม ขึ้นสูง ชิงกเหวี่ยง
ตามไปเสีย จากที่ หมาหย เพราะ มมอด ด้ตร ชาวกลมงาม ปรากฏเออมน
มาท ของ ประตู ชายเสื้อ ครุย อนุ หอย ลง จาก มอกลมงาม นน หอย
เป็น ระบาย มือ ที่ เรียวเล็กงาม เหมาะของ ท่านหญิงสิบ ใช้ อัน จฉน จะ
ขาด ด้วย ความ ตกใจ และอกครุ หนึ่งบาน ประตู ก ลาก บัด เหล็ก ดาน
ลง เรียบร้อย เคนด เขอร์เบอด หยด คง พง อยู่กับ ดาน และ ร้องขึ้น
ด้วยความ พังวาล ที่ ประตู บัดนั้น ว่า

“ข้าแต่ มาร์ส ผู้เป็น เจ้าแห่ง สงคราม ข้ายังไม่เคยเห็น ผู้ใด
มี ใจ อันเยือกเย็นเช่นนี้ เลย”

แปลเวดนาน เคนด เดินไป มาใน ห้อง อันกว้างนั้น ประเดียด
ก็หยุดมอง ดูที่หน้าต่าง เพื่อ ถอดตา ดูกระแฉับนั้นใน โถงวัดของจำแม่นน้ำ
ที่ อยู่ โถง เบื้องล่าง ทางช่อง ตุ๊ก กรง ครึ่งหนึ่ง ซึ่ง เป็น แม่น้ำ อันงาม
แปลเครื่อง ให้เห็น ความ อิศรมหาพ ซึ่ง ตุ๊กกรง เหล็ก กั้น ความ เห็น
เช่นนั้นด้วย โดยที่ เคนด คง ปะนัก โทษ ดูเหมือน ว่าเจ้าของด้านกั้น

มิได้คิดที่จะทำ ความคิดต่อกับ นักโทษ ผู้ หาดูงาน นั้น เลย ใน ที่สุด
 เคนต์เดินเข้าไปใน ห้อง แดงเหลืองตัว ลง นอน บนเตียง ทั่ว ๆ ที่ ยิง ล้อม
 รอบเท้า คิด เต็ม อยู่ อย่าง นาน และ เขา ตาบ เป็น เพื่อน รวมเตียง นอน
 หลับไป เมื่อ เคนต์ ตื่น ขึ้น กรู ดึก ว่า ได้ นอน หลับ ไป เป็น เวลา นาน ใน
 วัน นั้น และ ความ รู้สึก แรก เพื่อน ก็ คือ รู้สึก หิว เพราะ เคนต์ เคย
 อยู่ ใน ที่นอน ตำราญ และ สัมภรณ์ ต่อ มา ถึง ที่ เคย นอน ใน เวลา หลับ นั้น
 ก็ คือ เสียง เตือน เหล็ก คาน อย่าง รมิด รมัง คล้าย กับ ว่า ค้อน ของ
 เคนต์ มุ่งหมาย จะ เขวาทา ร้าย เขา และ จับ เขา ใน ระหว่าง ที่ กำลัง หลับ
 อยู่ นั้น เคนต์ ถูก ชน นัง ตรง เตรียม ตาบ ไว้ พร้อม ที่ จะ แทะ แดง
 คอย สดับ ตรับ พัง อย่าง รมิด รมัง ความ เจ็บ นัน ถึง นัง ที่ เคย
 และ ขณะ ที่ เคนต์ นัง คอย ระวัง จน แทบ จะ ไม่ หายใจ นั้น ความ เจ็บ
 ยิ่ง ถึง มาก เสีย กว่า ที่ จะมี เสียง ถอน หายใจ ใหญ่ ราบ ลอน ซึ่ง ทำ ให้
 เกิด ความ หวาด กัด มี ศาส์ ชน ใน ร่าง อัน ผึ่ง ผาย ของ เคนต์ หนึ่ง นั้น
 เพราะ เคนต์ รู้สึก ว่า ใน ถ้า แม่ นำ ไหว นั้น เป็น ที่ สิ่ง ของ วิญญาณ อัน
 คร้าย ดำ แดง รูป หน้า ถั่ว หดถอก หดถอน ด้วย ความ มุ่งร้าย ค่อม นุษย์ และ
 ใน การ ที่ จะ ค่อย สดับ กับ ศาส์ ชน ตาบ ของ เขา ไม่ มี ค่า อะไร เช่น เคย กับ
 ใบ อ้อ เคนต์ หวด ระลึก ได้ ด้วย ความ สยง เกตว่า วัง นัง ตั้ง อยู่ บน
 ถูก เขา เลอะ เล เพียง ห่าง จาก กัน ราว ๒-๓ จัก เท่านั้น ซึ่ง มี นาง ไม่
 อันงาม เข้ม หล้า หาวาง งาม ไต ใน มนุษย์ โลก เบี่ยน มี ได้ ต่อ ชาย
 ให้ ไป สู่ ความ ตาย แล้ว เคนต์ ก็ ทำ เครื่องหมาย ไม่ ทาง เชน เพื่อ บอ
 กัน มายา นัน เมื่อ รวบ รวบรวม ใจ ปลุก ให้ เกิด ความ กัด โดย ความ เต็ม ได้

ในศาลนา และทั้งดาบ อันไร้ประโยชน์แล้ว เคานต์ยังไปที่ประตู
ซึ่งเปิดนำไปสู่ห้องใหญ่ และก็มาพบความหวาดกลัวอย่างยิ่งนั้น
เป็นความจริง ภายในห้องใหญ่ข้างนอก นางไซเรน* แห่งดำแม่น้ำ
ไรท์ ยืนเอาหลังพิงประตูข้างนอกที่ปิดอยู่นั้น คล้ายกับจะแสดง
ว่า บั๊จแห่ง ความชั่วร้ายช่วยนางได้น้อยเพียงไร ในเวลาอันเปลี่ยน
แปลงนี้ ริมฝาปากของหล่อน ชัด ด้วยความกลัว และ ดวงตา

ของหล่อน เบิกกว้าง ด้วยความหวาด เมื่อกลับกับดวงตาของเคานต์
เชอร์เบอตฟอนส์คอนเบอร์ก ผมของหล่อน ซึ่งมีสีเหมือนขนขาว
เหลืองเมื่อแก่แล้ว ซึ่งคลุมหน้าผากอันขาวละเอียดอ่อนลง ขมวด
ม้วนบนยาวจนแทบจะจรดพื้น หล่อนแต่งกายเรียบ ๆ อย่าง หญิง
สาวใช้ ผ้าคลุมศีรษะสีเหลืองบนผมอันงาม และผ้าคาดสะเอวนั้น
ขาวบริสุทธิ์ ไม่มีมดทินราวกับหิมะเมื่อแรกหยาด ในมือหล่อนถือ
ภาติโบหนึ่ง บนภาตินั้นมีก้อนขมบั้ง และขวดเหล้าเบียร์ไปด้วย
เหล้าองุ่น เมื่อได้เห็นเคานต์ ตมหายใจอันเร็วของหล่อนหยุด
ซังกักอยู่ครู่หนึ่ง หล่อนยอ กายลง แสดงความเคารพอย่างอ่อนน้อม

“ไม่หยอ” หล่อนว่า แต่ความกลัวลูกคอหอยหล่อน
และหล่อนพูดต่อไปอีกไม่ได้

เมื่อเห็นว่า เคานต์มีสิ่งเกี่ยวข้อง กับ รัดฟี เป็นแต่เกี่ยวข้อง
กับมนุษย์ในโลกนี้ ซึ่งเคานต์รู้จักและมิได้มีความกลัวแล้ว ก็

* นางไซเรน คือนางงามเป็นมายาวที่ล่อให้ชาวเรือหลงไปหา
ด้วยเสียงหวาน มีในเรื่อง เยตัน หวาดเรือให้ชื่อตามนาง คือ
หวุดไซเรน

เกิดความปั่นป่วนขึ้นในใจของเคนต์ทันที เมื่อพัสตางามใน
ประเทศของเขาเป็นเวลา ๓๐ ปีมาแล้ว เคนต์ไม่ได้เห็นผู้
คราวนี้ ความใคร่ในทันใดในสิ่งที่เคนต์มิได้เห็นมานานแล้วนั้นได้
ครอบงำหัวใจของเคนต์ ลมหายใจก็แรงยิ่งขึ้น เมื่อเกิดมีความ
กระสั่นขึ้นในใจ เช่นนี้ เคนต์รีบเดินเข้าไปหาห้อง และห้อง
คูเหมือนจะถดถอยเข้าไปหากำแพง เมื่อเคนต์ก้าวเข้าไปหา ความ
หวาดกลัวฉวยขึ้นที่ดวงตา แต่เคนต์เป็นแต่ฉวยเอาภาชนะบรรจุ
อาหารอันสิ้นระวีของห้องเท่านั้น แล้วเอาไปวางไว้บนม้านั่ง
และยกขวดเหล้าขึ้นดื่มเหล้าภายในครึ่งหนึ่งโดยมิได้หยุดพัก ครั้น
แล้วจึงถอนหายใจใหญ่แสดงความพอใจ แล้วเคนต์จึงพูดขึ้นคล้ายๆ
กับจะรู้สึกอายว่า :

“โปรดให้อยู่ในการต้อนรับอย่างอบอุ่นของฉัน แม้สาวน้อย
แต่ความกระหายเมื่อครั้งยังอ้างว้างอยู่ในทะเลทรายนั้น คูเหมือน
จะคงอยู่ในคอของฉัน และเหล้าองุ่นอันดีนั้นเตือนให้ฉันรู้สึกตัว
ว่า ฉันเป็นชาวเยอรมันคนหนึ่ง”

“เหล้าองุ่นนำมาสำหรับสาบสูญ เพคะ ห้องนอนอย่างอ่อนนุ่ม
และหม่อมฉันรู้สึกยินดีที่สาบสูญพอใจ ไม่หยด”

“ห้องนอนก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกันหรือ แม้สาวน้อย ห้องนอน
อะไร? และห้องนอนคือใคร?”

“หม่อมฉัน ชื่อโบตริกซ์ เพคะ ไม่หย่ หลอด หม่อมฉันเป็นสาว
ใช้อยู่ ใน วังนี้ หม่อมฉัน เป็น บุตรี ของ ชาวป่า ชื่อ วิดเฮล์ม และ

อนิจจา! เวลานี้ หม่อมฉัน รับใช้ ท่านหญิง ซึ่ง เป็นผู้คุม ฝ่าบาท”

“ถ้าฉัน ทะเถาะ กับ ผู้คุม ฉัน แม้แต่ เด็ก น้อย คง ที่ ฉัน อยาก แล้ว
ฉันเกรงว่า ที่ คุณขง คง จะ เก็บตัว ฉัน ไว้เป็นทาสอยู่นาน ทำไม ผู้ชายใน
วงนี้ ขาดแต่ เก็น หรือ จึงได้มอบ ให้ผู้หญิง รับ ทำการ อัน ไม่

เหมาะ”

“ผู้ชาย ไม่ ขาด หรอก เพคะ ไม่หย่ หลอด แต่ฉัน กำลัง รับ
กับ วัง ของ ฝ่าบาท และ สำหรับ ชาย ททๆ คน มี หน้าที่ เจาะ คง ไว้ สำหรับ
ให้กระทำ ผู้หญิง คง จะ เหลือ น้อย ถ้าฉัน กับ ที่ กงหาญ อย่าง
ท่าน เคนตฟอน สคองเบอร์ก เห็น ส้มควร จะ รับ กับ พวกเรา

“แต่ผู้หญิง รับ กับ ฉัน นี้ โบตริกซ์ จะให้ ฉัน ทำอย่างไร ยอม
แพ้อย่าง อ่อนน้อม กระนั้น หรือ?”

“ฉันทราบ ที่ กงหาญ ได้ยอม แล้ว มา ก่อน และ กง คง จะยอม อีก
เพคะ ไม่หย่ หลอด ใน เรื่อง ที่ มี ผู้หญิง เกียวข้อง ด้วย โบตริกซ์
เสริม อายจัน แก้มแดง เรือ และ ทอด ตา จบ ฟัน อย่าง น้อย
ที่สุด หม่อมฉัน ได้ รับ คำสั่ง มา เช่นนี้

“ไม่ น่า จะ ตีโทษ พวก ฉันทราบ เหตุอันนี้ เลย เคนตฟอน คง ด้วย
ความ กระวน กระวาย ฉัน ขอ สำบาต คอ หลอด แม้ ตัวน้อย ของ
ฉัน ว่า ถ้าฉัน กับ สตรี งาม เช่นเดียวกับ ลูกสาว ชาวป่า งาม นี แล้ว ฉัน

ก็จะโยนข้าวทิ้งหมดทั้งเลย นอกจากแซ่ทั้งสองนี้ เพื่อไว้สำหรับ
กอด ห่อหุ้ม

แล้วเคนต์ยืนแซ่ทั้งสอง ออก ก้าวเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่ง
ในขณะที่ หล่อน ถอยหนีด้วยความ ตกใจ

“ไม่หยด หม่อมฉัน เป็น แต่เพียง ผู้นำ ข้าว อันต่ำต้อย หม่อม
ฉัน ขอ วังวอน ให้ฝ่าบาทโปรด พังใน เรื่อง ที่ดิฉัน จะ บอก ก่อน ท่าน
หญิง ของ หม่อมฉัน เคนต์ เสด็จ ได้ ส่ง ตัว ดิฉัน มา เพื่อ บอก กับ ฝ่าบาท
ว่า——”

การ กล่าว ถึง เคนต์ เสด็จ ด้วย ความ ตกใจ ซึ่ง เป็น สิ่ง ที่ มี ต่อ
ไม่ทางแซ่ อัน เป็น ประกาย ที่ กว้าง ของ เคนต์ หนุ่ม ทำให้ หล่อน หยุตงกั

“ฉัน ไม่ มี การ เกี่ยว ข้อง อะไร กับ เคนต์ เสด็จ” เคนต์ ร้อง
“หล่อน ได้ ทำ กด ล้อ ดัน มา ให้ ติด กับ ใน ขณะ ที่ ฉัน กลับ มา จาก
สงคราม ไม่ทางแซ่ ซึ่ง ไม่ ต้อง สงสัย หล่อน เอง ก็ ต้อง รับ ตำรา ว่า
เป็น สิ่ง ที่ ศักดิ์สิทธิ์”

“เป็น เพราะ เธอ กด ฝ่าบาท เพาะ ไม่ หยด ข้าว คราว ใน
ความ กล่าวหาญ ของ ฝ่าบาท ที่ ดินแดน อัน ศักดิ์สิทธิ์ นั้น ได้ กลับ มา ต่อ
เบื้อง ใน เขต ไร่นา ระหว่าง ๒-๓ ปี และ เมื่อ ฝ่าบาท กลับ มา พบ
วัง ของ ฝ่าบาท กำลัง รม พุ้ง กับ วัง ของ เธอ—เธอ จะ ทำ อย่างไร โอกาส
เปิด ให้ แต่ ฉะเพาะ การ จับ กับ ฝ่าบาท เท่านั้น จง ตัดสิน ดู ขี เพาะ ว่า
หล่อน จะ ต้อง รับ เคราะห์ เพียงไร ด้วย คาบ อัน คมกล้า ของ ฝ่าบาท ที่
ชัก ชวน ฟาดฟัน ความ ดำรง อยู่ ของ เธอ อะไร ๆ ย่อม ยุติธรรม ทั้งสิ้น

ในสงคราม ที่ปรึกษาต่างแก่เธอ ฝ่ายบาท จะทำอย่างไรในเรื่องอันสำคัญนี้? ไม่หยุด”

“ฉันจะทำอย่างไรนะ หรือ? ฉันก็จับตามไปหาศัตรูของฉันและเจรจากับเขา หรือรบกับเขา ตามแต่จะได้ผลดีที่สุดสำหรับความรอดของฉัน”

“แต่ถ้าพาสัตว์จะจับตามไปด้วยกับฝ่ายบาทได้อย่างไร? ไม่หยุด”

เกานต์หยุดเดิน เมื่อความใคร่ในทางอื่นไม่ควร มันบ้วนขึ้นในใจ อีกครั้งหนึ่ง เกานต์จึงดูหล่อนด้วยความพิศวง

“นั่นเป็นความจริงที่สุดแล้ว โปตริกซ์ เขย ฉันลืมไป ถึงกระนั้นฉันก็ไม่ควรจะมาได้รับการ หลอก ดองเช่นนี้ ฉันได้กลับมาที่นี่ จากความอดอยากในป่า จากความ กระหายน้ำใน ทะเลทราย และจากความโหดร้ายใน สันาม รบ กลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนของฉัน ด้วยดวงใจ อันเต็ม ไปด้วยความรักอย่างสุด ต็ม ในทุก ๆ สิ่งใน แคว้นนี้ ฉัน กลับ มา จาก ความ เป็น นัก โทษ เสีย ด้วยซ้ำ

ถูก จับ โดย ยุติธรรม ด้วย พวก ที่นับถือเทวรูป ที่ ป่าเถื่อน ไม่มีผู้ใดจะสงสัยอน ซึ่งคนของเขาตายโดยมือของฉัน ประหาร กระนั้นด้วยน้ำใจอัน สูง ของนักรบ ที่แท้จริง เรามีได้ขอค่า ถวายหรือ ดับญา

สิ่งไร นอกจากยื่น ตาม คืนให้ฉัน และกล่าวว่า ‘จงกลับไปด้วยความสงบ’ เช่นนี้แหละในดินแดน ของ คน ป่าเถื่อน แต่พอฉันได้

ย่างเข้ามาเหยียบในดินแดน ของคริสต์จักรแล้ว ฉันก็ได้มาพบ อาการยืนยัน

ขย้างดวงและวงจลา อันโกหก และการ ค้อน รม นันในวง ของเพื่อน
บ้นนั้น ก็ กกรลงเหล็กถานคุณข้ง นัน

“โอ! เป็นการ กระทำที่ น่าอาย และไม่ ควร” หดอนร้อง
ด้วย ดวงตา อัน คลอ ด้วย น้ำตา และ ด้วย ริมฝีปาก อัน สั้น วรรวิ เคียง
เจือย แจ้ว แสดง ความ สงสัย ของ หดอน ทำให้ เคนต์ ขึ่ง เดิน ไป มา ด้วย
ความ กระวน กระวาย นัน ต้อง ข้งก อีก ครั้งหนึ่ง ก็ กระทำให้ เคนต์ ต้อง
หยุด มอ้ง ดู หดอน ด้วย ความ รัลึก อย่างหนึ่ง นัน ขึ่ง เคนต์ ไม่ สามารถ
จะ อธิบาย ได้ และ ขึ่ง เคนต์ รัลึก ว่า เป็น การ ขาก ที่ จะ ระวัง ความ
รัลึก เช่น นั้น ใน ทันใด ความ ขยอก จะ ระวัง ใจ ได้ ก็ เริ่ด ว่าง ไป จาก
ตัวเขา ลัน เคนต์ กระโดด เข้า กอด หดอน ไว้ ใน วง แขน แล้ว ถาก
หดอน มา กลาง ห้อง ขึ่ง หดอน ไม่ สามารถ จะ ให้ อาณัติ ที่ จะ ทำ ให้
ประตุ เป็ด

“ไมย หดอด ไมย หดอด” หดอนร้อง ด้วย ความ กตัญ พดาง
ดิน รม จน ลุด ความ สามารถ เพื่อ จะ ทำ ให้ หดอน หลุด จาก วง แขน

“หดอนว่า อะไร าก็ ยุติธรรม ทั้ง ดัน ใน สังคม และ ที่ หดอน
ว่า เช่น นั้น หดอน ก็ กล่าว แต่ เพียง ครั้งหนึ่ง ของ สุภาดิติ ขึ่ง ยังมี
ต่อไป อีก ว่า อะไร าก็ ยุติธรรม ทั้ง ดัน ใน ความ รัก คู่จ เคียวกัน และ
นกงงาม เอ้ย แม่ เทพธิดา แห่ง ป่าไม้ ผู้ ขย ข้าง เรือน วุ ใน ดัน ที่
ไม่ มี ใคร ลอน เขา ได้ โดย รวด เร็ว เสีย ที่ กระไร นัน ขอ ประกาศ ด้วย
ความ เชื้อ มั่น ว่า นัน รัก หดอน

“แหม! ข้างแสดัง คนเป็นคนรักที่สุภาพ และน่าไว้วางใจเสียจริงนะ เพคะ” หด่อนพูดไม่ใคร่จะออกด้วยความแค้นที่ขึ้นถึงขีดสูง พลางผดักได้ เคานต์จาก หด่อน

“จริง ๆ แม่สาวของฉัน มี ความน่าไว้วางใจ และ ความสุภาพ ในการ สังคราม ของฉัน ก็แค่น้อย และการ ขอความรัก ของฉัน ก็ใคร่จะให้ มี ลักษณะ เป็นไป คู่ๆ เดียวกัน ไม่มี ประโยชน์อะไร ที่จะ ดิ้นรน เพราะฉันจับ หด่อนไว้ มัน เพราะฉัน จง รับ ความ สุภาพ ไว้กับ ตัว ของ หด่อนเอง ตาม ที่ หด่อน แะหน้าฉัน ”

เคานต์พยายาม ที่จะ รับ หด่อน แต่ โบตรักแห่ง ศรัทธา นั้น แขน ของ หด่อน ที่ เป็น อีก รุน ผลิต ที่ นำ ออก ของ เคานต์ ตรง ที่ ห้อย ไม่กางเขน อัน ดาว แฉว กัน เคานต์ ได้ ใน ช่วง ระยะ แขน ของ หด่อน ที่ สามารถ จะ กัน ได้

“เคานต์ ฟอน ล็คอนเบอร์ก ความคิด ของ ผู้อื่น เมื่อ เปรียบ กับ ของ ฝ่ายบาท แล้ว จะ ต่าง กัน อย่างไร ? ฝ่ายบาท มา โดย มิ วัค ใน วงนี้ ตาม ที่ ฝ่ายบาท ว่า โดย มิ ได้ ระแวง ภัย หม่อมฉัน เข้ามา ใน ห้องนี้ ก็ เพื่อ รับ ใช้ ฝ่ายบาท ทั้ง ๆ ที่ รู้ ว่า น่า กัด ด้ อันตราย นั้ แต่ โดย ที่ เชื่อมั่น ใน ทหาร อัน แท้จริง ของ ไม่ กางเขน และ นี้ เป็น ผล แห่ง การ ตอบ แทน หม่อมฉัน ก่อนอื่น จง กระชาก เครืองหมาย อันศักดิ์สิทธิ์ นี้ ออก จาก หน้อก ของ ฝ่ายบาท เสีย ก่อน เพราะ เครืองหมาย นี้ สมควร จะ คิด ก็ แต่ สุภาพ บุรุษ ที่ ไม่มี มดทิน ”

องแขน ของ แคนต์ ค่อยๆ คลาย ออก และ แขน ทั้งสอง ตกลง โดย มี วัสดุ

“ ด้วย ตาม ของ นี ” แคนต์ ร้อง “ ใน ไม้ เรา สอน ให้ หัด อด
เขาใจ คำ ด้วย หัด อด เป็น อิศร แล้ว เขียว

หัด อด มิ ได้ เค็ด อด อด เพื่อ ทำให้ หัด อด พัน ภัย ได้ รับ ความ
เป็น อิศร ใหม่ นี หัด อด เป็น แค่ง คง ขึ้น อยู่ ที่ เดิม ชาย ช่าง เดื่อง ด
แคนต์ ซึ่ง ทำ หน้า บัง อย่าง เกด ยด ซึ่ง คอ หัด อด

จน ใน ที่ สุด เมื่อ หัด อด พุด หัด อด พุด อย่าง เอียง อด อด :
“ หม่อม อด ยัง ไม่ ได้ กระ ทำ ตาม หน้า ที่ ของ หม่อม อด จน อด อด
ถ้า เช่น นน อด จึง ทำ เดีย ชี ใน นาม ของ บิด อด แล้ว ไป เขียว
ฝ่า บาท จะ ยอม พบ กับ ท่าน หญิง ของ หม่อม อด แคนต์ เทส
ไหม คะ ? ”

“ ไม่ ! ”
“ ฝ่า บาท จะ ยอม พบ กับ ทุก ผู้ แทน ของ เธอ ไหม ? ”

“ ไม่ ! ”
“ ฝ่า บาท จะ ดั บั ญา ได้ ไหม ว่า จะ ไม่ ทำ สงคราม กับ เธอ เมื่อ
เธอ ปลด อด ฝ่า บาท ให้ เป็น อิศร แล้ว ”

“ ไม่ ! ”
“ ถ้า แทน ที่ เธอ จะ เคื่อง เธอ กัด บั ให้ อด อด ฝ่า บาท และ เธอ
กัด บั ปลด อด ให้ ฝ่า บาท เป็น อิศร ฝ่า บาท จะ ทำ อย่าง ไหน ? ”

“ฉันจะรวบรวมข้าทาสของฉันเป็นกองทัพ ได้ตั้งกองทหารที่ล้อมวังฉัน และทำลายวังนักโทษนี้เสีย”

“หม่อมฉันจะต้องนำคำตอบเช่นนั้นไปเรียนเคานต์เตตจังจริงๆ หรือ?”

“หัตถอนจะอย่างไรก็ได้ตามความพอใจของหัตถอน เหนือเป็นอันสิ้นเรื่องกัน

“หม่อมฉันเป็นแค่เพียงสาวใช้ที่คาดขย และไม่ได้มีความรู้อะไรในเรื่องการเมืองอันดกดำ แต่ถึงกระนั้นก็ หม่อมฉันก็ดูเหมื่อนจะทราบว่ คำตอบเช่นนั้นมิได้ทำให้هلكตายนั้นเกิดอันที่เลยและโปรดเชื่อหม่อมฉันเถิด เพราะ หม่อมฉันรู้สึกโหม่นสั่นเป็นอย่างยิ่งที่ฝ่าบาททรงขัดขัน

“ฉันรู้สึกขอบใจหัตถอนในความเอื้อเฟื้ออารยทงนี้” หนาทพูด

“หัตถอนของหัตถอนหมดหรือยัง?”

“ดวงตาของหัตถอนยังคงจับอยู่กับฉัน หัตถอนนั่งอยู่เป็นนานก่อนที่จะตอบ แล้วหัตถอนก็เอ่ยขึ้นโดยมิได้แสดงอาการให้รู้ว่าหัตถอนจะพูด และเมื่อหัตถอนพูด หัตถอนก็มีกตัญญูหาฉันสืบตาเขา

“ฝ่าบาทเจ้ากอดหม่อมฉัน ทำให้หม่อมฉันตกใจ หม่อมฉันไม่เคยถูกใครทำอย่างรุนแรงเช่นนั้น ฝ่าบาททรงดื่มฐานะอันห่างไกลระหว่างฝ่าบาทกับหม่อมฉัน ฝ่าบาทเป็นถึงผู้ตั้งขึ้นสูงในราชอาณาจักร และหม่อมฉันเป็นแค่เพียงสาวใช้ ถ้าหม่อมฉันพูดอะไรออกไปด้วยความ

โกรธ ซึ่งมีได้เป็นกิริยาที่อ่อนน้อม หม่อมฉันขอให้ผ่านทางโปรด
ยกโทษให้หม่อมฉันด้วย”

“นี่นะ! ในนามของไม้กางเขนนี้^๕ ที่หล่อนเห็น หล่อนจะ
มายืนเจรจาสิจำนานสักเพียงไร หล่อนคิดว่าฉันทำด้วยหินมิได้
สร้างขึ้นด้วยเลือดเนื้อหรือ? เครื่องแต่งกายของฉันชาติวันไม่เป็น
ชิ้นดี ฉันอยากจะให้มันส่งยกฉันเมื่อเข้าสมาคมกับสัตว์^๖ และ
ไม้กางเขนเยโนแดง^๗ ก็ห้อยอยู่ด้วยเส้นด้ายเพียง ๒-๓ เส้นที่เสียดุนึก
เพราะฉันนั้นจริงนะ เดียวฉันก็จะกระชากมันออกจากหน้าอก ดังที่
หล่อนสอนฉัน และโยนทิ้งเสียหรือ?”

ไบตริกซ์เงยหน้าขึ้น ขำเคืองดูด้วยความตกใจที่ดวงหน้าของ
ชายหนุ่มครึ่งหนึ่ง และเมื่อเห็นเหงื่อจับหน้ามาก แคนต์เป็นเม็ดๆ
มือขวาจับอยู่ที่ส่วนบนของไม้กางเขน ตรงด้ายไหม ซึ่งหลุดจาก
เส้นในจวนจะขาด และแคนต์มองคาตูลุหล่อนโดยรวดเร็ว หล่อน
เกาะประคองครึ่งด้วยมือของหล่อน และในทันใดนั้น ประตูก็เปิด
ออกแต่เพียงที่ใช้จะหย่อนได้ แคนต์เฮอร์เบอดสังเกตเห็นที่ช่อง
ประตูมีโซ่เพิ่มอันที่แคนต์พันเส้นจวนขาดด้วยควบนั้นอีก ๓ โซ่ราว
กับนกเขาในไฟ หล่อนถอดได้โซ่เส้นดังไปโดยรวดเร็ว ประตู
นั้นก็ปิดและลงดาลโดยรีบร้อนทันที

แคนต์เห็นว่าหล่อนไปแล้ว และนำจะพอใจที่หล่อนจากไป
เสียแล้ว แต่ความเป็นอยู่ของมนุษย์ย่อมเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว

พอออกไปตามคำสั่งของเขา เคนต์ก็เริ่มรู้สึกความเศร้าใจถึง
 ห่อนที่กระทำตาม เคนต์กล่าวโทษตนเองที่ใจสองเท่า หนึ่งไม่
 จ้ายห่อนใด ในเวลาที่ได้อะไรห่อน และต้องปล่อยให้ห่อนไปเฉยๆ
 เคนต์คิดว่าความจริงที่เขาได้ประพฤติดังนี้ ไม่งามต่อห่อน
 และเมื่อทำเช่นนั้นแล้ว ก็ย่อมทำให้ห่อนไม่มาอีกเป็นแน่ เมื่อ
 คุมซังเขาดูเยือกเย็นจริงจัง อย่างเหลือที่ จะพรรณนาได้ เมื่อ
 ปราศจากห่อนครั้งหนึ่ง หรือ สอง ครั้ง เขาตะโกนเรียก ออกซื้อห่อน
 แต่เสียงก้องดังกึกใน กำแพงอันกว้างเปล่าเท่านั้น เป็น คำ ขานรับ
 เป็น ครั้งแรกในชีวิตเขา ที่ความ ตีเทิดเรื่อร้างไป ใน ความฝัน
 เขาฝันว่าได้ได้ติดตามเงาของหญิงสาวซึ่งมักจะหายไป ใน วงแขน
 เขาเสมอ และ ซึ่งเคยกักหัวใจเขาไว้ เดียวกันแสดงความรัก
 ในเวลาเช้า เคนต์นั่งขมขื่น คิดอย่าง ลึกซึ้ง คิดถึงที่คุม
 ซังอัน เป็นที่ ไม่คุ้นเคยแก่เขา นักโทษ บัดนี้ กลายเป็นที่ อิศร แก่
 จตองใจเขาแล้ว เคนต์นั่งนิ่ง บนม้า คอย จ้อง ดู อยู่ที่ประตู
 ใน ที่สุด ด้วย ความ ปลัดม้วน ประตูนั้นเปิด ออก ข้าแต่เด็กน้อย
 ตามแต่ที่ใครจะ หย่อนได้ แต่ ไม่มี ใคร เข้ามา และ เคนต์ ก็คง นิ่งนั่ง
 รอจน ภาย อยู่ โดย ผู้ ที่ ยืน อยู่ แล้ว หา เห็น ไม่
 “ไม่ หอดด เคนต์” เสียง อันหวาน ของห่อนเจอยเจ๋อมา
 เข้าใจได้ และ กระทำให้ผู้ฟัง ปลัดม้วน ด้วย ความ ดีใจ เคนต์รู้สึก ว่า
 เสียง นั้น เป็น เสียง ที่ แสดง ความ รัก ไม่ ต้อง สงสัย คง จะเป็น ด้วย

“เจ้าของ เลี้ยงเห็น ห้องว่างเปล่า” “ไม่ หตอด เคนต์ หม่อมฉัน

นำเอาอาหารเข้ามาให้ ผ้าบาทจะไม่มัวกับที่เดียวหรือ?”

เซอร์เบียดลุกขึ้นช้าๆ แล้วเดินเข้าไป เห็นภาพของเจ้าของ

เลี้ยง หตอนยืนอยู่ในห้องโถง มีอาหารซึ่งแม่พี่ ซอบรสตั้งปวง

เห็นเขาก็ต้องมี ความ ขยาก วาง สัต อยู่บน ถาดไม้ ซึ่ง มือ ของ

หตอน ร้องรับ อยู่

โบตริกซ์ เข้ามาข้างใน “ เคนต์ว่า

หม่อมฉัน เกรงว่า ถ้าผม คง จะทำ ให้อาหาร บาง อย่าง หก

ผ้าบาทรับ ถาด หนอย เกด ะ

เคนต์ หน้ม เดินเข้าไป ที่ ของ ประตู แถว กับ ถาด จาก มือ หตอน

เอาวางไว้ บน ม้านั่ง อย่างเดิม แล้วจึง ถาด ว่า เซอเซม ซา

“ผ้าบาทไม่ พอใจ ในการ ทัดถน อยู่ ด้วย เมื่อนั้น และ หม่อมฉัน

ไม่ อยาก ทำให้ ผ้าบาท เค่ง อีก

“โบตริกซ์ ฉัน ขอให้ หตอน เข้ามา ข้าง ใน เกด ฉัน มี อะไร ที่

จะ บอก กับ หตอน”

“โซ่หนา หาได้ ก็นำ พุดไว้ ได้ ไม่ ไม่ หตอด เซม พุดเกด

หม่อมฉัน จะ พัง”

“สิ่ง ที่ ฉัน จะ บอก กับ หตอน นั้น ก็ จะ เพราะ แต่ หตอน คน เดียว”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ เหมาะ สำหรับ การ สันทนาการ อย่างนั้น ไม่ หตอด

ไม่มี ทหาร ยามยืน อยู่ ใน ห้อง โถง นี้ เลย”

เขาค้นทอดถอนใจใหญ่ แล้วพูดลงนั่งบนม้านั่ง โบตรึกษ์
เมื่อได้ให้เหตุผลอย่างงามแล้วว่า ทำไมหลอดจึงไม่เข้าไป ก็
รู้สึกพอใจในคำพูดอันคมคายของหลอด ที่กล่าวตามแบบ ตรรกวิทยา
และควานักก็ได้คิดตาม ตรรกวิทยา แล้วก็จะป้องกันตัว หลอดก็
ลงรถโซ่เส้นต่างเข้าไปยืนอยู่ในห้อง และเพื่อจะมีให้คิดเค้นได้
ว่าหลอดทำอะไร ครั้ง ๆ กต่าง ๆ หลอดจึงปิดประตูเสีย แล้ว
เขาหลังพิงประตู เขาค้นเงยหน้าขึ้นมองดูหลอด และก็แลเห็น
ได้ว่าหลอดมิได้พักผ่อนเลย ตรงกันข้ามทีเดียว ดวงตาอันงาม
ของหลอด ซึ่งได้หลับครั้งหนึ่ง สว่างรยว่าหลอดได้ร้องไห้ และ
ดวงหน้าของหลอดก็ฉายความสังสารให้เห็นได้อย่างชัด ซึ่งทำให้
หัวใจของเขาค้นถอน และทำให้เขามีความเลินหาในหลอด แน่นนอน
ทีเดียวเขาค้นระบิบ อธิบายได้ อย่างมั่นคง แล้วจึงจ้องดูหลอด หลอด
อายจนแก้มแดงเรื่อ น้อย ๆ เมื่อเขาค้นพิศดูหลอด ไม่กล้าจะสบตา
อันจ้องจับอยู่อย่างแน่นิ่งนั้นเลย

“โบตรึกษ์” เขาค้นพูดซ้ำ ๆ “ฉันได้ประพจน์ต่อหลอด
อย่างรัดกุมและอย่างโหดร้าย ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น แต่ขอ
ให้คิดสำรวจภาพผิวนั้น จงช่วยจึงวอนให้หลอดยกโทษฉันด้วย เพราะ
โดยเหตุที่ฉันเคยต่อความทารุณในค่ายทหาร ละจรรยาอันสุภาพ
เสีย ฉันขอให้หลอดจงได้ให้อภัย”

“ไม่มีอะไรจะยกโทษ หรือยกโทษ ผ่าบาทเป็นเจ้าชั้นสูงใน
ราชอาณาจักร และหม่อมฉันเป็นแค่เพียงสาวใช้ที่ต่ำศักดิ์”

“อย่าพูดเช่นนั้น มัน บาดหัวใจ ฉัน และ เป็นการ ลงโทษ
ฉัน อย่าง ร้ายกาจ สุภาพบุรุษ ที่ แท้จริง แล้ว ย่อม มีความ สุภาพ
แต่ ผู้ที่ ตั้ง หรือ คำ เช่น เดียวกัน ครั้น หล่อนได้ ทำให้ฉันอาย จริง ๆ
นางงามแห่งไพร่เอ๋ย”

“นั่น มิใช่ เป็น ความจริงใจ ของ หม่อมฉัน ไม่หยด หอมฉัน
คง ถือ ว่า ผ่าบาท มีความดี ใน มารยาท เช่นเดียวกับ เกียรติศักดิ์ มิฉัน
หม่อมฉัน ก็ คง จะไม่ มายืน อยู่ ใน ที่นี้”

“โบตริกซ์ มี ชาวป่า คนใด มา ยัง วงนี้ จาก ป่า และ แสดงความ
รักเฉพาะ แต่ หล่อน ผู้เดียว ด้วย หรือ ?”

“โอ! ไม่มีเลย ไม่หยด หอม”

“บางที หล่อน คง จะ มีความ พอใจใคร ใน วงนี้ ละ กระมัง ?”

“ผ่าบาท ทรง ต้ม เดี่ยว แล้ว ไม่หยด หอม ว่า วงนี้ ผู้ปกครอง เป็น
หญิง และ ความ พอใจ ของ หม่อมฉัน ที่ ผ่าบาท ว่า นั้น ก็ ย่อม จะ
เป็นที่ ไม่ พอใจ และ ขัด ต่อ การ ปกครอง อย่าง ดีศรี ของ เธอ”

“เป็น ความจริง ฉัน มีความรู้ ใน เรื่อง การ ปกครอง ของ ดีศรี
แต่น้อย แต่ เมื่อ หล่อน อ้าง ดังนั้น ฉัน ก็ คิดว่า เรื่อง นั้น ก็ คง เป็น ไป
อย่าง ที่ หล่อน ว่า ถ้าเช่นนั้น ท่าน เคาน์ เคส คง จะ เกรี้ยวกราด ต่อการ
ตอบ พะรหว่าง คู่รัก กระมัง ?”

“จะเป็นอื่นไม่ได้ อย่างไร เพคะ ?”

“หล่อน บอก กับ เธอ ถึง ถึง เรื่อง เมื่อ ฉันทน์ หรือ เปต่า ?”

“ฝ่าบาท หมอย ถึง การปฏิเสธ ของฝ่าบาท ที่ จะ ยอม เข้า กับ เธอ หรือ ? เพคะ ไม่หยอด”

“ฉัน ไม่ได้หมาย ความเช่นนั้นเลย โปตริกซ์”

“ไม่มี ใคร นอกจาก หองนี้ จะ พูด ถึง ฝ่าบาท โดยให้ ร้าย เถย ไม่หยอด”

หัตถอน ตอบ อาย จน แก้มแดง ร่วง กับ ดอก กุหลาบ

“ถ้าเช่นนั้น เธอ ก็ได้ สงสัย อะไร ?”

“สงสัย อะไร กัน เพคะ ไม่หยอด”

“สงสัย ว่า ฉัน รัก หัตถอน นะ ชี โปตริกซ์”

หัตถอน ตก ตึง จน แทบ จะ ไม่ หายใจ และ ทำท่า จะ หิน แต่เมื่อ

รวม รวม ความกล้าได้ แล้ว หัตถอน คง ยืน อยู่ กับ ที่ และ พูด โดยเร็ว

แต่โดย อาย ๆ ว่า :

“ก็ เมื่อ หม่อมฉัน เอง ยัง ไม่ สงสัย แล้ว หม่อมฉัน ก็ ไม่ เห็นว่า

ท่าน หญิง ของ หม่อมฉัน จะ ระวัง สงสัย ไป เช่นนี้ ได้ อย่างไร แต่ความ

จริง ที่ อาจ จะ เป็น เช่นนี้ เพราะ เธอ ว่า หม่อมฉัน ย่าง รุนแรง ใน การ

ที่ หม่อมฉัน อยู่ กับ ฝ่าบาท นาน เกิน ไป และ ต้อง ทำให้ หม่อมฉัน ต้อง

ร้อง ให้ คอย คำ แล้ง ได้ ให้ ร้าย แก่ เธอ ถึง กระนั้น เวลานี้ หม่อมฉัน ก็ ยัง

คง มา ที่ นี้ แต่ เป็น เช่นนี้ ก็ เพราะ หม่อมฉัน มี ความ สงสัย ฝ่าบาท เป็น

อันมาก และ เพราะ เกิด จาก ความ ชัง ของ หม่อมฉัน ว่า ท่าน เค้า ได้

คง จะ ประพฤติ ต่อ ฝ่าบาท โดย ผิด คติ ของ ขรรคม”

“ฉัน ไม่ เห็น จะ ประหลาด อะไร ใน ความ เห็น อย่าง นั้น การ ทำ เรื่อง

ของ เธอ นั้น นอกจาก ว่า ฉัน จะต้อง ทำให้ หัตถอน ทน ต่อ ความ ร้าย ของ

เท่านั้น แต่ โบตริกซ์ฉันได้ พูดกับ หล่อน อย่าง ตรงไป ตรง มา ใน เรื่อง ความรัก ของฉัน”

“โปรดทราบไว้ว่า สิ่ง ที่ ผาบาทได้กล่าวไว้ นั้นไม่มีอะไร จะ เปนที่ยึดเหนี่ยวเลย เพราะ หล่อนนั้น จะ ปลดปล่อย ให้ ผาบาท ได้ รับ ความ อิศราภาพ เช่นเดียวกับ เมื่อ ผาบาท เข้ามา และ บัดนี้ ไม่ หอดด ถาก่อน”

ก่อน ที่ เคนต์ ซึ่ง มี หิน จะ เสร็จ มัคคว จะ ขยับกาย ห้าม หล่อน หล่อนได้ เบ็ด ประศู ออกไป แล้ว แล้ว ปลดปล่อย ให้ ประศู นั้น คง เบ็ด ทั้งไว้ ซึ่ง ทำให้ นักโทษ ต้อง คุ่ม ขัง ตัวเอง และ บัด ประศู นั้น เพราะ เคนต์ ไม่ ประสงค์ ที่ จะ ออก จาก วง แต่ ผู้เดียว เมื่อ มี ผู้ ประสงค์ จะ นำ ไป เช่นนั้น”

จะรีบในเดือนหน้า



เสียงเพลง ของพี่

เสียงเพลง

๑ เห็น เดือน เดือน ก้องฟ้า
โลกเดือน คัด จันทร์ ยूर—

ดาว รอบ ขอบ แขน คุณ
แต่ ยะยิบ พราวพร้อย

๒ แสง นวล ขน จิตต์ ให้
ยาม พระพาย ไชยนิล
เงียบ สงัด ยิ่งใจ ปลิด
น่าน หนอย สุกน เกอ

๓ ขาน ไค ไบ่ เปี้ยน ค้วย
คำ ขับ แม่ หรือ หวาน
นกเอย นก อย้า หาน
คุเฝ้า เอย อย้า ชะม้อย

อาตุร แดเอย
ยาตุร คัดเอย

ควบ ล่อง แสงนา
ฟากฟ้า เพื่อนแสง
ไทย หิด

ฉาบ เนอ
หวาด ยัน ทรวงแด
จิตต ชน พงซาน

พังซาน นางเอย
ยัง อ้อย
เลี้ยง แม่ เถย นา
ว่า นอง เลี้ยงแหลม

๑ แห่ตมเลี้ยงแห่ตมรูปทอง
ศรเนตร์เลี้ยงปลาวงใจ
ศร รูป ห่วง อาตัย
มรรยาท วิทยา แพรว

๑ เรียนรัก เรียนรำอ้าง
รักยิ่งรักวิญจนา
ชีพ พิ ฝาก สมาร นาค
เพราะ รัก หมดกตัญเอย

๑ หมาย นาง ก็เกือบใกล้
เดือนเด่น อยู่ หาว สวรรค์
ส่วน นาง ดี พงศ์ พันธุ์
เหมือน กิ่ง พระโยม ยืน หล้า

๑ เดือน แดง เดือน เต่าเผ่า
ถมพิศ ก็ พา ตม
น้ำไหล ก็ พา ตม
อวระเว้า ถ่วง เขตตบ

๑ หนใดเล่าจักได้
หักจิตต์ ถม ความหด
คราบใดพิภพ ยัง
รักก็ คง ไหล ถม

แห่ตม นัย— นาเอย
พิ แดง
มัด พิ ติด แม่
หมด ค้องใจ เรียน

โอดครวญ
จวบ เพื่อ
นช นาว สวรรค์เอย
เขย่ง หน้า นางหมาย

หมาย จันทร จรนา
สุด พ้า
สูง ดั่ง คักดี แด
เกยจ้อง เคียง เดือน

ไม่ชม ลำดเอย
ดู ข้า
เค็ม ออก
เบ่ง น่อง ทัก หน

ดัง หวัง
ถ่วง พัน
หม่น อยู่ ้น น้า
มิ วั ถม เย

๑๑ เถยนานพาน พักตร์น้อง

นาน เน้น เกิน ขอม มี
กระนั้น จ้อ ฤดี
เหมือน พี่ ตา บอด คว้าง

๑๒ หายรัก ก็เมื่อ ม้วย

ล้ม นึก เมื่อ พี่ ตาย
เพ็ญ พักตร์ แม่ เหือด หาย
คม เนตร เลียบ ทรวง คล้อง

๑๓ ผู้รักสิ่งพี่ ใ้

ก้น นึก พี่ พิศ โถง
ดวงเดือน เติบ นวล ใ้
พิศ พิศ กล้าย เป็น หน้า

๑๔ โฉมตรุ คุ พาคู

สอย ยิ่ง ขับ สร ดาว
ควร แม่ อยู่ ถาง หาว
พอ พี่ ได้ ยด หน้า

๑๕ เปรมใจร้างน้อง คิด

หลับ เนตร เห็น นาง เหนื่อย
ล้ม ตา ว่า นาง เข้ม
หลง กลืน สุด กลืน ตม้าย

๑๖ ภา มี

เปล้า ร้าง
ถึง นุช เสนอ หน้า
ชก เค็ด หาย

๑๗ ปรำณ วาย

จาก น้อง
เมื่อ พี่ มรณ แม่
สุด เมื่อ เมือง ฝั

๑๘ ขาดย นึกเอย

ถองฟ้า
เพ็ญ พัง จรด นอ
นาฏ น้อง ครอบ โฉม

๑๙ ดิน ดาว ถึงดี เอย

หยาด ฟ้า
เหิร เข้ม มนุษย์ แม่
ชัน ชัน ใจ เปรม

๒๐ ตา เข้ม

เข้ม คล้าย
ทอด ร้าง
แม่น น้อง นาง หอม

๑ หอมหวาน ขาบ ชาน ฉ่ำ

เหลืยหวาน

หวด ครึก นึก ว่าหวาน

จรดแก้ม

หลง จม จิตต์ ดน ถาน

เคย พ่อย พลอดแม่

คน สติ สี เดีย แด้ม

พี่ ได้ แด้ม

๑ ถม พัด พี่ หดับ แด้ว

เคย ผัน

ว่า พี่ เคียง สุดา จันทร์

แนบ ข้าง

บุญก่อน พระ เด็ก ตรว

ต้ม ต้ม ต้ม ร่ม

พบ นุช ที่ เรด ร้าง

พี่ นุช

๑ ตี ใจ ตง แม่ แด้ว

พด้น งาม

เด็ก พจน วิชา พน ความ

สวาทใหม่

แถง ปาง พยายาม

ตาม คิด

พด้น แม่ เหลืยว คั่น ให้

อก ขำ กระเด็น เลี้ยว

๑ เดี่ยว นึก รัก สด ห้าม

เหือด ตง

ความรัก หัก จิต ปลง

สวาท อ่อน

เคย ผาก รัก จ้อย จง

ค้อ แม่ แด้นา

ดาว มี บัด พี่ ย่อน

ยอมนเข้า ถึงกาย

๑ กาย นาง อ่อน แม่น แม่น

อันใด ตี เฮย

พิภพ น หมด ถึง โทน

เปรียบได้

ดาว เจ้า ก็ ขาด ยัย

มอบรางวัล พี่แม่

คดถึง รัก พี่ แด้ ไป

กกันยังเกย กร

๑ กร ต้อง ถอด กอด แก้ว

กับ กาย

ทรวง หุ่น อุ่นทรวง หาย

น้ำตึก เต หวง หมาย

แรง รักเท่าไร ต่อน

๑ ละคร รัก คิม สุไว้

แทบ หมด ถม ปรวนใน

พลิก พน ค่น กายไว

คว่ หึง นง พิศ อ้น

๑ หมอน กั หมอน บ่ม บ้า

หลง จูบ ว่า นารี

กถัน หอม ห่อน หมอน ม

ใจ ทรน กิด หอมไว้

๑ หอม เอง อิม จิตต์ แก้ว

เหลือบ เพง พาง อมพร

เห็น จันทรว ค่อยเขจร

มหาเมฆ บิด เดือน หน้า

หน้าย ร้อน ถม กิด อด

ปราง พุ่ม พวงแม่

ไต่ เค้า ตามผจญ ๑

หว่างใจ

ขณะนั้น

แค้นสุด สัตยา นา

อก โอ้อาย หมอน ๑

ทับ ทวี

จูบได้

แต่ พ หอมแม่

กถัน นั้น หอมเอง ๑

ดังทรวง

ฟาก ฟา

จม เดือน ดัง แด

อับ คัดม์ เครือศรี ๑

๑ ศรี—ศรีเสาวลักษณ์โอ้

ขวัญใจ พี่เอ๋ย

เดือนดับดับโลกไป

แต่ก็

เพ่งพิศมิทันไร

รับแว่

จรดหอ

ล่อง ล่อง รก นบ แต่ น

ลึกลับ รวย รวย ดาว ๑

๑ ดาว นอย ดอย แข่งหน้า

มีเท่า จันทร์ จรัส แสง

ส่อง หาด

กตเยี่ยง เหล่านาง แสง

สอด รูป โคมเอ๋ย

ร้อยเท่า ร้อย อายหน้า

พ่ายแพ้ ด้วย ส้มว ๑

๑ ส้มว เอย บุญ พี่น้อย

นักรา

ยาก จัก ส้ม ปรารถนา

แนบ น้อย

อรเอ๋ย พี่ ขอ ดา

เคย ก่อน เทอญแม่

ดื่ม รัก ว่า เคย คอง

ชน ไท่ กามแสง ๑

๑ แสง ปวด ดี เทพ ท้าว

ระเห็จ หาย

มิ สถิตย ประสาน สาย

สาวท คด้อย

ปลอญ ศรี เลียบ ทรวง ชาย

ชิต อยู่ กระหนแม่

นักรัก หวาด ตึง จ้อง

หยาด น้ำตา คดอ ๑

๑. กอด เนตร ด้วย เด็ก ย้อย

หยด ไหล

รัก มี ส้ม ตังใจ

รัก แดก

ชาติ น พน ไป

พดาง ก่อน น้า แม่

ขอ เลี้ยง สบ พบ แก้ว

โตก หน้า พ้น ส้ม ๑

๑. ส้ม ตั้ง อยู่ รัก เจ้า

แรง เกษม

ส้ม แค่ สู้ใจ เปรม

เบียม ต้น

ร่วม รัก เร่ง รศ เอม

โอช ยิง เทอญนา

เพื่อ เมื่อ ชาติ น คน

รัก คน กตางใจ ๑

๑. เรียม ว่า ครวญ ครว น้าว

อนงค์ ส้มร

จริง จิตต์ เจตนา วอน

วากย โว

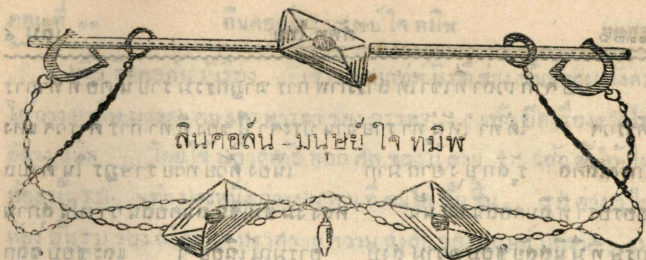
จูง கட மங் பங்

ประจักษ์ รัก เรียม เทอญ

ทุก ทั้ง ลิขิต เขียน ให้

แม่ วุ รัก เสนอ—หน้า ๓





ลินคอล์น - มนุษย์ ใจ ทมิฬ

โดย นวระนาค

แปลจากเรื่อง Murder Expert

นักฆาตรกรรมรายนี้ ได้อาศัยแบบแห่งการกระทำของ ลังคร บดเบียด จอมผู้ร้ายตัวดี เมื่อเรียน ถึงวิธีที่จะ ช้อน ศพ ให้กลับ ตาคนได้ แล้ว ก็ยื่น มือ ออก กระทำการฆาตรกรรมเสีย ต่อคนในคราว เดียวกัน และ ผล สิ้นท้าย ถูกจับ.

อาวเรน เจ ลินคอล์น, ทุนาย ความ ผุ่ม นิสัย ชอบการ เพาะ ปลูก พรวน ดอกไม้ และ เป็นผู้สืบ เหนง มาจาก ประธานาธิบดี คนเก่า ของ สหะปาตริฐ อเมริกา ได้ ถูกจับ อยู่ในคุก ฮอรรรา ประจำจังหวัด อิตลินอยล์ ในเมื่อเร็ว ๆ มา นี้ ในฐานะ เป็นผู้กระทำการฆาตรกรรม ภรรยา และ น้อง ภรรยา ของ เขา คือ ดินา ชูบ ลินคอล์น และ ไบรอน ชูบ ศีรษะ ของ มนุษย์ ทั้งสอง นี้ ได้ ถูก เตี้ย ชาติ ออก จากร่าง เหตุการณ์ ได้ ใช้นาวขึ้น ก็ เพราะ ตำรวจ ผู้ส่งกร รอย ลินคอล์น ได้ พบ หีบ คอน กรัด ที่ ได้ ศีรษะ ใน ที่ เหนง มุดมอย ใน เขตต์ เมื่อ

นับจากเวลาที่เขาได้สำรวจภาพ การ ฆาฏกรรม รายนี้ คือ ที่ทำการ
ตำรวจ ได้ทำให้ผู้ทำรายงาน ประจำ ปี ของ ที่ทำการ ตำรวจ แห่ง
เกรตเกรตส์ รู้สึก ยุ่ง ยาก มาก เนื่อง ด้วย ทวย ราชฐ์ ใน ตำบล
ออรอรา ที่ ดินคอดัน อยู่ นั้น หดงม ชมเชย ดินคอดัน ว่าเป็น สุภาพ
บุรุษ ที่มี นิสัย ชอบ ความ สงบ อารมณ์ เดี่ยว ๆ และ ชอบ ชดุก
อยู่กับ พรรณ ดอกไม้ ของเขา เสมอ ชาว ตลาด ดอกไม้ ใน ซีกาโก ย่อม
รู้จัก ดินคอดัน ดี แทบ ทุกคน.

มา บัดนี้ ตำรวจ ตระหนัก แน่ แล้ว ว่า สุภาพ บุรุษ ดินคอดัน ได้ ใช้
เวลา กว้างวัน เป็น เวลา บำรุง พรรณ ดอกไม้ และ ตก เวลา กว้างคืน ก็
หมั่น ศึกษา วิชา ฆาฏกรรม จน กระทั่ง เขา เห็น ว่า ควา เขาม ความ
ชำนาญ พอ เพียง แล้ว

ดินคอดัน ยกย่อง ดังตรู ชาวฝรั่ง เค็ด หนวด ส่น้ำเงิน ซึ่งมี
นาม ปรากฏ แก่ โลก ว่าเป็น ผู้ร้าย สำคัญ ในการ ฆาฏกรรม และ เขา
ยัง รู้สึก สงสาร นาย ดังตรู ที่ ศัรษะ ของ ดังตรู ต้อง รอง ได้ คม กัด โยติณ
(ชาวขุ สำหรับ ประหารชีวิต อย่างหนึ่ง) ภายหลัง เมื่อ เหตุ ฆาฏกรรม ชีวิต
มนุษย์ ซึ่ง นับ ด้วย โหด หนึ่ง หรือ กว่า นั้น ได้ ปรากฏ ขึ้น ไม่นานนัก

เขา ได้ ศึกษา วิชา ที่ เกี่ยว แก่ กิจนี้ ทุกอย่าง เขา สามารถ เลียนแบบ วิชิตติ
ร่างมนุษย์ ของ ดังตรู ออก เป็น ท่อน ๆ แล้ว เขา เจน เหลือ แค่ เก้า เท่านั้น
เขาเอง ยัง รู้สึก พิศวง ใน ความ สามารถ ของเขาเอง ที่ สามารถ ช้อน ศัพ ของ
ผู้ตาย ให้ พ้น จาก ส่ายดา ของ มนุษย์ ทั้ง หาย ได้ อย่าง สนิท เรียบร้อย

เมื่อ ถิ่นคอยน์ รู้เรื่อง เขายัง ดันเท่หยิ่ง ที่ช่าง บั่น หนุ่ม ดังครุ
ได้วาง ยาพิษ มารดา ตน และ มารดา ของ ภรรยา แล้ว บิด เรื่องราว ได้
อย่าง สนิท โดยใช้ ปืนตีสเคือ พอก ศพ ของ ผู้ตาย แล้ว ตั้งไว้ใน
ห้อง บัน รูป ทำ ประหนึ่ง ว่า เป็น หุ่น ที่ คน ได้ บั่น ขึ้น รูป ต่างๆ ใน
ห้อง บัน รูป ของ ดังครุ ได้ ปรากฏ จาก ความ สงสัย ของ มนุษย์ มฤตชน แม้
ว่า คำว่า จะ ค้น ครวญ ฐาน สงสัย ก็ดี ก็ หา จับ ไม่ได้ แต่ ที่ ความลับ
ใน เรื่อง คดี ฆาฏกรรม จะ กระจก ออก ก็ เพราะ ดังครุ ได้ เคารพ รูป บัน ของ
หญิง ขรา เถน โดยมี ได้ ตั้งใจ ปืนตีสเคือ จึง กระจก ออก เป็น สะเก็ด
เล็ก สะเก็ด น้อย.

ภายหลัง ที่ ถิ่นคอยน์ เห็นว่า ตนเอง มีความ สามารถ พอ ที่ จะ เลียน
แบบ วิธ ฆาฏกรรม ของ ดังครุ ได้ แล้ว ก็ ตก ลงใจว่า จะ แปร คดี คดี วิชา
ที่ เรียน มา และ ครั้น แล้ว ก็ เริ่ม แปร คดี โดย ทำการ ฆาฏกรรม ภรรยา
และ น้อง ภรรยา ของ เขา

แต่ เขายัง มีความ สามารถ ไม่ เพียง พอ กับ บท เรียน อัน สำคัญ นี
คือ เขา ไม่ มี หัวใจ อำมหิต พอ สำหรับ บท ที่ สำคัญ ๆ และ ใจ ไม่ แข็ง
พอ ที่ จะ มอง ศุภภาพ ซึ่ง เขาเอง เป็น ตัว ครร สำคัญ ได้ ฉะนั้น ความลับ
ของเขา จึง ปรากฏ แก่ เขา โลก คุย เคียว กับ ดังครุ ชาว ฝรั่ง เค็นั้น.

เนื่อง ด้วย เหตุผล ที่ กล่าว มา เขา จึง ประสพ ผล อัน ไม่ สำเร็จ
และ บางที จะเป็น ด้วย พระเจ้า ไม่ เข้า ด้วย ผู้ผิด กระมัง จึง ตัดใจ ให้ เขา เลิน
เลือน อัน เป็น เหตุ ให้ ต้อง เอา คุณ เป็น บ้าน

ข้อพิรุณครั้งแรกของดินคอตันก็คือ เขาได้หายไปจากบ้านในวัน
ที่ข่าวนี้ไปถึงหูตำรวจ เหตุนี้เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๗
เมื่อเด็กบ้านข้างเคียง ซึ่งเป็นผู้ทำความผิดอาศัยในบ้านดินคอตัน
เข้ามาใน เวลาเช้าวันนั้นเพื่อกระทำการลักขโมย ด้วงตาทั้งคู่ของเด็ก
หญิงนั้นต้องพองโตในเมื่อประสบภาพอันน่าสยดสยอง โอ! จุด
โลหิต—จุดโลหิตทั่วไปทุกแห่ง บนพื้นบนหน้าต่างและบนเคี้ยวกระดาษ
ซึ่งกระจัดกระจาย เรี่ยราดเป็นทางออกไปตามพื้นดิน จนถึงเรือนต้นไม้
และบ่อน้ำไถ่ๆ เด็กหญิงนั้นได้เดินตามรอยไปจนถึงปลายทาง พอ
ถึงบ่อน้ำก็รู้สึกใจหวิวหวาด ลมเกือบจับในเมื่อสัมผัสหมอกแก๊ปและ
เลือดอาวของดินคอตันตออยู่ ในบ่อน้ำ ชุ่มไปด้วยโลหิตสดๆ
รอยเท้าบนพื้นดินและๆ ไถ่เรือนต้นไม้ และรอบๆ บ่อน้ำนั้น
เด็กหญิงจำได้ความขนาดและต้นฐาน อย่างเคยกับร่องเท้า ซึ่งนาง
ค้นหา ดินคอตัน และไบรอน ชิบเคย์ ล้อม และทั้งเวลาเดียวกันร่าง
ของคนทั้งสองก็หายไปด้วย

ทุกๆ สิ่งบ่งชี้ว่า ดินคอตันเป็นผู้กระทำการฆาตกรรม ภรรยา
และน้อง ภรรยาอย่างแนชัด แต่ถึงกระนั้นก็ดี เรื่องราวยังเป็น
ปัญหาแก่ราชทัณฑ์บ้านไถ่เรือนเคียง ในการที่จะหาหลักฐานอะไร
ให้เพียงพอที่จะบอกแก่ตำรวจให้ยื่นมือเข้ากระทำการไต่สวนจับกุม
ได้ เลี้ยงของผู้ตายอันน่าสยดสยองก็ไม่มีผู้ใดเคยได้ยิน พวกชาว
บ้านได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ แต่ก็หาพบศพของผู้ตายไม่

ต่อมาหลายอาทิตย์ ความติดขัดในการ ที่มีมนุษย์ทั้งสาม ผู้ซึ่ง
เป็นที่คุ้นเคยแก่คนโดยมากได้หายไป ทำให้มหาชนหนุ่ม คอยฟัง
ด้วยความเอาใจใส่ จนกระทั่ง ดินคอตัน กลับ มา บาน อีก การณ์
ก็ยัง ไม่ ปรากฏ เป็น ประการใด

แฟรงค์มิเชลส์ ค่อย รุดัก เบาใจไปได้ หน่อย ใ การ ที่ ดินคอตัน
ได้ กลับ มา แต่ ปัญหา ก็ คง ยังมี อยู่ ว่า ภรรยา และ น้อง ภรรยา ของ
เขาได้ หายไป ไหน เรายัง ? ฉะนั้น เขา จึง ได้ ต้อง ตั้ง ปัญหา นี้ถาม ดินคอตัน
“ภรรยา และ น้อง ภรรยา ของผม ?” เขา กล่าว ทวน คำถาม ของ
แฟรงค์มิเชลส์ ผู้ บังคับ การ ดำรง แห่ง ออรร่า มนุษย์ ทั้ง สอง
ได้ ถอด และ ซ้ำ ซ้ำ ให้ ผม เขา ไป กับ เจ้า พวก หิน ภาชนะ ค้ำ ย่า เด็ด พยัค
ให้ โทษ ใน ทาง ดัง ๆ กว่า ผม จะ หนี มา ได้ ก็ แทบ ไม่ เป็น ตัว เชี่ยว ครบ”
และ เขายัง กล่าว แก่ ตัว ใน เรื่อง โดทิด ที่ พบ ใน บ้าน นั้น ว่า เป็น โดทิด
ถูก ไล่ คำ แก่ ตัว ใน เรื่อง ที่ บุคคล ทั้ง สอง ได้ หายไป และ เรื่อง โดทิด
ได้ เพิ่ม ความ พิรุธ ของ ดินคอตัน มาก ขึ้น ดังนั้น ท่าน ผู้ บังคับ การ ดำรง
แฟรงค์มิเชลส์ จึง คอย ระวัง จับ ตา ใน อาการ เคลื่อนไหว ค่อย ไป ของ
ดินคอตัน ด้วย ความ เอาใจใส่

ดินคอตัน ได้ ออก ไป เสีย จาก บ้าน ของ เขา อีก ใน เดือน ตุลาคม โดย
ไม่มี ผู้ใด ทราบ ว่า ไป แห่ง ไດ

ท่าน ผู้ บังคับ การ ได้ ทำ การ จับกุม เขา ใน เมื่อ ได้ พบ เขา ใน จังหวัด
ซีกาโก เวลา นั้น เขา กำลัง ทำ งาน ทำ เพื่อให้ ห้าง ไกล กับ ค่าย ตอ ออรร่า

แฟรงค์มิเชลด์ก็ได้จัดให้กองนักสืบออกทำการสืบสวนออกทำการสืบสวนอย่างเต็มความสามารถ

ส่วนดินคอดันเดาก็ถูกเจ้าชักรามบัญชาทั้งกลางวันกลางคืน แม้แต่เวลานอนของเขาก็ตกอยู่ในอาการควบคุมของแฟรงค์ ดันเมื่อไรก็ตามเมื่อนั้น

ครั้งแรกเมื่อดินคอดันประสบปัญหาของแฟรงค์นั้น เขามีกาการตกตงหากแต่ครั้นแล้วก็ตอบว่า เขาอยู่กับภรรยาของเขาในชิคาโก เมื่อท่านผู้บังคับการเห็นว่า ถ้าเช่นนั้นคงไม่ได้เรื่องแล้วท่านก็เปลี่ยนเป็นใช้ขบคายประเดี๋ยวประด๋อม จนกระทั่งเขาดันหนึ่ง มนุษย์ผู้ตกอยู่ในอาการอ่อนเพลียก็ชอบศีรษะเข้ากับไหล่ของแฟรงค์ แล้วดังคนร้องให้ตกเด็กทารกผู้ไร้เดียงสาฉันนั้น

“โอ! ได้เท่าครับ” เขาก็ตก “ได้เท่าเป็นคนดีมาก ผมจะเล่าความจริงให้ฟัง”

แล้วเขาก็มอจตรอบ ๆ ห้องด้วยความกระวนกระวายใจ “นี่เราอยู่สองต่อสองแน่ละหรือครับได้เท่า”

ท่านผู้บังคับการได้แสดงให้เขาแน่ใจว่าอยู่สองต่อสองเท่านั้น

“ความจริง, ผมฆ่ามันทั้งสองคน” เขาก็ตกอย่างซนซม ผมจับมันรวมกันสองคน เข้าใจไหมครับ? ได้เท่าจะพบศีรษะของมันทั้งสองข้างในถังซีเมนต์ รถมึงแม่น้ำฟอกซ์”

ท่านแฟรงค์มิเชลด์ตกอยู่ในอาการไม่เชื่อแน่ในคำบอกเล่าของเขา

“ท่านจะเล่าให้ฉันฟังแต่เรื่องเดียวเท่านั้น หรือ วาร์เรน?”

“โอ! ได้เท่าจะไม่ลำบากในการที่จะพบ ศพทั้งต้องเลย”

“ท่านฆ่าเขาโดยวิธีใด?” ท่านตอบตามโดยระมัดระวัง

“คืนวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๖ สมกดับบ้าน” เขารับเล่า

“เวลาดนั้นประมาณ ๓๑ ต.พ. เมื่อผมขึ้นไปบนบ้านเห็นมืดหมด

อ้อ! ผมลืมเล่าว่า ในบ้านผมมีเตียงอยู่สองเตียง เตียงหนึ่งสำหรับ

ผมและภรรยา อีกเตียงหนึ่งตั้งอยู่หน้ามุขสำหรับไบรอนนอน ผม

เดินไปดูที่เตียงเจ้าไบรอนก่อน เห็นว่างเปล่า ก็เลยมายังอีก

เตียงหนึ่ง โอ! ได้เท่าขอรับ!” เขายกมือปิดหน้าด้วยความตะอาย

แล้วก็กล่าวต่อไป “เจ้าไบรอนได้ขึ้นไป ประดิษฐานอยู่บนเตียงกับ

ภรรยาของผม เวลานั้นผมมีปืนโกคิตอยู่ด้วย เลยส่งเจ้าไบรอน

ไปนรกลี้อยู่คนเดียว”

“ดำนางตัวดีวิ่งไปรอบๆบ้าน พยายามจะหนี ผม

ยังไม่หายแค้น จึงวิ่งไปยังเรือนต้นไม้ ดนยปืนยาวเล็กๆ ได้

กระบอกหนึ่ง แล้วก็วิ่งกลับเข้าไป ในบ้านอีกครั้งหนึ่ง โอ! นาง

มารยา กำลังพยายามหาที่ซ่อนตัวคนเดียว ผมวิ่งตามจับมันได้เมื่อ

มันกำลังวิ่งออกจากห้องกลาง แล้วก็ลากตัวไปในที่นอน แล้ว—

แล้วก็ฝังหัวของมันเสียด้วยลูกศร”

“ท่านไม่หลอกเล่นนะ?” ท่านถามเขาด้วยความไม่เชื่อ

“ถ้าได้เท่าไม่เชื่อ ก็ขอให้ไปบ้านกับผมๆ จะชี้หายา

โดहितได้พื้นห้องนอนให้ดู”

คำพูดอันเป็น การ ทำหาย นี เองได้ นั กิจการ ของ ตำรวจ ไปสู่ ความ
 ดำเี่ยว คือ หอจ จาก นน ดินคอดัน พร้อม ด้วย นายตำรวจ ก็ พา กัน
 ไป ยัง บ้าน แห่ง น้า หวดเดี่ยว นั้น เวลานั้น เป็น เวลา รุ่งอรุณ คน
 ทั้งหลาย พา กัน เดิน ตาม ดินคอดัน เข้า ไป โดย เงียบ ๆ ... ตอนนั้น พอ ถึง ที่
 แด่ ตำรวจ ถึง ดิ พน ชน ตู ... จริง อย่าง เขา พูด ! ... ได้ พน นั้น ปรากฏ
 เป็น จุด ตัว ๆ อัน เป็น ลี ของ โตหิด ที่ ถูก หัก ไว้ นาน

“นั่น อย่างไร เค้า ที่ นั เชื่อผม หรือ ยัง ละ ครั้น ?” ดินคอดัน
 กล่าว แก่ ท่าน ผู้ บังคับการ

คณะ ตำรวจ พา กัน เดิน ตาม ดินคอดัน ไป จนถึง มั้ง แม่น้ำ ที่ นั้น
 อยู่ โดด จาก บ้าน ไม่ ถึง ๓๐๐ หลา ดินคอดัน สืบ บุหรี่ เรื่อย ไป ด้วย อากา
 ร ดิกลอย แต่ ดู เหมือน จะ รู้ ว่า เรือง ใน เรือง รวด ที่ ได้ บันชน

“ลงไป ตรง นั้น แหะ” เขา ตะโกน พาดง ชิมมือ ไป ที่ริม คลัง
 พุด นักโทษ ทั้งหลาย ที่ ตำรวจ ได้ พา ไป ด้วย ก็ ลง มือ ขุด ตรง ที่
 ดินคอดัน บอก ... ดักครุ พุด ตำรวจ ทั้งหลาย ก็ รุด ดัก ดัง ... เมื่อ ได้
 ยืน แล้ง อัน แห่ม ของ ดินคอดัน ว่า “แข็งมือ เข้า หน่อย !” และ อีก
 ดักครุ หนึ่ง ก็ ร้อง อย่างนั้น อีก

ต่อมา ประเดี๋ยว นักโทษ ที่ ทำ การ ขุด รุด ดัก ได้ พบ สิ่ง หนึ่ง ซึ่งมี
 ลักษณะ แข็ง ๆ ... และ ใน เวลา เดียวกัน ดินคอดัน ได้ เดิน เข้า ไป โดด
 ท่าน ผู้ บังคับการ

“เข้าไป โดด ๆ ชี ครั้น” เขา กระซิบ ที่ หู ... ประเดี๋ยวเดียว หิน ก็
 ถูก งัด ขึ้น มา

“นั่นแล้ว พระเจ้า!” เขาเอทาน พอ สิ้นเสียง ก็เป็นลม ต้มตง หากมีใคร รบรือ งัด เขาไว้ จึงไม่ ผาด ลง กับ พนดิน นอนอยู่ ไป ก็ยอม นอน เขาสลับ ไป ได้ ประมาณ ๑๐ นาที พอ ต้มตง ขึ้น ก็ เพศ ดัน โทษ ได้ กล่าว ยก หีบ ซิเมนต์ ขึ้น รถบรรทุก หีบ นาม ขนาด ยาว ๑๕ หลา ๑๘ นิ้ว ทำเป็น คอนกรีต หนัก กว่า ๑๕๐ ปอนด์ พอ ถึง สถานที่ ค่ำราจ ฝา หีบ ที่ ถูก เปิด ด้วย ส่ว กับ หัว ค้อน และ หน้า ของ มนุษย์ ทั้งสอง ก็ ปรากฏ แก่ คน ทั้งหลาย ใน ที่ นั้น

แต่ ดินคอดัน มา รู้สึก กระวน กระวาย เขา ใน เมื่อ ได้ ถูก ถาม ว่า เขา ได้ ทำ อะไร แก่ ร่างกาย ที่ เหลือ

“ผม ผั่ง ใจ ใน เจ้า หู” เขา พูด แล้ว ทำ เป็น มอง หา คน เพื่อ จะ ใช้ ให้ ไป ชดู แต่ ครั้น แล้ว ก็ แก่ คำพูด เดิม เสีย จ้า :

“ผม คิด มี นั แล้ว เผลอ เสีย ใน เตา ซึ่ง ตั้ง อยู่ ใน เรือน ดัน ไม้” นับ แต่ วาระ ที่ ได้ พบ ศรีระ ของ มนุษย์ ทั้งสอง แล้ว

พี่น้อง มา ดู แล้ว จ้า ได้ ว่า เป็น หน้า ของ ภรรยา และ น้อง ภรรยา ของ ดินคอดัน จริง

ต่อมา ชาว เรือง ชาฏกรรม ก็ กระจ่าง ออก เพราะ คำพูด ของ ดินคอดัน ที่ ก่อกวน ต่อ ท่าน ผู้ บังคับ การ ค่ำราจ ความ คง ปรากฏ ดัง คือ ไป นี้ :

ดินคอดัน ได้รับ ประทาน อาหาร เข้า ของ เขา ใน บ้าน พร้อมด้วย ร่างกาย ของ ผู้ ถูก ผ่า ทั้งสอง ใน เวลา เช้า รุ่งขึ้น จาก วันที่ เขา ได้ กระทำ

การฆาฏกรรม พอเขาชักบังตาของหน้าต่างลงเพื่อบังตาคนทั้งหลาย แล้วก็ไปเขียนเอ็ดจาดพี่ชายของเขา ซึ่งอาศัยอยู่ไกลจากบ้านของเขาประมาณ ๓๐๐ หลา และรับประทานอาหารเย็นกับพี่ชายนั้น.

ตลอดเวลาที่กล่าวนี้ เขาคงนึกแต่ว่าจะจัดการซ่อนศพให้มิดชิดได้อย่างไรบ้าง? คำนึงเอง ในเวลาระหว่าง ๘-๑๐ นาฬิกา หลังเที่ยง เขาได้งมมือศัตราวุธของผู้ตาย ออกเป็นท่อนๆ แล้วก็หิ้วไปเผาไฟในเตาที่เรือนคนไม่กล้าจะ देख เขาต้องหิวจนตึงทีเดียว พอเวลา ๘ ก.ท. ในวันรุ่งขึ้น ร่างกายของคนทั้งสองก็เหลือปรากฏแต่เพียงขี้เถาขาวๆ เท่านั้น

เขาคงไม่กล้าเอาศีรษะมนุษย์ทั้งสองเผาไฟเหมือนร่างกาย เพราะเขารู้ว่าจะไม่ไหม้ไฟ ซึ่งอาจเป็นพยานพิสูจน์ความชั่วร้ายของเขาต่อภายหลังได้ เขาเอาศีรษะนั้นบรรจุลงหีบแล้วเอาดินทับลงไป ปิดดูต้นไม้ไว้ข้างบน และตั้งหีบนั้นไว้ที่ระเบียงข้างนอก อย่างเบ็ดเสร็จ

ในวันต่อมาหีบคอนกรีตก็เสร็จ พร้อมด้วยศีรษะมนุษย์ทั้งสองอยู่ตรงกลางหีบนั้น พอคอนกรีตแข็งตัวขึ้น เขาก็ยกเอาไปได้ ในห้องนอนของเขา ว่าเขาก็นอนหลับ และทั้งได้จนวันที่เขาได้หายไปจากบ้าน ปล่อยให้เลือดตกละเปาะทั่วทั้งบ้าน ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น

พวกตำรวจพร้อมด้วยนักสืบ ได้เข้าค้นบ้านดินคอตันกว่า ๖ อาทิตย์ แต่จะได้รับความสงสัยในหีบคอนกรีตก็หาไม่ได้ พวกนัก

ปล่อยให้ผ่าน ล่ายตาไปเสีย เพราะ ความ มุ่งหมาย ของ คำร้อง แฉก ก็ดับ
ก็คือ จะหา ร่องรอย ที่ ดินคอดัน ได้ หายไป เท่านั้น

เมื่อ ดินคอดัน กลับ มา บ้าน อย่าง เงียบ สุข ด้วย กับ เมื่อ หาย ไป แล้ว
เขา ล้ำกึ๋น ได้ ว่า หีบ คอนกรีต อาจ จะเป็น วัตถุ พยาน ในการ ฆาฏกรรม ได้
จึง ขนเอา ไป ทั้ง ไฉยัง ผึ่ง แม่น้ำ เพื่อ ดังกล่าว มา แล้ว

คณะ ตำรวจ ไม่ เชื่อ ใน ถ้อยคำ ของ ดินคอดัน ว่า ภรรยา ของ เขา
เป็น ชู้ กับ น้องชาย จน ถึง ฆาฏ ฆาฏ เหมือน จะ รู้ กัน อยู่ ดี แล้ว ว่า ดินคอดัน
ปรารถนา จะ ชิง โชค ตาก ๔ หมื่น เหยี่ยวทอง ของ น้อง ภรรยา ของ เขา

แรก ที่ ลำมี ภรรยา คู่ นี้ ได้ อยู่ กัน ด้วย กัน ดินคอดัน เป็น นาย
ไป ปรนนิบัติ อยู่ ตาม บิด แม่ นาค บิด ตาล ก และ ดนา ชิบ มา ขอ ทำงาน
เป็น เต็ม ยัน เมื่อ ถึง ต้อง พบ กัน เขา ต่าง กรู ดัก พอ ใจ ชิง กัน แลก กัน
และ ภายหลัง ก็ ได้ กัน ฉันท ที่ ลำมี ภรรยา ทิ้ง ปล่อย ซึ่ง นับ ว่า เป็น กรรม
ของ หล่อน นั่นเอง.



กริษาเงาใต้

โดย ย. ช. ภัทรชอุตร
ร. พ. ส.

(ต่อจากเล่ม ๕ ตอนที่ ๑๑)

“เฮ้ โหน่นแฉ่งแถวตะพอกเรา, หยดพอกกันเสียประเดี๋ยว
ก่อนเถอะถ้านัน” นายวิระหันมาพูดและหยดอยู่ในที่กำบังห่างจาก
บ้านคาบาดนาประมาณ ๑๕ วา

“พระเจ้าช่วย” ถ้านันพูดทั้งกำลังหอบ “คุณเดินเร็วจริง
ผมมันหนักพุงค้ำไม่ไหวทัน รับจำเลยเห็นอัยแทบดับจิตเขยอครับ”

เมื่อพอกเห็นอัยและตระเตรียมตัวกันเสร็จแล้ว นายวิระจึง
สั่งให้รายพลได้เป็นระยะจนรอบเขตรวดบ้าน และกำชับนัดหมาย
ถึงสำคัญให้ทราบทั่วกัน แล้วนายวิระกับถ้านันและนายแก้วคนสนิท
ก็ค่อย ๆ ทำอาการแหวกรูดย่องเข้าไปยึดเอาพุ่มไม้ดอกพุ่มใหญ่ที่
นำบันไดเรือนเป็นที่นั่งซุ่มและใช้สายตาเฝ้าทอดไปรอบ ๆ คอย
คุมเชิงดูเหตุการณ์ต่อไป จนถึงแม้ว่าจะเป็นอย่างแรมเดือนมืดก็ด

แต่ก็มีได้ไว้รัศมีของแสงสว่าง เดี่ยว ที่เดียว กล่าวคือ ดวงคาราน้อยใหญ่
ซึ่งไข่อีส่องระเรื่อ อยู่เหนือ นภาภาค แต่ให้ ประหนึ่ง ดวงทิวาเนตร์ แห่ง
หมู่อมรเทพ อันชวนกัน มุ่ง มอญ ระดม ดูช่วย ผู้แกดัก ถ้ำ ซึ่ง กำลัง
จะ พัด ชีวิต บวชา ความ รัก นั้น ยาม รัตติกาล ได้ ดั่งไป อย่าง ช้า ๆ
นาฬิกาของพรายน้ำ เรือนน้อย ที่ขอมือ นายวิระ บอก กำหนด ว่าหนึ่งนาฬิกา
ก่อนเที่ยง ดัง แล้ว เวลานั้น ก็ยัง หาปรากฏ ก็ แฉว่า มีเหตุอันใดไม่
เป็น ข้อ ที่ให้ นาย วิระ ปลง วิคต ที่ คิด ว่า ผู้ร้าย คง จะ ยกพวก มาจาก ที่อื่น
เข้าทำ อันตราย แก่ นาง สาว เป็น คราว ที่ ต้อง เดี่ยว อย่าง สนิท ทั้ง ต้มคิด
ถึง เจ้า บาเค ศิว สังสัย ว่า เวลานั้น มัน ถึง อยู่ บน เรือน นั้น เตะ มัน กำลัง
จะ ประกอบ การ โจรกรรม อยู่ ใน ขณะ นั้น ดัง ตั้ง เย็น และ เขียว เข็น
ด้วย หยาด น้ำ ล้าง หน้า จับใจ น้ำ เดี่ยว ของ เกตุ ทิ้ง อากาศ ก็ เริ่ม
มืดมืด บิด แสง คาว คัลัย กับ จะ เปน ดัง ร้าย บอก ให้ รู้ ดัง หน้า ถึง การ
ฆาฏกรรม ซึ่ง เติบ เข้า มา ใกล้ จะ ถึง ตัว ตัว เฒ่า มุ ฮามุด บาตนา อยู่
ทุก วินาที แล้ว

* * * * *
คำ ที่ กล่าว ตาม จริง หรือ เปรียบ เทียบ ว่า “อย่าตั้ง ให้ดัง หัก”
นั้น จะ แปล ว่า กระไร ก็ ตาม ถ้า จะ ต้อง นำ มา เปรียบ กับ เจ้า บาเค
ก็ คง จะได้ ผล เท่ากัน เพราะ ตัว ของ มัน ก็ เท่า กับ งู พิษ ร้าย ตัว หนึ่ง
มัน ตั้ง คด ใน ข้อง ใน กระตุง คอย ขบ ถัด ปอง ร้าย นาง สาว นารับ กับ
บิดา ด้วย เหตุ ต่าง ๆ อยู่ ทุก เวลา เมื่อ มัน ได้ ช้อง พอ จะ ถัด ก็ โดน ตั้

หรือ บ้อง กัน เสีย ตาม ที่ ปรารถนา แล้ว มัน มีความ โกรธ นาย วิระ มาก
แต่ พยายาม พยายาม ที่จะ ทำการ ให้ สำเร็จ ไป โดย เร็ว อีก ครั้ง หนึ่ง แต่
มัน ก็ หา รู้ ว่า นาย วิระ คู่ ปรมา ชุ่ม เพื่อ จะ ต่อสู้ กับ มัน อีก เป็น ครั้ง
ที่ สอง ไม่

“ชะ — ชะ เสีย ทำจริง วัน นี้ อ้าย ผู้ คน ไทย นั้น ชัด คอ พ่อ ได้ เขอ,
มึง ดี ละ” มัน คำราม ใน ใจ กระทำ อาการ เหมือน นอน หลับ อยู่ ที่ ห้อง
รับแขก เพื่อ จะ คอย จับ คำ สัก คำนึง ในการ เดินทาง และ อาการ เคลื่อนไหว
ทาง ทั่ว ของ นางสาว และ นิดา

“อู๋ฮู เร็วจริง ไฉน” อ้าย ของ ที่ เรือ ต้องการ มัน นอน เงียบ อยู่
ใน ห้อง ที่ บ้าน นี้เอง หลง ดม เมื่ อ ว่า อยู่ ที่ ตัว นาง คน ด้วย นั้น เค้า
คิดว่า นี่ เจ้า คน ไทย ที่ ดึง นั้น มี หลับ ถอน โครก อยู่ ที่ บ้าน มัน ร” ขณะ
ที่ มัน คิด ว่า นี้ กำลัง มัน โยโย ตัว ขึ้น มอง ตลอด ฝา เรือน ชัด และ เข้า ไป เห็น
นารับ ฝาก ที่ มี ได้ แฉก ที่ มา เบ็ด ตรวจ จับ ไว้ ตาม เดิม ตลอด จน ได้ ยืน การ
เดินทาง กระซิบ กระซิบ ของ คน ทั้ง สอง หอด ทุก ประโยค ใน ตอน หัว ค้าง แล้ว
เมื่อ มัน เห็น กอง ทว พืช วาง โทน โท อยู่ เช่น นั้น ก็ ตก ตก คา ซัน กลับ มา นอน
ยืม กรัน คอย เวล า ให้ คน ทั้ง สอง นอน หลับ สันติ แล้ว ก็ ค่อย ๆ เบ็ด ของ
ฝาก ประจัน ท้อง เข้า ไป สู่ ภายใน ได้ โดย สดวก มือ ของ มัน กด แน่น อยู่
ที่ ตาม นิด นิด มือ ซ้าย เทย ความ หาย หาย เพราะ ความ มืด และ
รับ ร้อน มัน บัด ไป ถูก วัตถุ ถึง หนึ่ง ที่ คง อยู่ วัน หวน อน ชาย เจ้า ของ บ้าน
ตกลง กระแทก กับ พน เรือน มัน เด้ง ถึง เบรือง ปร่าง กระทำให้ คา บา ดัน

ตกใจตื่นผุดผุกขึ้น มือคลำไป ต้องตัวผู้ร้ายเข้า แกกฉวยฉุดข้อเท้า
 มันทัว “เร็ว, นารบี่ชะโมยเข้ามาในห้อง จดตะเกียงขึ้นเร็ว” คำเหว่
 ดังเสียงเอ็ดตะโร ร้องปลุกบุตรี ซึ่งนอนอยู่ในมุ้ง ถัดห้อง นางสาว
 นารบี่ผุดตื่นไม่ทราบว่าทางเหนือทางใต้อะไร มีความกลัวก็ประสม
 ร้องกรีดกราดเสียงดัง กลบไปหมดจนพึ่งแทบเอาศัพท์ไม่ได้ เจ้า
 ผู้ร้ายเห็นท่าจะไม่เข้าที่ที่บังเกิดการโกลาหลขึ้นเช่นนั้น มันคิดจะ
 เสียงหน้เขาอย่างคื้อ ๆ จึงกรากเข้ากระซุกประตูลอยโครม — โครม
 พอกลอนหักเปิดออกได้ พอมันจะก้าว — คาบาคันก็วิ่งเข้าไ้ซึ่ง
 เกือบจะทำให้มันเสียหลักล้มลงอยู่แล้ว ทั้งเป็น การจนตัวเมื่อ
 ถูกยั่วโมโหเข้าด้วยอีกโสดหนึ่งนั้นแล้ว มันก็ชักมิดออกทางด้น
 ปราดเข้าไปโดนหน้าอกคาบาคัน “โอ๊ย ! ชะโมยมันแทงเขาพ่อ
 เสียแล้ว โอ๊ย ! โอ๊ย ! ช่วยพ่อด้วย” น่าจะเป็นเพราะอาการตกใจ
 สิ้นสติ นารบี่จึงคำหาไม้ขีดไฟไม่พบ เป็นอันว่าไม่ได้จุดตะเกียง
 เจ้าห่อชนได้แต่ทรนทรายรำร้องเรียกคนช่วยเบื้อย ๆ ไปอย่างไม่มีหวัง
 ฝ่ายนายวิระ ผู้กระทำหน้าที่คอยเหตุอยู่ที่พินิจหน้าบันใต้เรือน
 เมื่อได้ยินเสียงนางสาว ร้องแรกขึ้น ก็มีได้วิ่งรับชักชวนใครหมด
 รวมรวมกำลังกระโดดผุดขึ้นไปบนชานด้วยอาการว่องไวรวดเร็ว
 ทันที ผู้ร้ายชักมิดจากตัวชายชราแล้วกระโจนออกมาสู่ห้องรับแขก
 ประทับกับนายวิระ ๆ ก็ถือตัวเข้าไปใกล้เพื่อจะจับมัน ๆ ยกมิดเงื้อ
 ขึ้นไปจนเต็มเหยียด นายวิระมิได้หวาดเสียวแม้แต่น้อยหนึ่งโหม

เจ้าจับข้อมือซึ่งกำมัดบิดตามแบบวิชามวย กระทำให้มันปวดเจ็บจนมัดพลัดตก แล้วนายวิระก็ใช้ด้ามปืนพลัดหัวของมันเป็นการกำหราบส่งท้ายให้อีกครั้งหนึ่ง มันก็เซซัดไปจนหัวชนฝาคว่ำลงสิ้นลมปลุกตี้นทันที พอเหมาะ กับ พวก ลูกกอง ของ นายวิระ ทั้งมวนได้ตามกันขึ้นมา

“คุณ อ้าย ตัวตายร้ายนั้นไว้ให้ด้วย, แก้ว” นายวิระ พูดดังในขณะ ที่ ฉายไฟ พาดเดินทางขึ้นสว่าง

“นารบิเจ้า, ฉันมาช่วยจับผู้ร้ายได้แล้ว หัดอ่านตามไฟ ตะเกียงขึ้นซิซิระ พวกเราจะได้ตรวจดูบาดแผลของ บิดา หัดอ่านด้วย” นายวิระร้องเรียก และ ตัก เคียน หมิง ลาว

นางสาว นารบิ พอ ได้ สดับ คำ พูด ของ นายวิระ ชายที่ รัก บอกว่า มาช่วย บ๊อง กัน เจ้าหัดอ่าน ถึง แก่จับ ตัว ผู้ร้าย ได้ เช่น นั้น ก็ พลัน หาย ความ ตื่นเต้น หัวใจ เต็มไป ด้วย ความ ตื่น สน สนินต์ หา ที่ เปรี๊ยะ มิได้ เจ้าหัดอ่าน หาไม้ขีดไฟได้แล้วก็ตามตะเกียงให้มันแสงสว่างขึ้น เจ้าหัดอ่านก็รีบ ล้อม เต็ม กลุ่ม กาย เรียบ ร้อย พอ สัมควร แล้ว ออก มา เชิญ นายวิระ กับ กำนัน เข้าไป ตรวจ ดู บาด แผล บิดา ซึ่ง ถูก ผู้ร้ายแทง นอก ร้อง คราง อยู่ บนเตียงไม้เก่า โดหิดโหด เบื่อ นโซม กาย เมื่อ ได้ ช่วย กัน อุ้ม นำ ร้อน สะด้าง แผล สดาด ดี แล้ว ก็ พัน ผา ตาม วิธี บ้าง บัน พยาบาท แต่ เลือด ตก ไม่ ไหว หยุด เพราะ ถูก ที่ ท้อง น้อย แผล ตึก และ กว้าง มาก ซึ่ง นายวิระ รู้ลึกในใจว่า คง ไม่ รอด อยู่ ถึง วัน รุ่ง ขึ้น เปน แน่ ส่วน นารบิ เจ้าหัดอ่าน

เห็นบิดาได้รับทุกข์เวทนา อย่างสาหัส เจ้าหล่อนแทบจะทนดูอยู่ไม่ได้ ก็ร้องไห้ ล้อกล้อน อยู่ริม ภาชนะ บิดา เป็นที่น่าสงสาร อย่างยิ่ง

“โอ, พระอาหดำเจ้า” ชายชราวัยชราด้วยเสียงกระเด๋ “กรรมอันใด เป็นเหตุให้ข้า ของพระองค์ ได้รับ ความเจ็บปวด เห็นปานนี้ เจ้า นารีเอ๋ย ถูก รัก ของพ่อ เจ้า ยามมีความ เดี่ยวใจ ร้องไห้ ร้องไห้ไม่ นึกถึง ความตาย ย่อมเห็นไม่ พ้น เมื่อถึง คราว แล้ว ต้อง จำเป็น ถูก สักตใจได้ จะได้ ทำให้ พ่อ สงบ อารมณ์ ลงบ้าง” แก่ พูด ปดอบ ปดุกใจ บุตรี ล่าอ ให้ คลาย ความ โทมัส

“นารี เจ้า, ตาม ถ้อย คำ ที่ ท่าน บิดา ของ หล่อน ตก เดือน นั้น ถูก ตี ด่า ที่ สุด ขอ หล่อน จง เห็น แก่ บิดา อย่า พุ่มพวย ค่อการ คว่ำควม นึกถึง นั้น สงสาร หล่อน เหลือ ก้าวถึง ทน ดู อยู่ ไม่ไหว ละ ถ้า หล่อน ไม่ หง เดี่ยว บ้าง นาย วีระ ช่วย พูด ปดอบ อีก คน หนึ่ง ซึ่ง ปรากฏ ว่า นาง ล่าอ คอย ๆ ชับ นาคา ผอน ความ ร้องไห้ ไหน้อย ลง ทน ท

“นั่น, เสียง ใคร มา พูด กับ ลูก เจ้า นารี บ คน บ่อย ตาม อย่าง สงสัย เจ้า หล่อน ยัง ไม่ ทน คอบ

“นั่น จะ ฉัน ชื่อ วีระ มา ช่วย พ่อ สูง จบ จะ ไม่ จะ” นาย วีระ รับ ชิง คอบ ทันที

“โอ พระอาหดำเจ้า, จง ประทาน พร แก่ คุณ วีระ เกิด ฝัน ไม่ รุ่งเรือง ไป บ้าง กระมัง คุณ มา ได้ อย่างไร ทดต่าง คำ กัด กัน ดูก บาน น

“เชิญ คุณ มา นั่ง ใกล้ ๆ ผม ทาง นี้ เถอะ” คน บ่อย พูด ค่าย ๆ กับ ฟัง จะ

รู้สึก... พันที่นายวิระก็หยิบกายเข้าไปจนชิดกับคนป่วย เมื่อ นายวิระอธิบายเรื่องราวที่เขาได้ตั้งใจมาช่วยแก่และบุตรสาวให้ฟังจนจบแล้ว แก่จึงพูดแก่นายวิระว่า

“ผมขอบพระเดชพระคุณของคุณอย่างสูง... ผมไม่ได้คิดเลยว่า อ้ายบาเค่ มันจะเป็นคน อักขณูญ์ ถึงแก่เขาชีวิตผม...” จึงใจเสีย เชื้อใจมัน... ดูเถะ มันกับผมก็ชาติคำตนาเดียวกันแท้ๆ... คุณเสียอีกเป็นคนต่างชาตินี้มีความเมตตา กรุณาแก่ครอบครัวผม...” คือใจที่นารับ ลูกของ ผม มันดูคนเป็น และพูดถูก... แก่พูดมาหยุดเพียงนี้ ด้วยมีอาการว่าอยากน้ำ... นายวิระจึงให้น้ำแกดื่ม และหยุดผ่อนกำลังครู่หนึ่ง

“เขาเถะ ถึงอย่างไร ผมก็พูดอยู่แถวๆ อากร ของผม ไม่มีทางรอดจาก ความตาย...” อ้าว, อย่าทำใจ เช่น นน ชนารับ ลูกรัก แก่หันหน้าไปตบตัวสาวซึ่งโดยนคำพูดของ แก่ว่า แก่คงตายก็กลบ ล่อนเอือกๆ ขึ้นมาอีก “...” จึงเสียตั้งใจฟังคำที่พอจะถามให้ตลอดขอท่านทุกคนจึงฟังด้วยนะ”

“คุณวิระครับ, ชื่อของผมที่เรียกกันว่า... มุ อัมมุตบาดินั้น มีชื่อจริงของผม ผมคือ “คนภูชาตปาดิน”...” สืบสายโลหิตมาจากพระยศเมืองหรือนัยหนึ่งเจ้ามตายุ่ที่เคยปกครอง เมตตานั้นมาหลายชั่วแล้ว ภรรยาของผม ซึ่งเป็นมารดา นารับ ชื่อ ชัดชาว่ามี เหตุอันหนึ่งบังคับให้ผมอพยพมาจากบ้านเดิม ซึ่งตั้งอยู่ที่โกตาบารูเมืองรามันห์ ผมได้

พาครอบครัว มา อยู่ที่ เบตง นี้ โดยใช้ชื่อหมู่บ้านว่าบ้านดั้น ขึ้นแรกก็อยู่
 กันกับพวกชนชาติต่าง ๆ เช่นไทย, จีน ฯลฯ ตามธรรมดา แต่ผม
 มีสมอง ผิดแปลก กว่าพวกชาวมลายูทั้งหลายเหล่านั้น เพราะมาคิดจำ
 พวกคนไทยเป็นคนต่าง ชาติต่าง ศาสนา กัน น่ารังเกียจ ไม่ควรที่จะ
 สัมผัสและ ประปนด้วย จึงย้ายย้าย บ้านมาตั้ง อยู่เสียใน ป่า และ ห้าง
 โกลดหมู่บ้านมาก พอมาอยู่ได้ไม่กี่วัน ก็มีภรรยา ก็มาอยู่ เป็นใช้ตายตง
 คงเหลือ อยู่แค่ตัวผม กับ นารับ ๓ คน อย่างเข้า ๓ ขวบ เท่านั้น ผม
 กับภรรยามีทรัพย์ สัมบัติอยู่ มาก แต่ไม่มีใคร ทราบ เพราะผม ทำตัว
 เป็นคนจน ไม่มีใครสงสัย ผมได้นำไปฝังที่สุสานโบราณ ของชาวมลายู
 และที่ฝังศพ บรรพบุรุษ ต้นตระกูลของผม และได้ทำแผนที่ไว้ซึ่งได้มอบ
 ให้แก่ นารับ นั้นแหละ อ้อ, ต่อจากที่ภรรยาผมตายไม่นานนัก ผม
 ได้บังเกิดเป็นโรค อัมพาต พอแก่ตัวเขาก็ทำให้เขาพลัดเดินไปไหน
 ไม่ได้ อายบาเคมัน สืบ มาจน พบ ก ขอ อยู่ด้วย ซวย ทำเอง ผม และ
 นารับ มา ช้า นาน แล้ว จน บัดนี้ นารับ มี อายุ ๑๘ ปี ชาย ชาว
 มลายู บาดเจ็บได้ หยด พก เหนื่อย ออก วาระ หงษ์ เทา ที่ มุฮำมัด บาดนา
 หรือ คนกูซาดปาตนา เต่า ประวด อน นา พง และ ยศ ยาว น ใคร ไม่ คนเตนเทา
 กับ นางสาว นารับ เลย เพราะเรื่อง ราว เป็น ของ ดึกดึบ แม่แต่เจ้าหล่อน
 ผู้เป็นบุตร ในได้เองก็ยังไม่เคยได้ ยินบิตาหรือใครแต่ให้เจ้าหล่อนทราบว่า
 ฐานะ ของ เจ้าหล่อน คือ “คนกู หึงษ์ ชัดนารับ” อันมีเชื้อสาย สูงศักดิ์
 กับจะ เสนอ ผู้ได้รับ มฤตค กองใหญ่ ซึ่ง บิดา เจ้าหล่อน ได้ ช้อน เก็บไว้
 ตามที่ ประกาศ ใน แผนที่ อีก ด้วย นั้น

“ข้อสำคัญอะไรก็ได้ถ้าให้คุณ พัง หมดแล้ว คราวนี้ ผมจะ
แสดง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในดวงจิตของผม เมื่อได้ พิจารณา เหตุผลมา
เป็นเวลา นาน แล้ว” คน บ่อย หยุด ตรอง หา คำ พูด

“ผม ให้ มโนจิต รั้ง เกยจ เกยต ชัก คน ไทย จน ไม่ ยาก อยู่ ปะปน
หรือ คบ ค่ำ สำนึก ด้วย เสน่ห์ ก็ เป็น อันว่า ผม คิด คิด เข้าใจ มิตร ทุก อย่าง
ทุก ประการ จึง คิด จะ ย้าย กลับ เข้า ไป อยู่ ใน หมู่ ประชาชน อยู่ เสมอ
แต่ ก็ ยาก ไป ไม่ ได้ เพราะ ที่ ผม ตั้ง บ้าน อยู่ นี้ เป็น ปาก ทาง ที่ ผัง ทรัพย์
ของผม จึง ทน จำใจ อยู่ ที่ นี้ เรื่อย มา จน บัด นี้ ส่วน ความ รู้สึก ที่ กล่าว
มา แล้ว ผม ก็ ไม่ได้ แสดง แก่ ใคร นอกจาก คุณ ๆ ได้ มี ไม่ ตรึก คิด ช่วย เหลือ
แก่ ผม ๆ ชอบ พระคุณ ที่ สุด แต่ เสียใจ ว่า ชีวิต ของ ผม จะ สิ้น สิ้น เสีย
ครั้น หา ทน ที่ จะ ตอบ แทน ได้ ไม่ แต่ หวัง ว่า นารับ บุตร ของ ผม คง
จะ กระทำ หน้าที่ ถดอง พระเดช พระคุณ แทน ตัว ของ ผม สืบ ต่อ ไป เพื่อ
เป็น พยาน แห่ง ความ นับถือ ของ ผม ๆ ขอมอบ นารับ บุตร ทั่ว ทั่ว กับ คุณ
คุณ ช่วย ทรน อาบ ปก ภัย ขบ เหย่ง ตาม สำนึก ความ นับถือ แด่ นัน ท เคย อด
จน ทน ทรัพย์ สืบ ต่อ ที่ ผัง ไว้ ถ้า ผม สิ้น ชีวิต คุณ โปรด รับ จัด การ ไป
นำ มา ได้ เสีย เพราะ ความ ดับ ของ ผม ได้ เบ็ด เสา ทราน ทั่ว กัน แล้ว
เกรง จะมี เหตุ ร้าย ชน อย่างไร ครั้น คุณ จะ รับ รอง ตาม ที่ ผม ว่า
ได้ ไหม ?” ชาย ชาว มอญ จึง หน้ เพื่อ จะ รับ คำ ตอบ

“ถ้า คุณ มีความ นับถือ ตัว ผม และ เชื่อ มั่น ใน เกียรติยศ มอบ ตน ญ
หญิง สาว นารับ ให้ ผม มี หน้า ที่ พัก ภัย เจ้า หัด อด แล้ว ผม มีความ ภูมิใจ

ซึ่งจะจัดการให้เป็นไปตาม คำสั่ง ของ คนกู่นั้น ทุก ประการ อย่าง เป็น
 ห่วง เป็นใยไป เลย ครับ” นาย วิระ คอบ โดย น้ำเสียง ที่ เต็มใจ อย่าง ยิ่ง
 เมื่อ คนกู ชาติ ปาตัน ได้ รับ คำ ตอบ อัน หนักแน่น เป็น ที่ พอ ใจ แล้ว จึง ให้
 โอวาท แก่ คนกู บุตรสาว ของ ตน ว่า “นี่ แน่น นารบ บุตร ที่ รัก คน เดียว
 ของ พ่อ เอ๊ย แน่น นอน ตะ เจ้า คง จะ มีความ สันเท่ห์ ปรารถนา ใจ มาก
 เมื่อ ได้ พัง คำ เถาะ เรื่อง อัน ยืด ยาว นี้ ไม่ เป็นไร ลูก รัก, เจ้า รู้ ความ จริง
 รู้ เหตุ ผล ที่ ควร จะ วัสดุ ตอด สำหรับ ความ ถัก ถัก ใน สัก ดวงค์ ของ เรา ไม่
 มี สิ่ง ใด ที่ พ่อ จะ บิด บัง เจ้า ค่อย ไป แล้ว เพราะ ถึง กาล อัน ควร ที่ พ่อ
 จะ ต้อง ตา จาก เจ้า ไป สู่ โลก ใหม่ ตาม ความ บัง คับ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า
 ซึ่ง พ่อ ไม่ มี ทาง จะ ระวัง ผลิต ผล อัน ได้ เลย ถึง ใคร ๆ ก็ เช่น เดียว กับ พ่อ
 เหมือน กัน แต่ ก่อน พ่อ เสีย ภัย ชีวิต และ ไม่ ยอยาก ตาย ถึงแม้ จะ
 รู้ ดี ว่า ไม่ มี ทาง หลีก เลี่ยง ก็ ตาม ก็ เพราะ เหตุ ที่ พ่อ ห่วง เจ้า ซึ่งเป็น
 กำพร้า มารดา หา ญาติ มิตร ที่ พ่อ จะ เป็น ที่ พัง พา อาศรัย มิได้ ถ้า พ่อ
 หา ชีวิต ไม่ ได้ เจ้า จะ หัน หน้า ไป เหล่ ยด เห็น ใคร เถาะ ส่วน ทรัพย์ สัมบัติ
 แม้ จะ ถึง ดั่ง บ้าง ก็ เด็ก น้อย เพราะ มัน เป็น เเงา ตาม ตัว อยู่ แล้ว ถ้า
 เจ้า มี ที่ พัง ดั่ง ตน ได้ ทรัพย์ ทั้ง หาย นั้น มัน ก็ คง จะ เป็น ทรัพย์ ที่ ให้
 ความ สุข แก่ เจ้า ถ้า เจ้า ปราศ จาก ที่ พัง หรือ มี ที่ พัง ให้ ร้าย และ เสว ทราม
 ทรัพย์ ก็ คง จะ เป็น ทรัพย์ อยู่ มิได้ และ ทรัพย์ นั้น แหะ มัน จะ นำ ความ ทุกข์
 มา ให้ แก่ เจ้า ๆ ก็ จะ ได้ รับ ความ เดือด ร้อน อย่าง ยิ่ง พ่อ จึง อ้อนวอน
 ต่อ พระ อาทิด เจ้า เสนอ ว่า ขอ ให้ มี ชีวิต อยู่ ยืน ไป กว่า เจ้า จะ ประ สพ

ที่พึ่ง อันดี ก่อนจึงตาย ก็ล้ม ตามคำสอนอัน ซึ่งบัดนี้ พอจะ ขอประกาศ
ว่า คุณ วิระ จะ เป็น ที่พึ่ง อันสมควร และ ดียิ่ง สำหรับ บิดาของ บารุ่ ตัวเจ้า
ดัง แต่ วิชา ที่ ที่ พ่อ ได้ ดับ จิต ไป แล้ว และ เจ้า ที่ ได้รับ ร้อง ไว้ แล้ว คำ
เชื่อ เป็น ผู้ ดี พ่อ จึง หมัด รัง เกย ใน ส่วน ตัว เธอ ทั้ง ความ พึง ใจ
ใน ส่วน ตัว เจ้า ก็ เป็น ฮิต บลต เป็ลตอง ไป ได้ เจ้า จึง เชื่อ พัง คำ สั่ง สอน เธอ
เท่ากับ เจ้า เคย เชื่อ พัง คำ พ่อ ๆ หวัง ว่า เธอ คง กรณ เื่อ าร ต่อ เจ้า ๆ จะ
มิ ได้รับ ความ ทรมาน ภาย ค้อง ตราก ตรว อย ใน ที่ เรียบ เห่ง นี้ อีก แล้ว
ขอ พระ อา หด เจ้า ช่วย พระ ทาน พล แต่ คุณ วิระ และ นารบ ด้ก น้อย ของ
จัก พระ องค์ ดย เกิด

“โอ๊ย ! โอ พระ อา หด เจ้า ช่วย โอ๊ย — ฮือ — ฮือ” คน บัวย ร้อง
ดัง ทั้ง มี อาการ หอบ เริ่ม จับ เข้า แล้ว “โอ นารบ ของ พ่อ ๆ ลา ตระ ดุ
จึง มี ความ สุก เกิด คุณ — วิ — ระ — ผม — ขอ — ผา กร นารบ ด้วย” ถ้อยคำ
แก ชาติ เป็น ระเบียบ เพราะ เห็น ยัย หอบ

“โอ๊ย, พระ อา หด เจ้า ช่วย โอ, นี พ่อ กลับ บัวย หนัก ไป อีก แล้ว
เห็น จะ ไม่ รอด เสีย กระ มัง คุณ วิระ เจ้า ขา ช่วย พ้อ ดิฉัน ด้วย” คุณ สูง
กำนัน จำ เข้าใจ อย่งไร ก็ ช่วย กัน ชี จี” คน กุ ล่าว เห็น ขา กร บิดา
หนัก ดัง ที่ ดี โย ต่ พาย ร้อง เรียก ให้ คน ช่วย

“นารบ หล่อน คง แข็ง ออก แข็ง ใจ ไว้ ก่อน เพราะ พวก เรา ก็ ยัง
พยายาม รักษา อยุ่ บาง ที่ เป็น กศ ดคง จะ ไม่ เป็นไร หวอก” นาย วิระ
บดอบ เจ้า หล่อน ทั้ง ขณะ ที่ ทำ การ ห้าม เลื้อย อยุ่ แต่ก็ ไม่ มี ทาง ทุเลา เลย

คนเจ็บเพียงแปด ไม่กระตักกระเดี่ยเลย แล้วมั่งเตียงร้องอยู่ในท่าคอย
เบร ๆ สิ้นหน้า สิ้นกาย เมื่ออดขัด ขีฬพลก็เดินอย่างเบาแผ่ว การหายใจ
ก็ช้า ๆ คนเจ็บให้ตัวอ่อนลง พอสลัดตัวก็มีเสียงดังครอก ๆ คนเจ็บ
ก็ได้ออกศีรษะ และ หน้าหงาย ท่อทรวงตายในทันที

“พุทโธ, ช่วยไปส่งที่ชอบ ๆ เถอะ” นายวิระกตั่งตัวตั้งวิญญาน
ตามความคิดของ

“โอ, พระอาตมเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา แก่สัตว์ทั้งหลายนะ ใน
พระองค์จึงมีทรงเอ็นดูแก่ข้าของพระองค์ผู้เป็นกำพร้า นาคา และ เปน
สัตว์ภาพด้วยเกล้า พระองค์ทรงใช้ให้ทูตของพระองค์ มาพาราภพ
บิดาข้าพระองค์ ไปเสียโดยเร็วพณัน ข้าพระองค์จะได้พึ่งใครสืบไป
โอ, บิดาผู้เป็นที่รักที่เคารพของนารับเอ๋ย นับตั้งแต่วันนี้ไป
จะมีได้เห็นหน้ากันอีกแต่กรรมเวรสิ่งใดหนอ ซึ่งบันดาลให้บิดา
ได้รับ มรณภัยอันร้ายแรงเห็นปานดังนี้ คนกูนารับพว้าพรวรณนา
ว่าไปไปตามวิสัยของคนที่มีความรักความกตัญญูต่อบิดา ส่วน

นายวิระก็เฝ้าพูดจา ปดอบ โยนจนเจ้าห่อหุ้ม ค่อยต่าง จากความโศกเศร้า
คำทรงสติสัมปชัญญะได้แล้วก็จัดแจง ปกปิด ศพบิดาไว้รอเจ้าหน้าที่อำเภอ
จะได้ทำการ ชันสูตร ตามระเบียบ

“เราพร้อมกันไปได้เลย อ้ายคนร้ายที่ข้างนอกเถอะ” นายวิระ
พูดชักนำกำนัน กับ นารับ

“เอ้า! กำนันเขาไฟส่อง ดูหน้ามันใกล้ ๆ หน่อย มันเป็นใคร แน่”

นายวิระ บอกกำนัน เมื่อพร้อมกัน นั่งดูตัวผู้ร้าย

ทันทีที่นั่นกำนันก็เอาตะเกียงดูต่อนายมูราย ซึ่งนอนตะแคง
 ผืนผ้าเช็ดข้างฝาห้องอยู่ หน้าของมันเป็นโหลทิดแดง เพราะโดน
 ค้ำปั้นที่นายวิระตีแตกตรงเหนือคิ้วซ้าย ประมาณสักสองศอกกว่า ๆ
 มีเสียงครางอ้อย ๆ เมื่อกำนันจับไหล่ มันพลิกหงายขึ้นเห็นกายได้ก้นดี
 แก้วร้องเป็นกาวระนุชขึ้น

“อู๊ปะ, นี่อ้ายบาเควี่นี่ อ้ายรียานี่ อุบาทว์จริง ๆ อย่างคุณวิระ
 พุดไม่ผิดเลยครับ” กำนันหันหน้ามายิ้มกับนายวิระ ๆ ๆ จง
 เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เรามีความสงสัย อ้ายบาเคมาตั้งแต่ต้นจนถึงได้
 นำพรรคพวกมากอยุ่คุมค่อ ดูตามที่บังเกิดผลเห็นปรากฏแก่ตาบัดนี้
 ให้ตนก็น่าประหลาดใจโดยละเอียด” แล้วพูดกับอ้ายบาเคว่า
 “โอ๊ย, ดิฉันนี่ช่างโง่เขลาที่สุดซึ่งไม่ได้นึกฝันว่าอ้ายคนคิด
 โหดร้ายจะนอนกินอยู่บนเรือนนี้เลย ดูเถะ ค่ะเราคนมีอายุด้วยกัน
 แท้ ๆ มันยังทำได้ดังคอ ถึงแกพอดิฉันต้องเสียชีวิตเพราะมือมัน”
 เจ้าหล่อนพูดเสียงเครือน้ำตาวิ่งเผาะ ๆ เพราะความแค้นและน้อยใจ
 อ้ายบาเค

“หล่อนจงสงบใจไว้เถะหนรวี่ เราไม่เกลียดว่ามันต้องตาย
 จนถึงอย่างนี้แล้ว เราจะแก้ไขอะไรไม่ได้ ทั้งเราจะเห็นมันถูก
 ตกลงโทษประหารชีวิตใช้หนี้ที่มันกระทำแก่บิดาของหล่อนเหมือนกัน”
 นายวิระพูดเอาใจเจ้าหล่อน

“ฮือ, ฮือ, ฮือ” อ้ายบาเคคราง “หนรวี่—หนรวี่จ๋า” มันเรียก
 และผ่นตัวจะลุกขึ้น

“อย่าขวาง อย่าไป ชั่วชะ, อ้ายเพื่อนยาก” นายแก้วห้าม

“ข้าต้องจับ เอ็งในนามของ ท่านนี้ เอ็งเป็นคน ที่ข้าต้องการ นำตัวไป ตั้ง อ้ามือ ฐานฆ่าคนตาย” ท่านนี้พูด

“คุณจิระ ครับ, ผมต้องขอ สารภาพความจริงให้คุณทราบก่อนที่ ผมจะ ต้องตายในวันนี้ เหมือนกัน จิระนา ครับ ผมมีหน้าที่ทำการ ชั่วร้ายครั้งนี้ แต่ — แต่.....”

“อะไร, คุณไม่เห็น ว่า แก มีอาการ หนัก ถึง แก ต้ม แก ตาย นี่ บา เเค่ ผิดที่ หนานนี้ เด็ก นอย” นายจิระ ตั้งสัย หรือ ไม่เชื่อ คำพูด ของ มัน

“ที่ แก จะ สารภาพ ความจริง ให้ พวกเรา ฟัง นะ ควร แดว แดว ไป เอะ บาเค นายจิระ บอก มัน จึง คง ตน เดา เรื่อง ส่วน ตัว ของ มัน ต่อไป ได้ ความ ตั้ง น

มัน ผู้ชื้อ ว่า บาเค เคยทราบ ความลับ ของ บิดา ผู้ตาย ของคนกู นารบี่ มา แต่ เดิม จึง เสาะ สืบ มา พัก พิง อยู่ เถลานั้น นารบี่ ยัง เต็ม มาก

ตั้งใจ คอย จับ ร้อง รอย ให้ รู้ ที่ ผัง ทรัพย์ ศตอด มา จน นารบี่ เปน ดาว รื่น ๆ ขึ้น ความ สดวกจาม ของ นารบี่ ทำให้ มัน ต้ม ฐานะ ต้ม กาย ต้ม

เด็ก ความคิด ที่ ตั้งใจ จะ ตกทรัพย์ นั้นไว้ ชั่ว คราว เพราะ มัน มี ความ รัก นารบี่ อย่าง สุด สุด อด อดใจ แต่ มัน ก็ ไม่กล้า ดั่ง เกิน จน มัน รู้ เค้า ว่า

ทรัพย์ ที่ ผังไว้ มี แผน ที่ ตก อยู่ กับ นารบี่ จึง ทำให้ มัน หวด คิด ว่า ถ้า ปลอม ตัว และ ใช้ คน บ้า ช่วย กัน จับ นารบี่ ไป ตาม คง บอก ถ้า เมื่อ ได้

แผน ที่ ผัง ทรัพย์ แล้ว จะ ทำ การ กำจัด คน เช่น บิดา นารบี่ นั้น ควร ใช้ ยา พิษ

“อย่า คราง ชึ่งไป ชึ่งอะ, อ้าย เพื่อนยาก” นาย แก้ว หาม

“ข้า ต้อง จับ เอง ใน นาม ของ ท่านั้น” เอ็ง เป็น คน ที่ ข้า ต้อง การ
นำ ตัว ไม่ ส่ง อ่าเธอ ฐาน ข้า คนตาย” ท่านั้น พูด

“คุณวิระ ครับ, ผม ต้อง ขอ ดำรง ภาพ ความจริง ให้ คุณทราบ ก่อน ที่
ผม จะ ต้อง ตาย ใน วัน นี้ เหมือน กัน” จี๊วง นา ครับ ผม มี พระยา ที่ ทำ การ
ชั่วร้าย ครอง นี้ แต่ — แต่.....”

“เอ๊ะ, คุณ ไม่ เห็น ว่า แก้ว มีการ ทน ถิ่น แก้ว ต้ม แก้ว ตาย นี บา เค
แผด ท หนา นก เด็ก นอย” นาย วิระ ตั้ง สย หรือ ไม่ เชื่อ คำ พด ของ มิน

“แต่ จะ ดำรง ภาพ ความจริง ให้ พวก เรา ฟัง นะ ควร แล้ว เดา ไป
เถอะ บาเค” นาย วิระ บอก “มิน จง คง ตน เดา เรื่อง ส่วน ตัว ของ มิน
ต่อไป ได้ ความ ตั้ง นี้”

“มิน ผู้ ชื่อ ว่า บาเค” เลยกทราบ ความลับ ของ มิคา ผู้ ตาย ของ ตน กุ
นารบ มา แด่ เดิม จึง ได้ ละ ลับ มา พัก พิง อยู่ ณ ที่ นั้น นารบ ยัง เด็ด มาก

“ตั้งใจ คอย จับ ร่อง รอย ให้ รู้ ที่ ผัง ทศพัย” ตตอด มา จน นารบ เปน ดำ
วัน ๆ ขึ้น ความ ลอย ยาม ของ นารบ ทำให้ มิน ต้ม ฐานะ ต้ม กาย ต้ม

เด็ก ความคิด ที่ ตั้งใจ จะ ถัก ทศพัย นั้น ไว้ ชั่ว คราว เพราะ มิน มีความ รัก
นารบ อย่าง สุด สุด ทขาดใจ แต่ มิน ก็ ไม่ ก่อ ดำรง เถิน จน มิน รู้ ใจ ว่า

ทศพัย ที่ ผังไว้ มี แผน ที่ ตก อยู่ กับ นารบ จึง ทำให้ มิน หวด คิด ว่า ถ้า
แปลตม ตัว และ ใช้ คน บ้าง ช่วย กัน จับ นารบ ไป ตาม คง บอก ถ้า เมื่อ ได้

แผน ที่ ผัง ทศพัย แล้ว การ ก่อ จัด คน เช่น มิคา นารบ นั้น ควร ใช้ ยา พิษ
หัก ตัด ตัก, ขอ ก่อ จัด คน เช่น มิคา นารบ นั้น ควร ใช้ ยา พิษ

มันจึงคิดประสมทำขึ้นไว้แล้วชวนคนบ้ามาล้อมจับนารับไป ตามที่ไม่
ได้ผลจนมันเห็นหีบแผนที่และได้ทำการไป ในที่สุดมันเห็นว่า
มันเป็นผู้จะต้องรับบาปของมัน ๆ จึงกินยาพิษเข้าไป เพื่อตัดความ
ยุ่งยากให้เสร็จไป พอมันเอามาได้เพียงนี้ก็หยุดหอบน้อย ๆ แล้ว
ก็สงบเป็นปกติ ต่อมาอีกไม่นานนัก อ้ายบาเคก็ทำอาการขัดค้น
ชกงอโดยพิษยาตายลงอีกคนหนึ่ง

“ฮาว ! จมไปเสียจริง ๆ นา หตะ” นายวิระพูดขึ้นแล้วส่งให้
ก้านรับไปแจ้งความแก่เจ้าหน่ที่ตามระเบียบ เพราะเวลานั้นรุ่ง
สว่างขึ้นแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจภูธรก็ไปได้สอนอนุญาตให้ทำการ
ฝังศพคนกษัตริย์ป่าดงกับอ้ายบาเคเสร็จไปในวันนั้น ส่วนนางสาว
คนกษัตริย์ก็รวบรวมสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งพากันไปขุดมาได้จากที่ฝังศพ
โบราณแห่งต้นสักของต้นคามปรากฏในแผนที่ที่ได้คัดลอกเคลื่อนถ่าย
มาเครื่องภาชนะทองเงินและเครื่องประดับกายต่าง ๆ ฝังเพชรนิลจินดา
รวมราคาประมาณครึ่งแสน ๆ บาท แล้วเจ้าหน่ก็มาพักอาศัยอยู่
กับนายวิระโดยความเรียบร้อย

กิจการที่ได้ดังไป ๆ นับตั้งแต่ที่นายวิระกับคนกษัตริย์ได้จัดการ
เปิดชุมทวียุทธ์สมบัติของบิดาผู้ถึงแก่กรรมตามที่กล่าวมาแล้วนั้น
และสาวคู่นี้ยังคงดำรงอยู่บริบูรณ์อยู่ณะคฤหาสน์ของสหาย โดย
ความเบิกบานบรรเทิงใจ ซึ่งเกิดจากธรรมชาติที่อยู่ใกล้ชิดกัน

เพราะความเลื่อมใสของชายหนุ่มหญิงสาวย่อมพอใจอยากจะพบปะ
ประจักษ์ประจักษ์ระริกรกันให้มากที่สุดที่จะทำได้ แต่ก่อนนายวิระ
เคยคบกับคนไข้คนหนึ่งนับครึ่งไม่ถนัดว่า “สิ่งที่เบื่อกที่สุดคืออยู่ที่
เบตง” ครั้นแต่ได้นาฬิกาพบกันนารับเข้าแล้ว คำที่ว่าเบื่อกที่สุด
นั้นก็ตกไป ถิ่นเบตงก็กลีบกลายเป็นรมณียะสถานอันน่ารักความรื่น
เริงสำราญมาสู่สมอของนายวิระอย่างเยี่ยมยอดที่สุด แม้แต่หน่วยแก้ว
คนไข้ซึ่งชอบอัสมาคัยโกดเคียงแทบจะแยกกันไม่ออกโดยมีหน้าที่
ซดกซดกอยู่กับนายวินัยคำนั้นก็ดูเหมือนจะได้รับอภัยได้พักกาย
ไม่ว่าใครจะต้องการพบต้องการใช้เหมือนก่อน ๆ กระทำให้คนไข้
ต้องยิ้มเพื่อความสบายใจของนายและของคนที่ด้วย

นายวิระเล่าหาโอกาสที่จะแสดงความรักในใจของตนแก่นารับก็
ยังไม่สืบโอกาส แต่เป็นอยู่เช่นนั้นจนล่วงมาถึง ๓ สัปดาห์ นายวิระ
สุดท้ายจะฝนความระทมทุกข์ไว้ในใจจนวันหนึ่งขณะทอญด้วยคน
แต่ตาฟุ้งสองต่อสองจึงเอ่ยขึ้นว่า “โปรดฟังฉันพูดสักหน่อยเถอะ
นารับ หลอนจะกรุณาแต่งงานกับฉันได้ไหม ฉันรักหลอน — หลอน
เป็นชาวผมตายฉันก็ทราบแล้ว แต่ว่าความรักของฉันบังคับให้ต้องพูด
ต้องบอกข้อความอันนี้แก่หลอน ฉันเอาชีวิตบูชาหลอน ๆ จะไม่
เห็นความรักอันจริงจังของฉันบ้างหละหรือ ในโลกนี้ฉันจะพราว
จากหลอนเสียมิได้ หลอนเป็นดวงชีวิตของฉันแต่ผู้เดียว นารับ
เจ้าหลอนนี่เองต้องไปตรองมาตอบกับทวนอยู่ช้านานในที่สุด
เจ้าหลอนจึงตอบว่า

“โอ! คุณ วิระเจษ ชาติ ดิฉันขอ รับประทานไทย ที่ ดิฉันเป็นหญิง
มตาย จะ แต่งงาน กับ ชายต่าง ศาสนากันไม่ได้ ะ คุณ อย่า คิด ว่า ดิฉัน
แหม โหด ต่อ ความ รัก ของ คุณ เลย ก็ จึ ใน ส่วน ตัว ดิฉัน ก็ ทราม
ซื่อ น้อม น้อม ดี แล้วนี่ ะ” เจ้า หล่อน คอบ วาง อารมณ์ เรื่อย ๆ

“โอ, นารับคำ ถ้า หล่อน พุด ถึง ประเพณี ของ หล่อน แล้ว ดิฉัน
ข้าง รัก ตัว ตน ใจ เหลือ เกิน ทำไม หล่อน จะ เปลี่ยน ศาสนา มา เป็น ไทย
อย่าง ดิฉัน ไม่ได้ หรือ จ๊ะ เอา เกอะ เมื่อ หล่อน ไม่ ยอม ดิฉัน เอง จะ แปลง
เข้า ถิ่น ศาสนา อี ศาสนา เพื่อ ได้ แต่งงาน กับ หล่อน หล่อน จะ พอใจ หรือ ยัง จ๊ะ”
นาย วิระ พุด ทา เต้ง ละ ห้อย

“ตาม ที่ คุณ พุด ดิฉัน เห็น ไม่ ควร ทั้ง สอง อย่าง แม ถ้า ดิฉัน จะ
ละ ศาสนา ของ ดิฉัน ซึ่ง นับ ถอก กัน สืบ มล แต่ บ่ ยา ตายาย ไป ถอก ศาสนา ของ
คุณ ก็ จะได้ ขอ ว่า เป็น คน ไม่ รัก ชาติ ศาสนา ของ ดิฉัน ๆ จะได้ รับ ความ
นินทา ว่า ร้าย จะ ไม่มี ใคร นับ หน้า ถอก ไป ต่อก ชาติ ส่วน คุณ ก็
เหมือน กัน ศาสนา ของ คุณ ก็ เป็น ทเฆว พ ถ้า คุณ หิน มา จะ เขา ศาสนา น
เพื่อ เห็น แก่ ดิฉัน ดิฉัน เห็น ใจ คุณ ะ แต่ คน อื่น เขา ต้อง ดู ถอก ว่า
คุณ เป็น คน เหว ทราม เห็น แก่ หญิง อื่น เป็น ทาง ที่ จะ ให้ บิด มา รว คำ ว่า ศาสนา
มี ศรัทธา หาย ได้ รับ ความ ขบ อยา และ เล่ง ยี่ ซึ่ง คลอด จน ถึง ตัว ดิฉัน ซึ่ง ยอม
เป็น ภรรยา ของ คุณ ด้วย” เจ้า หล่อน อ้า อย่าง แดง หน้า ได้ ใจ จริง ๆ
“นารับคำ คำ ศักดิ์ ของ หล่อน ทำให้ ดิฉัน หิน ทง ที่ เดียว ดิฉัน
บอก แล้ว ว่า ดิฉัน ถอก หล่อน ไม่ได้ หล่อน ไม่ มี แก่ ใจ ดัง ตัว รก ดิฉัน จะ ต้อง

ถาหล่อนแน่นนอน ขอให้หล่อนเห็นใจฉันเถอะ” พอพูดเท่านั้น นายวิระก็เปิดตั้นซักโต๊ะหยิบบนพักออกมาก่อทำท่าจะยิงด้วยดาบ นารับเห็นก็ตกใจร้องหวดรับแย่งเอาปืนมาได้ทันใดเจ้าหล่อนก็โยกกายเข้าไปหาชายที่รักซึ่งยืนซุ่มอยู่กลางห้องมิดชิดดวงตาทั้งสองก็เต็มไปด้วยน้ำตาสุดซึ้งอ่อนอ่อนอ่อนด้วยถ้อยคำอันอ่อนหวานว่าพรรณไปต่าง ๆ

“คุณอา — คุณพี่รัก” เจ้าหล่อนค่อย ๆ พูด “ถ้าคุณปรารถนาส่วนตัวดิฉัน ๆ ไม่ขัดขืนเลย ดิฉันรักคุณอย่างสุดซึ้งว่าหาใครคิดหาหนทางอยู่ทุกขณะจิตที่ จะฉลองพระเดชพระคุณที่ได้อุปการะคอดิฉันมาเป็นอันมาก บิดาฉันตายแล้วก็จะหวังคุณจะทำพินัยถึงแก้อย่างดียิ่งเอย ถ้าด้วยต้นบุญตรงจะให้ดิฉันไปอยู่กับใครเล่าคะ คุณเต็มใจถือศาสนาอิสลามนะคะ เจ้าหล่อนพูดดังนั้นก็โอบรัดกายชายที่รักไว้นแน่นอกของเจ้าหล่อน ๆ ชบสัระลงบนบานฉะเลาะเลาะโลมด้วยจริตอันน่ารัก จนทำให้นายวิระพูดไม่ออกด้วยความปิติ เขาค่อย ๆ จมพิศปรางอันอบอุ่นของเจ้าหล่อนเพื่อตองใจ ฝ่ายนารับเจ้าหล่อนก็มีได้ป้อมขัดห้ามปรามยอมอุทิศกายอยู่ในวงแขน แต่ก็ค่อย ๆ ซดอกันมานั่งเก้าอี้ตามเดิม ข้างนายวิระนั้นยังมีกริยาซุ่มคิดถึงคำพูดของเจ้าหล่อนตั้งแต่ต้น ข้อสำคัญก็ผู้ซุ่มมาว่านายนารับเป็นหญิงที่มีความคิดรอบคอบถึงกาลภายหน้าถ้าหากว่าเราได้เจ้าหล่อนเป็นภรรยาเต็มดังความประสงค์ก็เราก็ต้องยอมทะศาสนาพุทธไปถือศาสนาอิสลามหรือให้เจ้าหล่อนตั้ง

คำสั่งนำ อิศดามา มา เป็น คน ถือ คำสั่งนำ พุทธิตามเรา ความ เตี้ย หายก
 ย่อม บังเกิด ขึ้นทั้ง ฝ่ายเรา และ ฝ่ายเจ้าหัดอน ๆ คิด ดูก็ แดง ๆ เหวล เตี้ย ออก
 เป็น ชายใจ คอย ไม่ หัก แน่น บด้อย ให้ ความ รัก เข็ด มา ถึงใจ เกือบ จะ
 ทำด้วย เกียรติยศ ระหว่าง เรากับ เจ้าหัดอน อยู่ วัน ๆ ที่ เคย แดง ๆ อ้อ, เรา
 ไม่ ควร — ไม่ ควร แท้ ๆ จริง เมื่อ บังเกิด ของ คบ ญาติ โดย ผ่อง ใส ให้
 รู้ ถึง คุณ และ โทษ ปรากฏ ขึ้น ใน ดวงจิต นายวิระ ชายหนุ่ม เช่น นั้น เขา จึง
 หัก ห้าม ความคิด ที่ จะ แดง งาน กับ เจ้าหัดอน เตี้ย ที่ นั้น ที่ คง เหลือ อยู่
 แต่ ความ รัก ความ สงสาร อัน สุจริต ซึ่ง เป็น ไป ตาม ขวรมตา

นายวิระ นายวิระ เอย ขึ้น ใน ขณะ ที่ เจ้าหัดอน กำลัง ร้อง เพ่ง
 คอย ๆ ประเดี้ยว ๆ ก็ ชมอย หาง ตา มา ยอ ชาย ทริก อัน ตก ลง บดง ใจ ว่า
 จะ แดง คำสั่งนำ มา แดง งาน รวม ถึง รวม ทัก กับ เจ้าหัดอน ๆ รู้ ถึง ว่า
 อนาคต ซึ่ง เจ้าหัดอน ผัน ถึง อยู่ นั้น มา โดบ เกือบ จะเป็น ความจริง อยู่ แดง
 เจ้าหัดอน จะ ได้ รับ ความ ยก ย่อง จาก ชน ชาว มลาย ใน บ้าน ที่ เจ้าหัดอน
 ชัก นำ คน ต่าง คำสั่งนำ มา รวม ถือ เป็น อิศดาม ด้วย นั้น รู้ ถึง ปาน ไต หนอ
 เจ้าหัดอน กำลัง คำนึง อยู่ ก็ พอนายวิระ กล่าว คำพูด ต่อ ไป “ฉัน ขอ โทษ
 ที่ ฉัน รับ กอน หัดอน ใน เรื่อง ขอ ความ รัก ระหว่าง เรา ทั้ง สอง จน หัดอน
 ตก ลง ยิน ย่อม พรหม ใจ บัด นี้ ได้ พิศุทธิ ตาม คำ คิด คำนึง เตือน เต็ด
 ของ หัดอน ตลอด แดง ฉัน เห็น จริต คม หัดอน ว่า ทุก อย่าง เรา ทั้ง สอง ไม่
 ควร จะ ผัน ใจ ตั้ง ชาติ คำสั่งนำ แห่ง คน เพื่อ ความ สดวก ต่อ ความ รัก ของ เรา
 ทั้ง สอง ฉัน จะ กล่าว โดย ความ สัตย์จริง ต่อ ไป ฉัน จะ รัก และ นบ ต่อ

हतोन เหมือนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่
हतोन จะเห็น อย่างไร จ๊ะ” นายวิระ พุดไม้ไคร้ เต็มเสียงโดยความกระตือรือร้น

นางสาว นารับ เจ้าहतोन ได้ สดับ คำ พุด ของ ชาย ที่ รัก กตัญญู กตัญญู
เป็น ตรง ถน ขาม ผิด เลี่ยง ไป อย่าง ดี ๆ รอน ๆ เช่น น เจ้าहतोन ก
ตก ตกลง งง และ นก นอย ใจ อยู่ ครน ๆ อน จา นา ใจ ขายน ข้าง เปด ยน

แปด ดับ ปด บ จรง หนอ ตะ ก น พด โอ โถม ขอด อ่อน ขอ ความ รัก
ต่าง ๆ นานา ครน ตก ลง ปด ใจ แดว กตัญญู สด ดับ คำ พุด เลี้ยว โค โดย
งาย ดาย เจ้าहतोन คิด ไคร่ ครวญ วน แดย นอย เป็น คร ไหญ่ ก บง เกิด

น ด้วย ท กถา หมาย ร ู้ ถัก ความ ผิด ความ ชอบ ได้ เป็น อัน ด เจ้าहतोन
เห็น จาน นาย วิระ เป็น ผ ที่ มพระ คุณ ขอ ปด มก เจ้าहतोन มา เป็น อัน มาก ถ้า
เจ้าहतोन จะ จง ใจ ถอ ถอง วน บง ความ รัก ถัก นาย วิระ ให้ คิด หง ดะ เติง

ตะ ศัก ดน ำ แห่ง คน มาก เป็น คน ถือ ศัก ดน ำ ถัก ถัก ตาม เจ้าहतोन มก จน ได้
แต่ง งาน ถน ตาม ประเพณ ก ี่ ต แต่ จะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น ความ รัก อัน สุจริต

และ มี ใจ กตัญญู ต่อ ผู้ มพระ คุณ ก ี่ หา มิ ได้ เพราะ ความ แดย หาย ที่ จะ
เกิด ขึ้น ใน ภาย หน้า เป็น สิ่ง ที่ จะ น ำ มา ซึ่ง ความ อับ าย และ ข้น ของ
หมอง ใจ กับ ญาติ มิตร หา ประมาณ มิ ได้ เจ้าहतोन คิด เห็น ดัง น

ดวง จิต ี่ ถัก ถัก จด ถัก ความ รัก ใน ส่วน ที่ ผัง แฝง อยู่ ตั้ง แด แรก ว่า จะ เป็น
ก ี่ คู่ เคียง เรียง หมอน กัน แดย ได้ คง มี อยู่ แต่ ความ ตง ใจ อัน ด ที่ จะ ผาก แหบ
ผาก ตัว อยู่ ได้ ความ ปกครอง ของ ชาย หน้ ม ดับ ไป

“ด แดว ค่ะ, การ ที่ คุณ คิด กตัญ ใจ ได้ จาก ความ ต้ง ใจ ข้น ต้น
คิด น ร ู้ ถัก เป็น พระ คุณ ใน ขอ ทจะ นบ คิด น เป็น นอง ลาว นน ด้วย ความ สุจริต

